N:R 1. ÅRG. 22. 1 JAN. 1917. PREN.-PRIS 1: 50

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FØRSER

UTGIFVARE: *KOM. FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

Gud vare oss nådig och välsigne oss, han låte sitt ansikte lysa och ledsaga oss, att man på jorden må känna din väg, bland alla hedningar din frälsning. Ps. 67: 2, 3.

Frukta icke, ty jag är med dig; var icke försagd, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand. Jes. 41: 10.

FRUKOSTRAST I HONANFU GOSSKOLA.

IMMANUEL.

MINA BRÖDER OCH SYSTRAR, för det år som nu går in, gifver jag eder till lösensord: »*Immanuel, Gud med oss.*» Säg icke: »Vi kunna intet göra.» — *Gud är med oss.* Säg icke: »Guds församling är svag, och tiderna äro onda.» — *Gud är med oss.* Vi behöfva samma mod som de där soldaterna, som betraktade svårigheterna endast såsom slipstenar, mot hvilka de hvässte sina svärd. Vi behöfva samma mod som den gamle fältherren, som på frågan: »Kunna du och dina trupper tränga in i den där fästningen? Den är ointaglig», frågade tillbaka: »Kan solen tränga in där?» och som, när det svarades: »Ja», förklarade: »Dit solen kan intränga, kunna också vi komma.» Hvad som synes omöjligt, det kunna vi kristna göra, när *Gud* så bjuder, ty »Gud är med oss». Inser du icke, att de orden: »*Gud är med oss*» utesluta allt som kan kallas omöjligt? John Wesley dog med dessa ord på sina läppar: »Det bästa af allt är: '*Gud med oss*'.» Låt oss lefva med de orden i våra hjärtan.

Spurgeon.

HAR DU HÖRT — —?

DET VAR EN DAG FÖR NÄRA 3000 år sedan. På Medelhafvet rasade en väldig storm, och som ett spån kastades ett skepp på vågorna. När all räddning syntes omöjlig och de härdade sjömännen sågo, att de ej längre kunde lita på sin egen styrka och sin fackkunskap, började de i sin förtviflan ropa till sina gudar om hjälp. När stormen ändock fortfor lika vildt, togo de den dyrbara lasten såväl som sina egna tillhörigheter och slungade öfver bord för att lätta skeppet. Men allt var fruktlöst.

Nu saknade kaptenen en passagerare och gick att uppsöka denne. Till sin öfverraskning och häpnad fann han honom försänkt i tung sömn, oberörd af den fara, som hotade dem alla — döden i vågorna. »Hur kan du sofva så?» utbrast han. »Stå upp och åkalla din Gud!»

Den ende på skeppet, som kände den lefvande Guden, Skaparen af land och vatten, han *sof*, oberörd af den dödsångest som rådde hos de öfriga. Men sedan han blifvit väckt, fick han ändå blifva medlet till att dessa hedniska sjömän lärde sig bedja till Herren, och till att deras lif räddades.

*

När vi läsa denna berättelse ur profeten Jonas lif, föras våra tankar till lifvet omkring oss. Hur ofta liknar ej vårt lif en resa öfver tidens haf! När skeppsbrott och fara hota, hur börjar då ej den ene och den andre att ropa till sin gud! Ack, det blir ett famlande i mörkret — flertalet känna ej Herren, som kan hjälpa. Och de få, som känna honom eller säga sig känna honom, äro tungt insomnade, döfva och blinda för den fara, som hotar, den under-

gång, som väntar de många, många, hvilka förgäfves ropa till sina egna gudar, sina händers verk.

Har *du* aldrig hört den förebrående rösten fråga: »Hur *kan* du sofva så?» — — O, att du kunde se, hvad *vi* härute i Kina åter och åter få se — scenen från skeppet, visserligen upprepad i olika variationer, men ändå i hufvuddragen så sorgligt lika.

Du går en lång affärsgata framåt och undrar, hvad meningen är med de altaren, som äro uppsatta vid hvarje butik. Du ser ett gult papper med skriftecken uppsatt ofvanför altaret och ser, att framför detsamma brännes rökelse. Det är nöd å färde. Hungersnöd hotar, ty långvarig torka råder, och så måste gudens hjälp sökas för att lifvet skall räddas. Hör du ropet? Kan du sofva?

På afstånd synes ett stort, präktigt hus, så olika de vanliga små grå hyddorna. Vi se också en stor gård med höga, lummiga träd och njuta af den vackra synen. Men när vi komma närmare, se vi något, som framtvingar tårar i våra ögon. En ung man har just tändt rökelse framför »läkedomsgudens» afskräckande bildstod, och nu se vi honom falla ned gång på gång med pannan mot stengolfvet. Den unge mannen är så ifrig i sin tillbedjan, att han ej ens märker oss, då vi passera det öppna templet. Hör du ropet, ropet utan Gud? Hur kan du njuta af hvila, då så många ännu ej hört om honom, som kan hjälpa? —

Hur ofta gifva ej kineserna af sina ägodelar för att bygga dyrbara tempel eller göra vallfärder till aflägsna heliga orter! Hur offra de ej för kostsamma och svåra företag! Hvad är detta annat än att »kasta skatterna i hafvet» i hopp om frälsning?

Kinesen är bunden med starka band vid sitt hem och sin torfva, men t. o. m. detta band är han villig att slita för att vinna frälsning. En ung flicka på 17—18 år talar om, att hon ej minns sina föräldrar utan har växt upp i släktingars vård. När hon var tre år, lämnade föräldrarna hemmet och sitt lilla barn och ha sedan ägnat all sin tid åt att tjäna gudarna. Mannen bor i ett tempel på Blomsterberget och hustrun i ett nunnekloster flera dagsresor därifrån. »Allt öfverbord» — och ändå ingen frälsning!

Du som känner vägen till frälsning, hur kan du sofva? Vill du ej stå upp och åkalla din Gud? Om du på allvar börjar åkalla, är jag viss, att Herren skall leda dig, så att äfven genom dig hedningar skola lära sig att bedja till den lefvande Guden, han som är en mästare till att frälsa.

»Hur kan du sofva så?» »Stå upp — åkalla!» »Gån ock I — —!»

Ingeborg Ackzell.

FRÅN REDAKTIONEN OCH EXPEDITIONEN.

ETT AF HERREN RIKT VÄLsignadt, ett nåderikt nytt år är, hvad vi nu vid årsskiftet tillönska missionens både gamla och nya vänner. Underbart har Herren hulpit igenom under det år som gått. Medan andra evangeliska missioner till följd af världskriget delvis blifvit upprifna af brist på arbetare och medel, har missionen i Kina östördt fått pågå. Vårt land och folk har genom Guds stora barmhärtighet äfven det gångna året fått åtnjuta fredens välsignelse. Till S. M. K:s fält ha nya arbetare kunnat utsändas och rikligare medel influtit än under något föregående år. Alla de våra på fältet ha under de fruktansvärda röfvareöfverfall, som ägt rum, bevarats till lifvet; äfven stationerna

och missionärernas egendom ha skonats, verksamheten har kunnat utvidgas; fälten synas hvitna till skörd; de infödda kristna ha växt i nåden och mer och mer trädt in i arbetet för evangelii utbredande. Hvilka stora ämnen till tacksägelse, liksom ock för att missionsmedel midt under det brinnande världskriget kunnat utsändas och förbindelsen med de våra, om än något oregelbundet, kunnat uppehållas. Lofven med oss Herren, och låtom oss gemensamt upphöja hans namn!

Till hvarje missionsvän, som i kärlek, genom förbön och gåfvor eller med arbete för tidningens spridning understödt arbetet, vilja vi härmed säga ett hjärtligt tack och tillropa eder:

Därför, mina älskade, varen fasta, orubbliga, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete är icke fåfängt i Herren!

*

Till våra vänners uppmuntran och som ett *ämne till tacksägelse* vilja vi meddela, att det *behof*, som af missionär *H. Tjäder* i ett bref framställts, blifvit *fylldt* genom frikostiga gåfvor från tvenne missionsvänner.

*

Ett annat tacksägelseämne utgöra de rika julgåfvor, som kommit *Barnens hem* till del. På grund af dessa hafva vi med så mycket större glädje kunnat välkomna dem af de våra, som ej längre bo på hemmet men kommit hem till högtiden.

Herren till pris kunna vi ock meddela, att ett par af Herrens vänner hafva med större gåfvor hjälpt till att lätta Barnens hems ekonomi. Trots de dyra tiderna har således intet fattats, om det än understundom varit trånga pass.

*

Vår *kalender* har i år gått bra. Ett varmt tack till alla, som arbetat med dess spridning. Må den få vara en budbärare i många hem om hedningarnas djupa nöd och om Guds underbara frälsning.

*

Ett särskildt glädjeämne under året har varit de många *syföreningar*, som öfverallt i landet räckt oss en hjälpsam hand. Vi vilja härmed bringa dem alla ett hjärtligt tack.

*

Såsom alltid har det varit ett dagligt gästabud att få *öppna posten* och taga emot *kärleksgåfvor* från kära vänner i olika delar af landet, som dela arbetet med oss, såväl föreningar som enskilda. De ha burit helgedomens vällukt.

*

En missionsvän, som gör sig mycken personlig möda med att sprida vår tidning, skrifver: »De tidningar, som jag i år erhåller gratis, skall jag gifva till hem, där de ingenting veta om missionen och därför stå utan intresse för den.» —

Tänk, om många af de kära prenumerantsamlarna ville följa detta exempel!

*

Det glädjande meddelandet har ingått, att missionär *Carl Bergqvist* d. 25 november lyckligt anlände till Tientsin.

*

Sista tiden har postgången till Kina åter varit oregelbunden, och vi ha å ömse håll fått nöja oss med rätt sparsamma underrättelser.

TILL S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER

har från fältet insändts ett böneämne, som vi härmed bedja att särskildt få framlägga för *vårt lands troende unga sjuksköterskor.*

Skrifvelsen lyder:

F. n. finnes på S. M. K:s fält blott *en enda ogift sjuksköterska.* Under det gångna året ha flera af missionärerna hemsökts af febersjukdomar, och det samtidigt på olika platser. En patient har knappt hunnit tillfriskna, förrän hjälp behöfts på annat håll. Värmen och klimatet i dess helhet förutom själfva arbetet är så pröfvande, att det är fara värdt, att vår enda sköterska alldeles skall blifva nedbruten. Därför, *du kära syster, som fått utbildning i sjukvård, vill du ej komma till dina syskons hjälp härute i Kina?* *

Augusta Berg.

*

Ännu ett böneämne, insändt från fältet, lyder: Bedjen med oss, att Herren må sända oss *en genomgripande Andens väckelse öfver hela församlingen,* så att *hvarje individ* måtte bli en *själavinnare,* att *hvarje troende* måtte taga emot nåd af Gud att lefva ett lif *värdigt evangelium.*

Rikard Anderson.

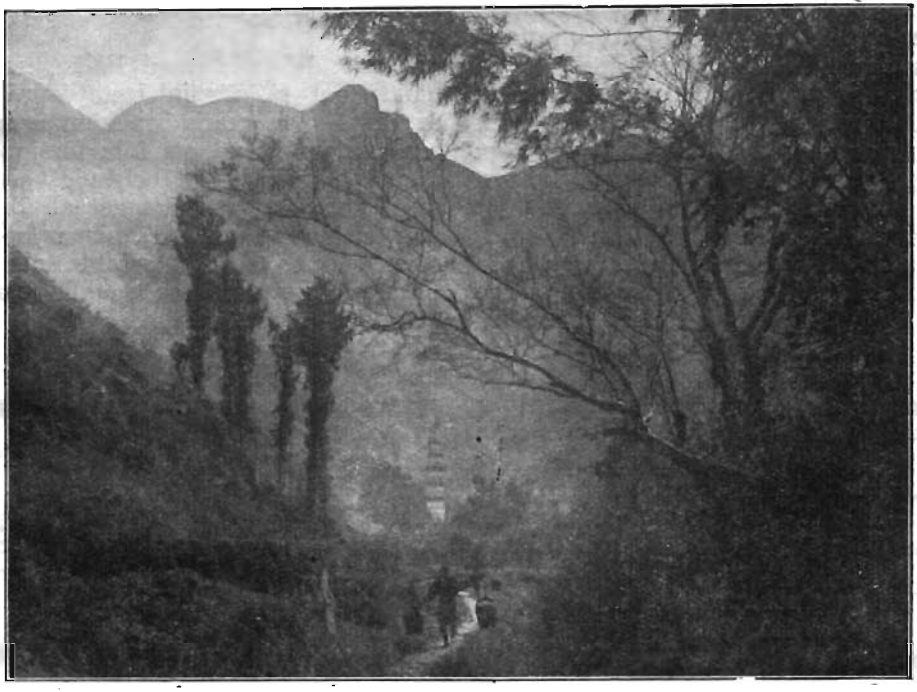

ETT BERGLANDSKAP I NORRA KINA.
I bakgrunden synes en tempelpagoda.

* Sedan detta skrefs, har S. M. K. haft glädjen utsända en ung syster, frk. Hultqvist, som är utbildad sjuksköterska. Men fältet är ju så stort, att behofvet därmed är långt ifrån fyldt.

SVENSKA MISSIONEN I KINA.

Kortfattad öfversikt öfver dess uppkomst, utveckling och närvarande ställning.

I.

I LYDNAD FÖR HERRENS kallelse utgick i början af år 1887 en ung man, *Erik Folke*, till Kina för att där göra Jesu namn kändt. Som intet svenskt missionssällskap den tiden var villigt att upptaga mission i »Midtens rike», men E. F. var viss om sin kallelse såsom Guds budbärare just till *Kinas* folk, gick han ditut utan att bakom sig äga några mänskliga stöd. Och Herren lät honom icke komma på skam.

Kort före utresan till Kina — respengar och medel till utrustning hade skänkts af en vän i England — gjorde E. F. i Sverige bekantskap med en ung man, en bönens och trons man, som också fått Kinas andliga nöd lagd på sitt hjärta. Hans namn var *Josef Holmgren*. Denne ville icke blott med förbön stödja företaget utan lofvade att vara som en förmedlande länk mellan den broder, som i Kina ville verka sin Herres verk, och de vänner, som efterhand kunde vinnas för verksamheten. Med J. H. förenade sig snart två andra bröder, grossh. *J. W. Wallin* och *P. A. Palmer* (tidn. Sanningsvittnets förste redaktör), till en liten kommitté, som åtog sig att dels utsända möjligen inkommande medel till Erik Folke, dels arbetare till hans hjälp. Detta var upprinnelsen till kommittén för Svenska Missionen i Kina (S. M. K.).

Genom Herrens nådefulla och trofasta ledning blef Erik Folke vid ankomsten till Kina, där han stod så godt som med två tomma händer, ensam, okänd, utan att veta hvart han skulle gå, tagen om hand af en varm missionsvän, som beredde honom tillfälle att få studera det svårlärda kinesiska språket vid Kina Inlandmissionens språkskola i Anking.

Ledaren af denna missions (C. I. M:s) arbete ute i Kina föreslog den unge svensken, som var viss att Herren skulle sända honom medarbetare från Sverige, att till arbetsfält upptaga ett område i norra Kina, södra delen af provinsen *Shansi*, där folket ännu var alldeles oberördt af evangelium.

Ensam började unge Folke, sedan han något så när inhämtat språket, att här bryta mark och kämpa Herrens strider bland ett folk försjunket i grof afgudadyrkan och vidskepelse samt i högsta grad intaget af fördomar mot allt hvad utlänningar hette, men ock till naturen djupt anlagdt. Ständigt bevakad af hemlig polis, åter och åter i fara att bringas om lifvet, var det ingen lätt uppgift att bland de misstänksamma kineserna, af hvilka flertalet aldrig förut sett en främling, vinna insteg och förtroende. År 1888 lyckades emellertid Folke få fast fot i en stad, som hette *Yuncheng* och där öppna opieasyl. Såsom betecknande för ställningen vid denna tid må nämnas, att den man, som för E. F. öppnade Yunchengs stadsport, bestraffades med 200 prygelslag.

Herren tänkte på sin ensamme tjänare, och samma år antogos såsom svar på bön två medhjälpare, *Henrik Tjäder* och *Anna Gran*, sedermera fru Folke.

Kort efter dessas ankomst till fältet ljöd det makedoniska ropet från de angränsande delarna af två andra provinser, *Shensi* och *Honan*. Där funnos Lydiasjälar, som längtade efter frälsning och frid. Och steg för steg, allt eftersom Herren banade väg, intogos dessa nya områden.

År 1889 kunde i Yuncheng först-

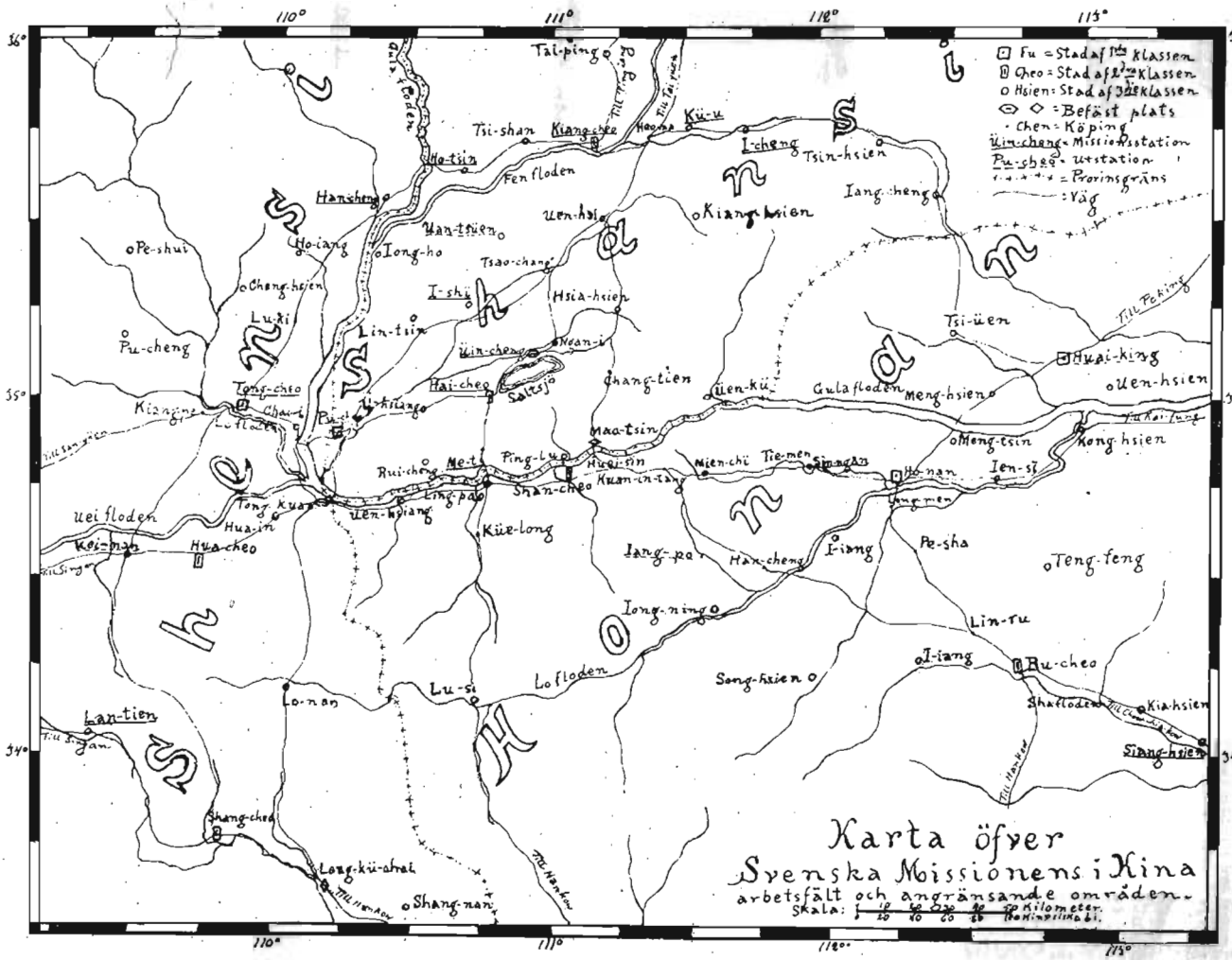
Karta öfver
Svenska Missionens i Kina
arbetsfält och angränsande områden.
Skala: 1 10 20 30 40 50 Kilometer.
Fu = Stad af 1:a klassen
Cheo = Stad af 2:dra klassen
Hsien = Stad af 3:dje klassen
= Befäst plats
Chen = Köping
Ü-in-chang = Missionsstation
Pu-sheng = Utstation
= Provinsgräns
= Väg
Shansi
Shensi
Hunan
Hupeh
Honan
Kiangsu
Tai-ping
Tsi-shan
Kiang-cheo
Ho-tsin
Fen floden
Hanscheng
Ü-en-hsi
Kiang-hsien
I-cheng
Tsin-hsien
Iang-cheng
Pe-shui
Ho-iang
Iong-ho
Tsao-chang
Chang-hsien
I-shü
Hsia-hsien
Lu-xi
Lin-tsin
Pu-cheng
Ü-in-cheng
Ngan-i
Hai-cheo
Salt sj.
Chang-tien
Ü-en-kü
Gula floden
Meng-hsien
Tsi-üen
Huai-king
Ü-en-hsien
Tong-cheo
Kiangsi
Lu floden
Ti-kiang
Maa-tsin
Meng-tsin
Kong-hsien
Rui-cheng
Me-t
Ping-Lu
Hüei-sin
Mien-chi
Tie-men
Ho-nan
Ien-si
Shan-cheo
Kuan-in-tang
Ü-en-hsiang
Tong-kua
Hua-in
Ü-ei floden
Kei-nan
Hua-cheo
Küe-long
Iang-pa
Han-cheng
I-iang
Pe-sha
Teng-feng
Iong-ning
Lin-tu
I-iang
Ru-cheo
Lo floden
Lu-si
Lo-nan
Song-hsien
Sha floden
Kia-hsien
Lan-tien
Siang-hsien
Shang-cheo
Long-kü-shai
Shang-nan
Tai-ping
Ho-ü
Ü-en-hsi
Tsin-hsien
Iang-cheng
Tsao-chang
Ü-en-kü
Gula floden
Meng-hsien
Tsi-üen
Huai-king
Ü-en-hsien
Meng-tsin
Kong-hsien
Ho-nan
Ien-si
Iang-pa
Han-cheng
I-iang
Pe-sha
Teng-feng
Iong-ning
Lin-tu
I-iang
Ru-cheo
Lo floden
Lu-si
Lo-nan
Song-hsien
Sha floden
Kia-hsien
Lan-tien
Siang-hsien
Shang-cheo
Long-kü-shai
Shang-nan
Tai-ping
Ho-ü
Ü-en-hsi
Tsin-hsien
Iang-cheng
Tsao-chang
Ü-en-kü
Gula floden
Meng-hsien
Tsi-üen
Huai-king
Ü-en-hsien
Meng-tsin
Kong-hsien
Ho-nan
Ien-si
Iang-pa
Han-cheng
I-iang
Pe-sha
Teng-feng
Iong-ning
Lin-tu
I-iang
Ru-cheo
Lo floden
Lu-si
Lo-nan
Song-hsien
Sha floden
Kia-hsien
Lan-tien
Siang-hsien
Shang-cheo
Long-kü-shai
Shang-nan
Tai-ping
Ho-ü
Ü-en-hsi
Tsin-hsien
Iang-cheng
Tsao-chang
Ü-en-kü
Gula floden
Meng-hsien
Tsi-üen
Huai-king
Ü-en-hsien
Meng-tsin
Kong-hsien
Ho-nan
Ien-si
Iang-pa
Han-cheng
I-iang
Pe-sha
Teng-feng
Iong-ning
Lin-tu
I-iang
Ru-cheo
Lo floden
Lu-si
Lo-nan
Song-hsien
Sha floden
Kia-hsien
Lan-tien
Siang-hsien
Shang-cheo
Long-kü-shai
Shang-nan
110°
111°
112°
113°
36°
35°
34°

lingsfrukten döpas. Detta år antogs ännu en missionsarbetare, frkn *Fredrika Hallin*, och år 1890 utreste bröderna *August Berg* och *Axel Hahne* samt fröknarna *Anna Janzon* och *Frida Prytz*.

Underrättelser från fältet infördes i Sanningsvittnet. Dessa meddelanden tillika med föredrag, hållna under resor inom landet dels af Josef Holmgren, från och med år 1889 anställd som S. M. K:s sekreterare, dels af Kina Inlandmissionens andeuppfyllde grundläggare, *Hudson Taylor*, bidrogo att väcka och öka intresset för den nya missionen i Kina. Ombud invaldes bland vännerna i landsorten, regelbundna bönemöten började hållas och syföreningar bildas.

År 1892 var betydelsefullt för S. M. K., i det ej mindre än *nio* arbetare afskildes för missionskallet i Florakyrkan, nuv. Betesdakyrkan i Stockholm.

Till *missionens årliga bön- och tacksägelsedag* utsågs på förslag af missionärerna på fältet *den 14 mars*, med anledning af att missionens grundläggare nämnda dag 1887 landstigit i Kina.

I hemarbetet gällde det icke att åstadkomma ett yttre maskineri, utan att genom bön, tal och skrift bringa i verksamhet andliga krafter och intressen för det stora målet — kinesernas frälsning.

Begynnelsens dag var i sanning ringa och oansenlig både ute på fältet och här hemma. Hemarbetets exp. utgjordes t. ex. under många år af ett helt litet rum i den våning vid Lästmakaregatan, där missionssekreteraren bodde. Men mycken kraft från höjden neddrogs öfver de utevarande arbetarna genom förbönerna från detta lilla rum. J. Holmgren var en man, som verkligen delade bördorna med bröderna och systrarna på fältet och för dem kämpade med Herren i bön.

Från och med år 1896 erhöll missionen sitt eget organ, »Sinims land».

Hur det lilla senapskornet växte, framgår däraf, att år 1900 hade S. M. K. 30 missionärer på fältet, 74 ombud i landsorten och en årsinkomst af i rundt tal 44,500 kr.

År 1900 kommer f. ö. alltid att i missionens historia framstå som ett märkesår. Det var, som om satan satt sig i sinnet att då på en gång omintetgöra Guds verk öfver hela Kina. Öfver hundra missionärer och minst 20,000 infödda kristna ledo det året martyrdöden. Genom Guds nådefulla bevarande skonades emellertid alla S. M. K:s missionärer till lifvet. Änkekejsarinnans order att alla utlänningar skulle dödas nödvändiggjorde dock, att de lämnade sina stationer. Flykten ned till kusten, som varade sex veckor, var full af öfverhängande faror men ock af oaflåtliga bevis på Guds fadersomsorg och det förtroende många af Kinas hedningar erhållit för de kristna och deras lära. I icke ringa mån torde missionärerna ha förvärfvat sig de inföddas kärlek genom den sjukvård, flera af dem på det mest osjälfviska sätt under flera år utöfvat.

Äfven på ett annat sätt bevisade sig det året Guds fadersomsorg. Herren hade i sin nitiske tjänares, Josef Holmgrens, hjärta ingifvit tanken på att missionärerna, när de efter flera års ansträngande arbete i Kina skulle komma hem för att hvila, behöfde ett eget hem. Missionssekreteraren hade i tro framlagt saken för Herren. Medel inflöto, och när så sommaren 1900 en stor skara af missionärerna såsom flyktingar återvände från fältet, stod *Missionshemmet* på Dufbo som en fristad redo att mottaga dem.

*

På tåre- och blodssådden år 1900 följde den rikaste skörd. Vid sin

återkomst till fältet åren 1901—1902 funno våra syskon öfverallt öppna dörrar, och nu följde en hastig utveckling af arbetet.

Med hvarje år ökades antalet af dem som efter noggrann undervisning och pröfning kunde genom dopet upptagas i församlingen. Skolor och opieasyler öppnades. Nya stationer grundades. Evangelister, bibelspridare och bibelkvinnor antogos. För utbildande af infödda manliga medarbetare, lärare och evangelister grundades i Yuncheng ett seminarium, och under de sista åren har också ett kvinnligt seminarium öppnats, äfven det förlagdt i Yuncheng.

Häftiga stormar orsakade af revolutioner och röfvaröfverfall ha vid upprepade tillfällen öfvergått fältet. Men härigenom ha de, som haft den äkta tron, endast blifvit allt djupare rotfästade, de öfriga frånsöndrats.

Antalet af understödjande missionsvänner i hemlandet har år efter år ökats, liksom skaran af missionärer, som kunnat utsändas blifvit allt större.

I stort sedt följer S. M. K. samma principer och arbetsmetoder som den så rikt välsignade Kina Inlandmissionen. I likhet med denna är den också fullt osekterisk.

Fältet ute i Kina omfattar alltjämt de till hvarandra gränsande delarna af provinserna *Shansi*, *Shensi* och *Honan*. (Se kartan!), ett område ungefär så stort som 1/7 af Sverige med omkring 6 miljoner invånare.

När arbetet 1887 upptogs, fanns på hela detta stora fält icke en enda kristen, ingen missionsstation, ingen skola, intet kapell, ingen opieasyl, ingen sjukvård, endast *ett* Jesu Kristi vittne.

Vid 1915 års slut funnos på S. M. K:s fält 51 missionärer, af dem 18 män och 33 kvinnor, 112 infödda medhjälpare, af dem 87 män och 25 kvinnor, 1 manligt och 1 kvinnligt seminarium med tillsamman 30 elever, 22 hvardagsskolor med 554 lärjungar, 8 söndagsskolor med 180 barn, 1 industriskola med 8 elever, 8 opieasyler med 203 patienter och 4 kliniker, där öfver 1000 patienter behandlats, 12 hufvudstationer och 54 bistationer, 28 församlingar med 1,220 nattvardsberättigade. Sedan missionens början hade 1,616 mottagit dopet. De infödda kristnas bidrag till verksamheten uppgingo till kr. 1,988. I hemlandet utgjorde ombudens antal 216.

Missionens årsinkomst, som vid första årsmötet icke fullt uppgick till 3000 kr., utgjorde vid 1915 års slut kr. 113,418: 25.*

Och nu en kort redogörelse för de tre distrikten, deras hufvudstationer med årtalen för deras grundande utsatta samt namnen på därvarande arbetare:

I. Shansidistriktet.

Stationer:

Yuncheng, 1888, säte för missionens ledning. Lärare- och lärarinneseminarium med öfningsskola. K. F. U. M.-verksamhet. *August* och *Augusta Berg*, *Fredrika Hallin*, *Theodor* och *Sekine Sandberg*, *Carl* och *Ethel Blom*, *Frida Prytz* och *David Landin***.

Ishih, 1891. Flick- och gosskola. *Axel* och *Anna Hahne*, *Martin Lindén*, *Agnes Forssberg* och *Maria Björklund*.

Chiehchow, 1895. Mellanskola för gossar. *Henrik* och *Hilma Tjäder*.

Puchowfu, 1903. Flick- och gosskola. *Werner* och *Gertrud Wester*, *Maria Nylin*.

Juichenghsien, 1904. *Oscar* och *Gerda Carlén*.

---

* När detta skrefs, hade redan under 1916 inkommit 130 tusen kr.

** F. n. i hemlandet.

II. Shensidistriktet.

Stationer:

Tungchowfu, 1892. Folkskola. *Josef* och *Johanne Olsson*, *Nils* och *Olga Svensson**.

Hanchenghsien, 1897. Bibelskola för kvinnor. *Anna Eriksson* och *Ester Jonsson*.

Hoyang, 1904. Stor opieasyl. Flick- och gosskola. Industriskola med mattväfveri. *Robert* och *Dagny Bergling*, *Ester Berg* och *Emy Ohrlander*.

Pucheng, 1913. Gosskola. *Hugo* och *Marie Linder*, *Estrid Sjöström* och *Ingeborg Ackzell*.

III. Honandistriktet.

Stationer:

Sinanhsien, 1899. Gosskola och barnhem. *Maria Pettersson* och *Maria Hultkrantz*.

Honanfu, 1902. Bibelskola för kvinnor. Flick- och gosskola. Verksamhet äfven bland muhammedaner. *Rikard* och *Hildur Anderson*, *Anna Janzon* och *Ebba Burén*.

Mienchih, 1905, med *Yungning*. Mellanskola för gossar och flickskola. Transportstation. *Malte* och *Ida Ringberg*, *Ossian* och *Edith Beinhoff*.

(Forts.)

* F. n. i Amerika.

BREFAFDELNINGEN.

Utdrag ur bref från fru *Sekine Sandberg*, dat. Yuncheng, d. 20 okt. 1916.

I DAG ÄR DET EN VECKA sedan vi hade vårt stormöte. *Två kvinnor* och *tre män blefvo döpta*. Ännu en kvinna skulle ha blifvit döpt men blef hindrad därigenom att hennes gosse insjuknade i mycket svår feber. Om denna kvinna vill jag nu berätta litet.

Hon heter Ting. I början af förra hösten kom hon med på ett möte, som vi hade ute i staden. Det var första gången, hon hörde evangelium. Men det märkvärdiga är, att från *första* stunden hon hörde evangelium, trodde hon och förklarade: »*Denna väg är den enda rätta, och den skall jag gå. Ja, hela vårt hus skall gå på ljusets väg.*» Under året har hon varit den flitigaste af alla att besöka våra möten. När det regnade och ingen annan kom, nog kom fru Ting. Mellan henne och hennes man råder ett mycket godt förhållande. Hon har ock gjort allt för att få sin man med på vägen. Så t. ex. har hon haft för vana att vid sin hemkomst från mötena berätta för honom allt hvad hon hört. Äfven har hon lärt honom att bedja.

Deras två söner gingo i regeringens skola. Men vid nyåret, så snart terminen var slut, togos de därifrån och sattes i vår skola.

När vi mot slutet af sommaren kommo hem från Chikong, förstod jag genom ett samtal med fru Ting att hon hoppades få bli döpt vid vårt höstmöte. En dag gick jag därför till hennes hem särskildt i afsikt att få tala vid hennes man. Han hade varit en mycket ifrig buddist. Det betydde därför icke litet isynnerhet för honom att rensa sitt gamla, fina, antika hem från afgudar, afgudaskåp och rökelsekar. Familjen har förr varit mycket förmögen.

Det var emellertid riktigt roligt att tala med den gamle mannen. Han sade: »När jag beder, så känner jag, att det finns en lefvande Gud, ty jag känner kraften ifrån honom.» Och så berättade han följande: »Häromdagen, då jag skulle gå ned till Saltsjön med en börda grönsaker, började det regna förfärligt häftigt,

och mina krafter togo på en gång slut. Då kom jag ihåg, att Herren Jesus hör dem som ropa till honom. Jag lade därför ifrån mig min börda, satte mig ned, utmattad som jag var, på den blöta marken och sade till Gud: 'Denna gång är det inte min själ som behöfver hjälp utan min kropp. Om inte du nu hjälper ditt lilla barn, se, då orkar jag inte gå mer.' Så sade jag 'amen' *fyra* gånger, när jag hade slutat att bedja, ty jag tänkte: 'Då är det nog så mycket säkrare, att han hör mig.' Jag behöfde inte sitta länge och vänta på att känna mig starkare, ty mycket snart försvann det tunga i kroppen, och jag fortsatte vägen så lätt med min börda. Inte nog med att jag kom ned till Saltsjön, utan jag kunde gå hem också, fast det regnade. Ja, jag gick ungefär två mil den dagen. Nu är jag 68 år. Ja, se, det finns ingen lik *Jesus*, nej, ingen», tillade han och skakade på hufvudet. Han omtalade mycket annat, som var så glädjande, och Gud blef så stor för mitt hjärta.

Några dagar före stormötet kom min bibelkvinna, Ma ta-sao, till mig med ett stort bylte. Med af fröjd strålande ansikte tog hon fram ett mycket fint rökelsekar af koppar, ett litet, litet skåp med en afgud i samt en större afgud, som satt på en träfot. Allt detta var från familjen Ting, som nu hade gjort sitt hem rent från afgudar. Hvad Ma ta-sao och jag tackade Gud tillsamman!

Men hvad hände! Samma dag sjuknade deras yngste son i en mycket svår feber, och hela den följande natten låg han och ropade i yrsel. Han blef sämre och sämre, och på fjärde dagen, den dag, då hans mor skulle ha erhållit dopet, var han allra sämst, så hon kunde icke komma ifrån. Arma människor! Deras tro blef verkligen satt på ett hårdt prof. Modern stod fast, men den gamle fadern, som hade hört mycket mindre om Gud, föll alldeles ihop. Och till sist skickade han efter det lilla skåpet med afguden i. »Den har aldrig», sade han till Ma ta-sao, »varit ur familjen och är många, många hundra år gammal, ja, nära på tusen år.»

Ibland ser det ut, som om fiendens makt vore så stor, att det är riktigt hemskt.

Ännu ligger gossen i feberyrsel. O, hvad mitt hjärta ömmar för denna så hårdt pröfvade familj!

Den 21. Just nyss kom Ma ta-sao hit och talade om, att gossen har lämnat denna jord. Han är säkert hemma hos Gud, ty han älskade Jesus. När han hörde, att hans mamma skulle få mottaga dopet, sade han: »O, jag hoppas att jag också skall få bli döpt, när jag blir femton år gammal.» Han hade gått i vår söndagsskola.

FRÅN HEMARBETET.

»Blifven stilla och besinnen att jag är Gud»!

NÄR DE MÖRKA MOLNEN I augusti 1914 skockade sig öfver Europa, gick en bäfvan igenom dem som i hemlandet buro missionens sak på sitt hjärta. Lifligt minnes jag, huru då orden i den 46:te psalmen en dag gåfvos oss af Herren. Och oron förbyttes i ett förtröstansfullt: *tack!* Huru många gånger ha vi ej fått tacka sedan dess! Sambandet mellan missionens vänner i hemlandet och missionärerna på fältet har under dessa allvarstunga år på intet vis försvagats utan tvärtom i en ökad offervillighet och tro alltjämt tagit sig nya uttryck. Många visa sig vara angelägna att i dessa onda dagar köpa de sällsynt dyrbara tillfällen som nu

så underbart erbjuda sig på det löftesrika arbetsfältet i Kina. Att stärka gemenskapskänslan mellan dem som äro vid trossen och dem som befinna sig i stridslinjen, att befrämja bön och tro och offervillig kärlek är syftet med denna afdelning i tidningen.

* * *

Med oss i arbetet står nu en stor skara, representerad af omkring 200 ombud, spridda öfver hela Sveriges land. Genom eder förbön och Kristi andes hjälp är det som verket i Kina föres framåt. Ett alltjämt växande antal sammanslutningar af missionsvänner bistå oss ock. Det är icke blott här i Stockholm som försäljningar för S. M. K. äga rum. »Kinesernas Vänner» i Jönköping, som i 27 år troget arbetat för oss, hade den 4 december sin årliga försäljning, och en liten 5-årig plantering i Säfsjö, en barnarbetsförening som kallar sig »Senapskornet», hade den 8 december en auktion, som inbragte kr. 432: 32. Det var en verklig lust att se barnens glädje öfver *sin* stora dag. En sådan förening har äfven en för de unga fostrande betydelse af oberäknelig räckvidd. Ännu fler skulle kunna omnämnas. Men några utdrag ur bref till oss må vara nog för att påvisa det missionslif som rör sig i vårt folk, icke minst på landsbygden.

* * *

En missionsvän skrifver: »Förra lördagen hade vi, ungdomar, vår auktion. Aldrig förr har jag sett en sådan offervillighet. Särskildt våra drängar voro så villiga att köpa. En dräng hade om kvällarna sytt en duk, hvilken han sedan själf köpte och gaf 25 kr. för. Duken var väl värd detta, ty det var ett oerhördt arbete på den . . . . . I kväll kom en af våra rara gossar, som tjänat här i byn, med en tupp som han köpt för att få den skickad med i lådorna (till Barnens Hem).»

* * *

»På resor ofta» hafva några af oss varit den sista tiden. Missionens ordförande har förutom ett besök i Göteborg ledt bibelstudierna vid Borås-konferensen och i samband med missionärers invigning och utsändande besökt Eksjö, Göteborg och Krylbo. Jämte den ansvarsfulla ledareuppgiften, arbetet på expeditionen och ansvaret för »Barnens Hem» tillkomma ju åtskilliga andra kräfvande uppgifter i kommittéer o. d.

Kand. G. Österberg har under 5 veckors tid rest i Småland och Västergötland och rönt mycken uppmuntran i sitt arbete.

Missionär D. Landin, har, ehuru hälsotillståndet ej varit fullt tillfredsställande, kunnat besöka en hel del platser, såsom Göteborg, Sundsvall, Uppsala, Norrköping, Gäfle, Örebro, Helsingborg m. fl. ställen. Missionär L. som understödes af Sv. Lärarnes Missionsförening, har icke blott hållit föredrag, utan äfven haft möten med lokalafdelningarna af Sv. L. M.

Undertecknad har närmast att anteckna resor på Gottland och i Skåne samt bibelkurser i Kristianstad, Norrköping och Jönköping. Öfverallt har den största välvilja visats oss, och många nya dörrar hafva öppnats. Vid besöket i K. inbjöds jag att medverka vid ett gemensamt möte för stadens olika religiösa ledare. Det blef en oförgätlig stund. I hjärtlig förståelse och under djup känsla af tidslägets allvar möttes vi inför aftonens stora ämne: Betingelserna för en andlig besökelsetid. Det var tre synpunkter som därvid betonades 1) Bönen, 2) Det andliga lifvets fördjupande, 3) Korsets predikan. En i Herrens tjänst

grånad kämpe sade, att han i 20 år längtat efter ett sådant möte. Det ordet var betecknande för den allmänna stämningen vid tillfället.

* * *

I allt vårt arbete i hemlandet, reseabetet och de direkta missionsföredragen icke minst, vilja vi fasthålla vår öfvertygelse, att missionens verk är ett andligt arbete, som gör de största och enda verkligt förblifvande vinsterna, då Guds folk föres in i en innerligare gemenskap med Kristus och i ett fullkomligare lydnadsförhållande. Dr. John R. Mott säger i denna sak: »Hemligheten af att få de personer och penningar som missionen behöfver, ligger däri, att Kristus verkligen blir lefvande för människor. För Hudson Taylor var det ganska lätt att få penningar för missionen, men jag hörde honom icke en enda gång bedja om penningehjälp, vare sig offentligt eller enskildt. Men jag hörde honom timtals tala om den uppståndne Mästaren. Man blef därvid fullt öfvertygad att Kristus bodde i honom. Under detta gudomliga inflytande offrade människorna sina penningar, sin tid och sina lif. D:r A. J. Gordon, ledare för en blomstrande församling i Boston, sade vid slutet af sitt lif, att han funnit ett förträffligt sätt att vinna personer och medel för missionen. Förut hade han lagt ned oerhördt mycket arbete på församlingens organisation och gjort många upprop om penningeunderstöd. Under de sista åren hade han lagt hufvudvikten på att fördjupa åhörarnes andliga lif. Följden blef att de villigt offrade både sig själfva och sina penningar för Herrens sak.»

N. H—n.

GUDS VERK I KOREA.

Af *H. W. S.*

FÖR TVÅ ÅR SEDAN GJORDE jag ett besök i Korea. Jag anlände en onsdag till en af landets större städer och inbjöds att närvara vid aftonens bönemöten i några af stadens kyrkor. Det sades, att man den aftonen endast kunde räkna med ett ringa antal besökande, enär den studerande ungdomen var borta. I en af kyrkorna uppgick emellertid de närvarandes antal till 500, i en annan till 700. Man sade mig vidare, att omkring 5,000 människor voro i bön den aftonen i staden, denna stad, som för 20 år sedan hade namn om sig att vara den ogudaktigaste i hela Korea.

I den ena af de ofvannämnda kyrkorna reste sig en man och började bedja. Min ledsagare öfversatte hans bön för mig, och min själ greps af det djupa innehållet i denna bön. Då vi kommit för oss själfva, frågade jag med undran, hvem den bedjande var. Var han månne en predikant eller någon af de mer framstående ledarne i församlingen? »Nej», blef svaret, »han är en af församlingsmedlemmarne, troligen en handlande här i staden.» »Men säg mig», utropade jag, »hur många af dessa 700 kunde följa med honom i hans djupgående bön?» »Allesamman.» »Men du menar väl aldrig, att ett så stort antal kunna bedja en sådan bön?» »Jo, kanske med undantag af några, som nyligen kommit med oss. Dessa kristna hålla oss vakande. Vi måste se till, att vi ej bli efter i vårt andliga lifs utveckling och sålunda ej få något mer att lära dem.»

Följande söndagsförmiddag gingo vi till gudstjänsten. Efter en kraftig predikan inbjöd pastorn dem af de närvarande, som önskade blifva krist-

na, att komma fram. Jag märkte en rörelse på kvinnosidan. Några äldre kvinnor med moderligt utseende uppmanade den ena efter den andra af sina medsystrar att gå fram, och uppmaningen blef åtlydd. »Håller ni en serie väckelsemöten här?» frågade jag min värd. »Nej», svarade denne, »det är vår vanliga förmiddagsgudstjänst. Vi skiljas aldrig, utan att en inbjudan gifves till frälsningssökande. Och komma inga sådana fram, anse koreanerna gudstjänsten förfelad.»

Jag frågade vidare, hvilka dessa nitiska kvinnor voro, om de voro anställda som bibelkvinnor. »Nej», blef svaret, »de äro medlemmar i ett förbund, som tagit som sin uppgift att vinna själar, en och en, för Gud. De kvinnor, som de uppmanade att gå fram, ha de under veckor, kanske månader, haft till föremål för bön och arbete, och så ha dessa nu i dag tagit det afgörande steget. När en korean blifvit kristen, känner han sig aldrig tillfreds, förrän alla hans vänner och anhöriga blifvit troende.»

Söndagseftermiddagen vandrade vi gatan fram. Öfverallt sågo vi butikerna stängda. Ja, det var flera butiker stängda än öppna. Ingen gjorde affärer. En sådan sabbatsfrid har jag ej sett någonstädes i hela Orienten. Och dock hade denna stad haft evangelium endast i 20 år.

Vi bevistade ännu ett möte samma dag. Där blef jag vittne till något nytt. Alla de närvarande, män som kvinnor, sutto med uppslagna biblar. De följde med den mest spända uppmärksamhet bibelförklaringen. Och dock var det ett verkligt ingående studium af ordet. En gammal kvinna på sjuttio år, torftigt klädd, kom och satte sig bredvid mig. »Denna gamla kan helt visst ej läsa», tänkte jag för mig själf. Men hastigt tog hon fram sin bibel och slog upp Filipperbrefvet och Jeremia fortare än jag kunde det. Jag började förstå hemligheten. Koreanerna ha tagit emot *Guds ord*. De ha ej blott lärt sig läsa bibeln. De äro också förtrogna med den.

Nästa morgon väcktes jag långt före dagbräckningen af bön och sång. Jag trodde att det var en dröm. Men då detsamma upprepades morgon efter morgon, började jag göra efterfrågningar. »Det är männens bibelklass», fick jag till svar. Koreanerna känna, att de lättast kunna komma Gud nära i den tidiga morgontimman, innan dagens oro börjar. Därför stiga de upp kl. 3—4 på morgnarna för att få en stilla stund omkring ordet.

Efter Chinese Recorder.

LILLA MEINA.

FÖR VÅRA UNGA.

MIN BIBELKVINNAS SKYDDSling, lilla Meina, har fått gå hem till Gud. Hon var så älskad och omtyckt av alla — var i sanning ett litet ljus, som vittnade om Jesus uti hem och hus. O, vad hon älskade sin söndagsskola.

Jag måste nu berätta om mina sista besök hos henne.

När vi komma innanför den stora porten vid bibelkvinnans, Ma ta-saos, hem, mötas våra ögon av en lång rad höga solrosor. De stå där precis som en trupp soldater, som stå på vakt.

I rummet till höger finna vi Meina. Hon ligger där så solig och glad trots sina svåra plågor.

»Hur står det till, Meina?» frågar jag. — »Jo, jag är så lycklig.» — »Ska' vi inte bedja Jesus att han, om det

är hans vilja, snart gör dig bra?» frågade jag.

Men nu blev Meina så allvarlig, och så svarade hon helt tyst: »Jag vill allra helst gå hem till Jesus.» Därpå knäppte hon sina små magra händer, log så gott och frågade: »Få vi sjunga: 'Jesus älskar mig, jag vet?'» Jag tog hennes händer i mina under det vi sjöngo. Sedan språkade vi en lång stund om vårt sköna hem hos Jesus. När vi efteråt bådo tillsamman, var lilla Meinas bön idel tack och lov.

Vid mitt nästa besök tyckte jag, att hon såg litet bättre ut. »Tänk, Meina», sade jag, »om Jesus ändå vill göra dig frisk igen.» — »Nej», svarade hon, »jag tror, att Jesus mycket snart kommer efter mig, och jag är *så* glad.»

En hel liten skara av de troende hade kommit för att hälsa på sin älskling, även fru Blom med sina söndagsskollärarinnor. Som de senare voro där för första gången, gick jag efter en liten stund, så att de riktigt kunde få ha Meina för sig själva. Jag anade icke, när jag klappade henne på kinden, att det var sista gången, jag träffade henne här nere.

Dagen efter kom Ma ta-sao och talade om att lilla Meina hade fått flytta hem till Jesus. De hade haft en så skön natt tillsamman. Flickans pappa, som är hedning, hade varit närvarande. »Pappa», hade Meina sagt, »vänd dig till Jesus! Bed honom förlåta dig dina synder och börja att gå i kyrkan, så får du också en gång komma hem till Jesus!»

En kvinna, som bor i samma gård, och som blev döpt vid det sista stormötet, var också hos Meina sista natten. Vid ett tillfälle hade den lilla flickan sagt till henne: »Du skall snart komma efter till himmelen. Och du», hade hon sagt till kvinnans unga sonhustru, »måste omvända dig till Gud. Då får också du komma till honom. O, tänk, då få vi alla vara i himmelen tillsamman!» utbrast hon och räckte upp sina små armar.

Några timmar innan hon slutade, började hon ivrigt vinka med handen. Ma ta-sao frågade: »Vem vinkar du åt? Vilken vill du skall komma?» Hon svarade: »Ser du inte *Jesus* komma däruppe? Jag vinkar åt honom.» Efter en liten stund började hon åter vinka. »Vem vinkar du nu åt?» frågade ånyo Ma ta-sao. Och åter blev svaret: »Jag vinkar åt Jesus.» Sedan klappade hon i händerna, log så glatt och utbrast: »O, vad jag är lycklig!» Strax innan hon slutade, yrade hon ett par gånger. Men även under yrseln räckte hon upp handen och vinkade åt Jesus.

På måndagseftermiddagen samlades vi omkring den lilla kistan, som var överdragen med en röd filt. Min man talade över orden: »Den som övervinner». Så sjöngo vi Meinas älsklingssånger, och så bars den lilla kistan ut till församlingens begravningsplats.

Nu är det två små från vår söndagsskola, som med ett par veckors mellanrum fått gå hem till Gud *så* lyckliga. Den första var den lille gosse, som omtalats i ett brev å annat ställe i denna tidning (sid. 11). Och den andra var lilla Meina. Hon hade tillhört Herren ett par tre år, var visst omkring tolv år gammal.

Sekine Sandberg.

TRETTONDAGEN

har S. M. K. möte i Betesdakyrkan både för- och eftermiddag. Kl. 11 föredrag af missionär *Nath. Högman*. Vid e. m.-mötet kl. 6 aflämnas missionssparbössorna. Missionens vänner hälsas hjärtligt välkomna.

Anmälan för år 1917.

Kinamissionstidningen Sinims Land

anmäler härmed sin 22:dra årgång.

Tidningen utkommer från och med detta år i nytt format, 16 sid. oktav, häftad och skuren, såsom förut två gånger i månaden, den 1 och den 15.

På grund af de höga papperspriset har det blifvit nödvändigt att något höja prenumerationsafgiften. Å postanstalt blir priset således numer för helår kr. 1: 50, för halfår 80 och för kvartal 40 öre. När 5 ex. eller därutöfver tagas (under **samma** *adress) kan tidningen såsom förut rekvireras direkt från expeditionen. Kostnaden blir då endast kr. 1: 20 pr år, hvarjämte hvart 6:te ex. lämnas gratis.*

Tidningen kommer att något utvidgas och dess innehåll att göras mer omväxlande. Missionär **Nathanael Högman** *har åtagit sig att redigera en särskild afdelning för* **hemarbetet.** *Meddelanden från* **expeditionsarbetet** *komma ock att inflyta. Såsom förut kommer tidningen att innehålla uppbyggelseartiklar, bref och missionsartiklar från fältet, försedda med belysande illustrationer. Dessutom vilja vi söka hålla våra läsare i nivå med de viktigare händelserna på* **öfriga missionsfält.** *Goda missionsberättelser för barn hoppas vi ock tid efter annan kunna införa.*

Det är oss särskildt angeläget att under dessa allvarliga kristider få stå i nära förbindelse med våra kära medarbetare landet rundt för att kunna få det bistånd i förbön, hvarförutan seger i kampen för Guds rike därute ej kan vinnas.

Med varmt tack för missionsvännernas intresse och medarbete i fråga om tidningens spridning under de år som gått, bedja vi att äfven under nästkommande år härutinnan få påräkna edert bistånd.

För bestämmande af tidningsupplagans storlek vore vi tacksamma, om prenumerantsamlare snarast möjligt ville insända sina rekvisitioner till tidningens expedition, Drottninggatan 55, Stockholm C.

Obs.! När mindre än 5 ex. tages, *bör prenumerationen ske på* **posten.**

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen kr. 2: 50.

Profnummer sändas på begäran.

Redaktionen.

Expedition: *Drottninggatan 55.* Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.*
Telefon: *Riks. 44 59. Allm. 224 73.*

INNEHÅLL.

Immanuel. — Har du hört — —? — Från Redaktionen och Expeditionen. — Till S. M. K:s bedjande vänner. — Svenska Missionen i Kina, I. — Brefafdelningen. — Från hemarbetet. — Guds verk i Korea. — Lilla Meina. — Trettondagen. — Anmälan.

STOCKHOLM 1917. NORDISKA BOKTRYCKERIET.

N:R 2 A. ÅRG. 22. 15 JAN. 1917. PREN.-PRIS 1: 50

UTGIFVARE: *KOM. FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

ÖSTERNS LÄNGTAN.

Av *C. Skovgaard-Petersen.*

(Utdrag.)

I.

NÅGON TID EFTER JESU FÖdelse redo några visa män från Östern in genom Jerusalems portar.

Det var ett stort historiskt ögonblick. Det var »Österns längtan», som begärde del i Jesus Kristus. Det var förebud om att Österns folkslag en gång skulle klappa på kristenhetens portar.

Och förebudet har blifvit verklighet. Österns längtan efter Jesus är vaknad.

Så gäller det nu blott, att Västern möter Österns längtan med det rätta sinnet.

Här står Jerusalem på Jesu tid som en lefvande varning.

De vise männen blefvo illa behandlade i Jerusalem. De blefvo icke väl mottagna af Herodes.

Till honom vände de sig först. De förtrodde honom sin längtan efter att tillbedja den nyfödde »judarnas konung». Men denna längtan fann ingen genklang hos Herodes. Tvärtom. Herodes såg blott i Frälsaren en farlig konkurrent. Med afseende på honom hade mötet med de vise männen ingen annan verkan än konkurrensfruktan.

Fastän på litet olika sätt upprepar sig detsamma den dag i dag är. Hos många i Västern väcker Österns vaknande längtan efter Jesus ingen genklang, — den väcker blott den »kristna» världens fruktan för konkurrens.

Den hvite mannen har från gamla

tider betraktat Asien och Afrika som sin marknad; han har släktled efter släktled vant sig vid att utskifta den icke kristna världen. Europeiska köpmän ha för pärlor af glas bytt sig till de halfvilda folkslagens dyrbarheter; europeiska regeringar ha till handelskompanier bortförpaktat land och riken, och europeiska stormakter ha icke dragit sig för att dela världsdelar mellan sig för att skaffa sig köpare till sina varor.

Så har det gått under långa tider. Då vaknar Östern helt hastigt. Man står inför nationer, som man hvarken kan dela eller tvinga; man möter folk, hos hvilka arbetskraften är billig, handlaget uppöfvadt och förråden af kol och järn nästan utan gränser. Få blott europeiska industrimedel fotfäste i dessa länder, eller få Österns gula arbetare fotfäste i de europeiska, då synes all konkurrens omöjlig. Det känna många i Västern — och frukta.

Österns längtan klingar i många västerländingars öron icke som ett gladt budskap om folkslag, som återfödas till nytt lif, utan som ett sorgens budskap om objudna framtidskonkurrenter. Det är ett sorgligt vittnesbörd om den »kristna» världens Mammonsdyrkan, att längtan från Östern rätt och slätt betyder »den gula faran», som man blott är betänkt på att möta med invandringsförbud, handelstraktater, rustningar och diplomatiska knep.

Herodes hade sannerligen icke förlorat sin konungamakt genom att böja knä för barnet i Betlehem. Hans konkurrensfruktan hade sin grund i hans otro — icke i något annat. Västerns nervösa fruktan för Östern har sin grund i detsamma. Ett Västern, som böjer sig för Jesus, har intet att frukta. Men ett Västern fullt af otro har grund till att frukta ett vaknande Östern. En kristenhet, som sätter sig fast i Herodes sinne, skall få märka, att Gud i Kina och Japan flätar sig ett gissel för att därmed än en gång rensa det tempel, som har blifvit till en röfvarekula.

Må vi besinna oss i tid och icke mottaga Österns längtan på Herodes vis — men icke heller på de skriftlärdes.

Då Herodes vände sig till de skriftlärde för att få veta hvar Frälsaren skulle födas, visste dessa väl hvad anledningen därtill var. De vise männens ärende var ingen hemlighet; det står uttryckligen, att hela Jerusalem visste därom. Alltså visste de skriftlärde det också.

Likväl höra vi intet om att de skriftlärde trädde i beröring med de vise från Östern. Och dock hade intet varit mera sannolikt. Det var ju en verklig tilldragelse, att vise män långväga ifrån komna förtäljde, att de hade sett en underbar stjärna, som de på ett gåtlikt sätt förbundo med den väntade Frälsarens födelse. Där fanns allt skäl för Israels skriftlärde att lyssna till sådana män och närmare lära känna deras hjärtans tankar. Men det står intet om att de gjorde det; och de gjorde det säkerligen icke heller. Hela deras hållning visar det. De mötte Österns

längtan med fullständig likgiltighet. Och hvarför? — Emedan längtan efter Frälsaren i deras egna själar var död.

De kunde skrifterna utantill. De visste, att Frälsaren skulle födas i Betlehem; och de sågo Österns vise draga dit; men själfva tänkte de icke på att följa efter. Deras likgiltighet inför längtan från Östern uppenbarade deras eget andliga lifs förfall.

Det finnes tusenden af så kallade kristna i kristenheten, som i våra dagar taga emot längtan från Östern på samma sätt. Den väcker icke deras konkurrensfruktan; — den väcker öfver hufvud taget ingenting — icke en gång deras uppmärksamhet.

Måhända äro somliga ursäktade. De ha icke förstått, att där verkligen, historiskt sedt, sker något stort i Östern. O, att jag kunde ropa, så att dessa hörde det. O, att jag kunde få eder alla, som läsen detta, att förstå, att den profetia, som låg gömd i de vise männens besök hos Jesus, uppfylles inför våra ögon. — Men många *ha* förstått detta och se likväl därpå med likgiltighet. Längtan från Östern intresserar dem icke. De höra om den, som om den icke anginge dem. Det är ett dåligt tecken. Kom ihåg: de skriftlärdes likgiltighet för de vise från Östern hade sin grund i deras likgiltighet för barnet i Betlehem.

Och dock ville Gud så gärna just genom de vise från Östern räcka den svaga tron en hjälp. (Forts.)

FRÅN REDAKTIONEN OCH EXPEDITIONEN.

LÅNGVÄGA RESANDE DELtogo i S. M. K:s möte Trettondagen på e. m., nämligen *dr Carr* och *hans fru* från *Pingiangfu* i Kina, närmaste grannar till våra syskon i Yuncheng, samt deras svägerska, *fru Emy Carr* från Kaifengfu, änka efter missionsläkaren dr Carr, som efter ett lif rikt på välsignelse för några år sedan fick gå in i härligheten.

Dr. och fru Carr från Pingiangfu hafva alltid haft ett öppet hem och öppet hjärta för våra missionärer, särskildt syskonen i Shansi, som bott dem närmast, när de varit i sjukdomsnöd. Och icke blott då utan äfven när de varit trötta och behöft en tids hvila, vederkvickelse och omväxling, hafva de våra alltid vetat, hvart de skulle taga vägen. Doktorshemmet i Pingiangfu har alltid stått öppet för dem. Fast grannskapet icke är så alldeles nära, utan 16 mil skilja Yuncheng och Pingiangfu, har vägen förefallit våra syskon kort, när de vetat, att de däruppe skulle mötas af kärlek, hjälp och uppmuntran. Det var därför en stor glädje för S. M. K:s vänner i Stockholm att få se och taga emot dessa kära gäster liksom ock fru Emmy Carr, som i många år verkat i samma stad i Honan som våra vänner, dr och fru Guinness, f. af Sandeberg. Dessa senare ha särskildt för våra syskon i Honan, när de varit sjuka, haft ett öppet hjärta och hem, hvarför S. M. K. till dem står i stor tacksamhetsskuld.

Dr. Carr, som räknar missionär och fru Berg bland sina och sin hustrus käraste vänner, uttalade sin glädje öfver de svenska missionärernas verksamhet i Kina samt talade på ett dyrbart sätt om sin erfarenhet både

därute och under sina resor af »de heligas gemenskap».

Fru Emy Carr, som äfven personligen känner många af våra syskon, skildrade i korta drag verksamheten i Kaifengfu, denna stad, som ännu för 30 år sedan var alldeles igenbommad för evangelium, och där det nu finns många missionärer, en stor, blomstrande församling samt ett stort sjukhus för män och ett för kvinnor. Vår syster bad att särskildt få framlägga som föremål för förbön tre grenar af arbetet i Kaifeng, nämligen sjukvårdsarbetet, det evangelisatoriska arbetet och arbetet i bibelskolorna.

*

»Ur Guds rika förråd», skrifver alltid en vän nedifrån landet, då hon sänder in gåfvor till missionen. De orden ha många gånger gifvit oss ny kraft, och då vi nyligen åter fingo dem, blefvo de som ett löfte för detta nya år. Guds rika förråd har haft nog för missionens olika behof under år 1916. Vi ha fått omkring 135,000 kr., en summa större än under något föregående år. Guds rika förråd har tillfört oss mycken kärlek från gamla och nya vänner, och i stort och smått hafva vi sett Fadersomsorgen. Såsom vi hittills haft förmånen att få dela nöd och nåd med eder, kära vänner, kännes det nu så godt att tillsammans med eder få tacka och prisa. »Lofsång höfves oss», Ps. 147: 1.

*

Från flera håll i landet ha vi hört om huru Gud välsignat mötena under julhelgen. Sparbösstömning har ägt rum på många platser, och med stor glädje ha vi fått emottaga af de gåfvorna. Det kännes särskildt godt med sparbössemedlen och hvad som samlas i »offerkuverten». Säkerligen följa många böner med de gåfvor, som på detta sätt nedläggas.

*

Mycket uppmuntrande är också de små söndagsskolbarnens intresse och den innerliga glädje de visa, då de få gifva för missionen. Sann barnaglädje och barnatro är en stor kraft, och vi äro tacksamma att få räkna med den kraften i missionsarbetet. (Se sid. 29)

*

Att vår tidning är välkommen för många hjärtan och i många hem, därpå erhålla vi åter och åter glädjande bevis.

En vän, som i många år med kärlek och förbön troget följt och understödt arbetet i och för Kina, skrifver t. ex. vid insändandet af prenumerationsmedlen:

Välkommen lilla tidning kär
Med budskap från bråd' fjärran, när!
Ja, in i många hjärterum
Sprid korsets evangelium!

Ja, kom med bud från mörka fält,
Där Herren sina kämpar ställt.
Kom, tälj om segrar i Guds kraft,
Om framgång, som Guds ord där haft!

Ja, må de kära såningsmän
Få äga kraft och länge än
Arbeta få i Kina, där
Ju skörden, ack, så mycken är!

*

Vi tacka Gud för alla de vänner, som samlas till bön för arbetet. Just nu kom meddelande från en vän, som talar om Kinakretsens möte i hennes hem, och huru Gud gifvit dem det ordet: »Frukta icke — allenast tro.» Nu gafs det till oss, och vi vilja gärna sända det vidare. Det är ett härligt löfte för år 1917.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN: De rikliga gåfvor Herren under det flydda året låtit komma missionen till del. — Söndagsskolbarnens växande intresse. — Alla förebedjande vänner (sid. 20).

Att Gud i nåd afvändt missväxt i Shansi och därmed hotande hungersnöd (sid. 23). — Att på tåresådden i Peichuang följt glädjeskörd (sid. 23). — De 5 nydöpta och 10 nya sökarna i Yuncheng. — Det andliga lifvets fördjupande hos evangelisten Chang (sid. 24).

De rika utvecklingsmöjligheterna i Honandistriktet (sid.25, 27).

De uppmuntrande erfarenheter missionär Bergling fått göra efter sin återkomst till Shensi. — De 43, som blifvit döpta i Hancheng, och de 60 dopkandidaterna i Hoyang. — Att Gud svarat på bönen om väckelse. — Att de troende i dessa trakter mer än förut taga del i missionsarbetet. — Att Herren i nåd bevarat våra syskon under alla oroligheter och faror (sid. 26).

Den andliga välsignelse våra syskon i somras erhöllo på Chikongshan. — Att kriget ej synes ha väckt motvilja mot kristendomen bland Kinas folk (sid. 26, 27).

För Guds Andes verkande under den i Honanfu hållna bibelklassen. — För den kärlekens och endräktens ande, som råder både bland de arbetande och församlingen i dess helhet. — De unge männen Peh-üinting, Wei-dien-chen och Koh-shuchen, som så varmt nitälska för Herrens sak (sid. 27).

BÖNEÄMNEN: Att de vid höstens stormöten döpta må bevaras och växa i nåden. — Att lugn och ordning snart må fullt återställas i Shensi (sid. 26).

Att nya, ändamålsenliga kapell må kunna uppföras både i Hoyang och Honanfu (sid. 26, 27).

Af Guds Ande uppfyllda infödda *ledare* och medarbetare för det stora Honandistriktet (sid. 27).

Missionär Beinhoffs banbrytande arbete i Shanchow-distriktet (sid. 27).

Underhållare för de två å sid. 27 nämnda unge männen. — Medel till *böcker* för den så viktiga bokspridningen. — Tillfällen till mer utbildning för de infödda medarbetarne (sid. 27).

Frukt af evangelisten Sies möten till Guds förhärligande. — Att af evangelisationsveckan jan. 28 — 4 febr. må inbärgas en rik skörd för Guds rike. (sid. 28).

SVENSKA MISSIONEN I KINA.

Kortfattad öfversikt öfver dess uppkomst, utveckling och närvarande ställning.

II.

(Forts.)

ÄNNU EN STAD TORDE SNART kunna antecknas som hufvudstation, nämligen *Lingpao* i nordvästra Honan utmed Gula floden. I denna stad skulle nämligen missionär *Beinhoff* med familj slå sig ned (se S. L. dec. 15).

I språkskolan i Yangchow vistas f. n. frkn *Judith Hultqvist*. Missionär *Carl Bergqvist* kommer att inhämta språket på S. M. K:s fält.

*

Till sist må nämnas, att förutom alla de enskilda, kända och okända missionsvänner, som i kärlek, med förbön och gåfvor understödja S. M. K:s verksamhet, står missionen i tacksamhetsskuld till åtskilliga kristliga föreningar inom landet, som åtagit sig vissa missionärers underhåll. Dessa

föreningar äro: Jönköpings Missionsförening, Jönköpings Kristliga ungdomsförbund, Kvinnliga Missionsarbetare, Lärarinnornas Missionsförening, K. F. U. K:s missionskretsar i Stockholm och Göteborg, Östra härads Kristliga Ungdomsförbund samt Svenska Lärarnes Missionsförening. Dessutom lämna åtskilliga föreningar bidrag till olika missionärers, infödda medhjälpares och skolors underhåll. Slutligen må nämnas flera barnföreningar, de s. k. Daggryningarna inom K. M. A., som underhållit fem flickskolor i Kina jämte en kvinnlig missionär.

År 1902 bildades i San Francisco en kommitté, numer under namn af Sv. Missionens i Kina California Kommitté, som gjort till sin uppgift att utsända och understödja i den amerikanska västern boende skandinaver, som vore villiga att såsom missionärer arbeta i förbindelse med Sv. Missionen i Kina. Två arbetare, frkn M. Bordson (numer fru Linder) och missionär Nils Svensson hafva af denna kommitté utsändts och underhållits.

*

Förutom Missionshemmet på Dufbo har S. M. K. i Sverige numer ytterligare två hem — det ena uppfördt på samma tomt som det förra och afsedt för *missionärernas barn*. Förestås af missionär och fru Folke. Det står där, detta hem, som ett dyrbart vittnesbörd både om Herrens omsorg om sina barn och om missionsvännernas kärlek och offervillighet. Det andra, som är beläget vid Djursholms-Ösby, utgör en gåfva af ett par makar, som ville bereda särskildt trötta och utarbetade missionärer ett hvilohem. Förestås af fru Inez Bölling.

*

Af missionens arbetare på fältet hafva fem under årens lopp fått hembud: fru *Naemi Linder* född Sjöberg, 1903; fru *Anna Folke*, f. Gran, 1906; (afled i hemlandet); missionär *Jakob Bölling*, 1907; fru *Thora Wester*, f. Hattrem, 1908 och frkn *Svea Wibell*, 1916.

Missionens mångårige, trogne och nitiske sekreterare, *Josef Holmgren*, fick ingå i sin Herres hvila efter ett arbete rikt på välsignelse d. 29 juli 1911.

Missionens nuv. ordf. är missionär *Erik Folke*, v. ordf. rektor *J. Rinman*, t. f. sekreterare kommendör *O. v. Feilitzen*, kassaförvaltare ingeniör *K. G. Magnusson*, öfriga ordinarie ledamöter i kommittén: fil. dr. *Karl Fries*, ingeniör *I. Landgren* och öfverste *H. Dillner*. — Kassörska å exp. frkn *Lisa Blom*.

*

Den kvinnliga kommittén har följande medlemmar: Fru *Maria Berg*, frk. *Emma Beskow*, fru *Inez Bölling*, fru *Bell Fries*, fru *Elin Holmgren*, frk. *Louise Schön* och frk. *Sigrid Storckenfeldt*.

*

Uppmuntrande och för tron stärkande har det varit att åter och åter se, hur Herren vårdat sig om denna plantering: Svenska Missionen i Kina. Och just däri ligger denna missions trygghet, att Herren har sagt:

»Vingården, som är *min*, den är i *min egen vård*.»

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

UNDER HÖSTREGNETS VÄLSIGNELSER.

Ps. 84: 7.

Några anteckningar från resor, stormöten och högtidsdagar under hösten 1916.

Af *August Berg.*

I.

TORR VAR SOMMAREN. HÖSTskörden slog fel för många, och det var vemodsfullt att under resor se de gulnade, förvissnade majs-, sorghum- och hirsfälten. Skulle månne ej regn falla? Vi i Shansi gå alltid i bäfvan för ett hungersnödsår, ty den hemska nöd, som för något öfver fyrtio år sedan hemsökte denna provins, och som varade i tre år, lefver ännu i friskt minne. Skulle nu månne sådden af hvetet ej kunna gå för sig? Då såge det i sanning bekymmersamt ut. Prisen på lifsförnödenheter voro redan höga nog. Hvad skulle de ej sedan bli?. Men vår barmhärtige Fader afvände nöden. »Ett nåderikt regn lät du falla, o Gud; ditt arfvedelsland, som försmäktade, vederkvickte du», Ps. 68: 10. Och det kom i skurar! Nog och öfvernog! Så snart det blef ett uppehåll, kommo skäror och plogar och såningsmaskiner i rörelse. Höstskörden skulle inbärgas och landen därefter plöjas upp och besås med hvete.

Den 30:de september och 1:sta oktober skulle det blifva stormöte i byn Peichuang, den största utstationen under Ishih. Då syster Fredrika Hallin och jag den 28:de på morgonen stego upp, öste regnet ned i strömmar, men då vi voro färdiga att fara, var himlen klar, och under hela färden hade vi vackert väder. Till Ishih kommo vi fram på e. m. Påföljande dag fortsatte vi, nu i Axel och Anna Hahnes sällskap, den 4 1/2 sv. mil långa vägen och framkommo i skymningen.

Sedan några år tillbaka har tillståndet inom Peichuangförsamlingen lämnat åtskilligt öfrigt att önska. Oenighet, girighet och stolthet kunna förkväfva det andliga lifvet lika väl som skörlefnad, frånsseri, dryckenskap och andra uppenbara synder. Emellertid förefunnos tecken, som ingåfvo hopp om bättre tider. Kapellet, delvis församlingens egendom, hade af medlemmarne själfva under årets lopp grundligt reparerats. Det var nu riktigt trefligt, rent och prydligt. Omkostnaderna och omsorgen hade väckt upp litet hvar till mer nit, och då vi nu samlades, var det med förväntan om verklig välsignelse och förnyelse. Och vi blefvo ej besvikna. Intet »märkvärdigt» förekom under de två dagar, vi voro samlade, men redan detta att mycket folk kom, att alla voro glada, vänliga och hjälpsamma, att alla lyssnade med uppmärksamhet, att intet störande missljud förnams, och att vid flera tillfällen under de gemensamma bönemötena flera voro djupt gripna, vittnade om att mångas böner besvarats. Vår käre broder Axel Hahne, som här så mången gång »sått under tårar» och ofta frestats att gifva allt förloradt, sade till mig: »Nu har jag åter hopp för Peichuangförsamlingen!» Och syster Fredrika förklarade: »Det var det bästa stormöte, jag varit med om.» Kanske hade hon särskild anledning att tycka så, ty hon hade fått gå sin Mästares ärende och vara en fredsmäklerska mellan tvenne familjer, som under en längre tid varit oense med hvarandra.

Så reste vi tillbaka till Ishih för att i dagningen påföljande morgon åter sitta på kärrorna. Denna gång gällde färden Chiehchow och var ändamålet att fira vår broder Henrik Tjäder, som den dagen fyllde femtio år.

Det är ju en alldeles särskild högtidsdag i en människas lif, då den

femtionde milstenen kan resas. Om man då i sanning kan inrista på densamma: »Hittills har Herren hulpit», blir tacksamheten och glädjen ännu större. Så var förhållandet här. Nu samlades vi, några af de närmast boende, för att glädjas med vår broder och öfver honom nedbedja ytterligare välsignelse. Hemmet var prydt och smyckadt; de svenska färgerna voro dominerande, alla voro glada och dagen förflöt både fort och angenämt. Från anhöriga och vänner hade minnesgåfvor och lyckönskningar anländt. På aftonen samlades alla, lärare och elever inberäknade, i trädgården, som var upplyst med kulörta lyktor. Där sjöngos några sånger, och så afslutades dagen med tack och lof till Gud.

* * *

Den 14:de och 15:de oktober hölls stormöte i Yuncheng. Höstarbetet var i det närmaste afslutadt, d. v. s. majs, hirs och sorghum var inbärgadt från fältet, det mesta af bomullen plockadt, jorden ånyo plöjd och hvetet sådt. Bibelkurser med män och kvinnor hade hållits, och vi stodo nu redo att mottaga de välsignelser, Gud som svar på bön ville gifva oss. Och välsignelser kommo! Vädret var gynnsamt. Alla anordningar voro afslutade i god tid. Mötesbesökarne voro flera till antalet än under något föregående år. Våra grannar, missionär och fru Gillies, hade ommit till vår hjälp. Verkligt goda, gifvande predikningar höllos. Tre män och två kvinnor döptes, och omkring tio personer antogos som forskare. Bland dessa var en af stadens målaremästare, som under flera år arbetat åt oss. Hans arbete som målare har i det hela taget varit godt men hans moraliska lif underhaltigt. Nu vill han, som det verkligen synes, börja ett nytt lif i Guds kraft. Får Herren fullborda sitt verk i honom, så ha vi i Yuncheng-församlingen en smed, en murare, en snickare och en målare och kunna då vid allt vårt byggnadsarbete begagna oss af troende män. Snickaren döptes nu, muraren i våras, smeden förra året. Vidare ha vi i församlingen soldater, landtbrukare, köpmän och lärare. »Gud vill att *alla* människor skola frälsas och komma till sanningens kunskap.»

Innan jag lämnar Yuncheng, borde jag kanske nämna, att vår evangelist Chang Hsiangliu, 66 år gammal, sedan i maj månad befunnit sig i ett ständigt aftynande. Gud låter oss dock få se, huru hans inre människa förnyas dag efter dag. »Kommer jag upp igen, så blir jag ej densamme som förr. — O, hvad Gud är god mot mig! — Jag har lämnat alla omsorger och har allt uppgjordt med Gud och människor.— Vid min omvändelse lofvade jag att gifva tionde af min inkomst åt Herren. Detta löfte har jag ej hållit. Nu vill jag godtgöra det. Jag har en lägenhet intecknad här i staden. Inkomsten af densamma skall tillfalla församlingen.» — Hans familjeförhållanden äro ej de bästa och vålla honom stor sorg, men ofta säger han: »Det är ej mer än rättvist, ty jag får blott skörda, hvad jag sått. Själf har jag varit en dålig son.» Det känns godt att vara tillsamman med en person, med hvilken Gud har att göra.

* * *

Dagen efter stormötet red jag ned till Mienchih och for därifrån med tåg till Honanfu. En bibelklass för evangelister, som pågått i tre veckor, ledd af bröderna Rikard Anderson och Malte Ringberg, var just under afslutning. Jag fick tillfälle att sammanträffa med dem alla och med

dem dela andliga nådegåfvor. Vårt arbete i Honan är rikligen välsignadt, och utvecklingsmöjligheterna äro obeskrifligt stora.

Hvad Honanfu stad beträffar, så har kapellet för länge sedan visat sig alltför otillräckligt för större möten, ja, t. o. m. för de flesta söndagsgudstjänsterna. Läget invid en mycket lifligt trafikerad gata med dess nojs och buller verkar ock störande. Just nu hafva vi under uppförande ett gästrum för manliga besökare, bostad för evangelist, sofrum för skolgossarne samt gatukapell, allt vid den norra, mest trafikerade gatan, dit en del af vår lägenhet äfven vetter. Detta kommer att medföra en stor förändring till det bättre. Återstår sedan att få ett kapell för söndagsgudstjänsterna.

På systerstationen är en ny, ändamålsenlig bostadslägenhet uppförd, och under byggnad befinner sig ett boningshus, afsedt till bostad för eleverna i flickskolan. Honanfu är för närvarande den lifligaste staden på vårt missionsfält. Affärerna ha under de senaste åren blomstrat upp oerhördt; en mängd soldater äro förlagda här. Så bor här en myckenhet järnvägsfolk, tjänstemän, resande o. s. v. Här bygges och utvidgas på alla områden. Vår uppgift är att räcka lifvets bröd åt de myllrande skarorna. Våra syskon inom Augustanasynoden göra hvad de kunna, och Gud välsignar deras bemödanden.

(Forts.)

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

BREFAFDELNINGEN.

Utdrag ur enskildt bref från missionär *Rob. Bergling*, dat. Peichuang d. 20 sept. 1916.

NU ÄR JAG PÅ VÄG TILL MITT fält igen. Flodöfvergångarna äro allt sedan början af maj blockerade af militär. På grund af personlig hemställan hos gendarmerigeneralen har jag fått fullmakt från honom till majoren vid det färjställe, där vi ämna gå öfver Gula floden, att släppa oss öfver. I byarna utmed floden på andra sidan (i Shensi) ligga hundratals, rättare tusentals röfvare, hvilkas afsikt man ej känner. Men här i Shansi befaras, att de ämna sig öfver hit. Vid det färjställe, där vi skola fara öfver, förstärktes i går soldatstyrkan med 1,000 väl beväpnade män.

Under dessa omständigheter vågar jag icke ännu låta Dagny, lille Rudolf och fröken Ester Berg resa öfver. Fröken Anna Eriksson vill emellertid icke längre vara borta från sin station, Hancheng. Hon tar all risk på sig själf. Jag eskorterar henne därför till hennes station, besöker sedan de utstationer, som tillhöra Hancheng, och reser därefter, v. G., till Hoyang och Chenghsien med dithörande utstationer.

Anser jag det rådligt, sammankallar jag de kristna till konferens, håller dopklasser och förrättar dop i såväl Hancheng som Hoyang och Chenghsien.

Vi ha den stora glädjen att nu äga många dopkandidater, som ifrigt vänta på dopet.

*

Fru *Dagny Bergling* skrifver från Yuncheng den 7 november i ett enskildt bref:

. . . Ester Berg, lille Rudolf och jag äro ännu här. Vi ha förgäfves stått resfärdiga två gånger men hoppas nu få följa med Robert tillbaka till Hoyang, då han den 16 kommer hit till finansmötet.

Det har åter varit oroligt i trakten af Hoyang. Soldaterna, 400 ryttare och fotfolk, ha gjort myteri och dödat vår f. d. polismästare. Denne hade kommit öfver ett parti opium, som han ej ville dela med sig af, och så togo de hans lif.

Inne i Hoyang gingo *soldater* omkring och sköto. Ingen förstod hvad de menade. De besköto t. o. m. en trupp präktiga frivilliga. Tjugo af dessa blefvo dödade och trettio sårade. Såsom anledning uppgafs, att de hade gått för hårdt åt röfvarne!

På grund af dessa oroligheter hade mandarinen i Hoyang, som synes vara en mycket snäll man, afrådt Robert från att tillsvidare låta hämta oss.

Under all denna oro går emellertid Guds verk fram. I Hancheng blefvo 43 personer döpta, 34 män och 9 kvinnor. Det är det största antal, som någonsin döpts på en gång. Glädjen bland de nydöpta lär också ha varit mycket stor.

Min man och missionär Lindén, som hade följt med öfver till Shensi, ha nu besökt båda våra stationer och alla utstationerna och gjort mycket uppmuntrande erfarenheter. Öfverallt ha de påträffat ifriga sökare. Ett brefkort från Robert, anländt i går, innehöll, att *60 dopkandidater* hade infunnit sig i Hoyang. Där de sitta omkring Guds ord, höra de, hur kulorna susa rundt omkring i staden. Ingen af de våra har dock blifvit skadad.

På kapellet arbetade 20 män för att få det litet större. Det blir nog ändå för litet. Vi få inte längre rum vid våra större möten, ej heller när alla patienterna och eleverna samlas.

. . . Vi ha bedt Gud om väckelse, och han synes sända en sådan genom den nöd, som så länge rådt. Folket tyckes söka sin tillflykt hos Gud. Må den eld, som redan är tänd, spridas allt vidare.

Våra troende gå nu omkring två och två eller i större flockar till byar och städer för att predika och sälja bibeldelar och traktater.

Min man har varit obeskrifligt glad öfver allt som han fått bevittna, men är också mycket trött. Hans enda hvila har egentligen varit på kärran, när han rest från ställe till ställe. Från kl. 7 på mornarna till 12—½ 3 på nätterna har han fått hålla i med sitt arbete. Alla ha velat tala med sin pastor. Därtill ha kommit räkenskaperna samt ordnandet med skolor och reparationer.

*

I ett bref till en annan vän skrifver fru Bergling med hänsyftning på vårens och försommarens upplefvelser:

»Jag ser såväl framför mig den skara, som för 4 år sedan följde oss till ångbåten, när vi lämnade Sverige, och som, då denna lade ut, sjöng: »*Herren hjälper.*» Och har *han*, vår Gud, icke hjälpt? Jo, han tillslöt lejonens munnar, då de hejdlöst löpte omkring i vår stad, höggo med yxor, sköto, röfvade. *Intet hår kröktes på våra hufvuden.* Är han icke trofast? Han har varit det i dagar som gått, och han skall förblifva det i dagar som komma.

*

Missionär *Rikard Anderson* skrifver från Honanfu den 2 november:

Vi hade en mycket skön sommar på Chikongshan i år. I andligt afseende var det den mest gifvande, jag varit med om där. Det var en sådan endräktens och kärlekens ande rådande

trots kriget, att man icke alls tänkte på krig. Bland våra troende och evangelister har kriget verkat en god förändring, i det att de ej längre i sina predikningar och vittnesbörd tala om hvad evangelium uträttat för *västerlandet*, utan hvad det är för *individen* och för *själen*. För öfrigt kan man ej märka, att kriget verkat antipati mot evangelium bland folket.

Vi ha nu kommit något så när i ordning här i Honanfu och känna oss tacksamma mot Herren, som åter ledt oss hit. Jag bara bäfvar inför det stora ansvaret och uppgiften att stå här som ensam manlig arbetare, sedan br. Beinhoff sett det som Guds vilja att taga upp ett annat arbete. Våra möjligheter till utveckling äro större än någonsin, men dess djupare känner man sin egen begränsning.

Guds Ande verkade förnimbart ibland oss under den bibelkurs, vi nyligen hade för våra evangelister. Det var en underbar enhetens och bönens ande rådande. För egen del kände jag mig tvingad af Herren att ha enskilda samtal med den ene och den andre om vår kallelse som *själavinnare* och ej blott som predikanter. Då vi sedan hade stormöte i Sinan, blef jag mycket uppmuntrad af att höra en af evangelisterna, Peh-üinting, taga upp detta ämne i sin predikan med en glöd, som värmde allas våra hjärtan. Vår vän Aug. Berg, som var med, sade efteråt: »Det var en väldig predikan.» Peh är mycket begåfvad i flera afseenden, och jag kan med glädje säga, att Herren på sista tiden särskildt värmt och välsignat honom.

Med tacksamhet mot Gud kan jag ock säga; att han har gifvit oss en endräktens ande både ibland oss, arbetare, och i församlingen i dess helhet. Hvarje middag samlas vi i mitt arbetsrum, utländingar och kineser, och bedja Herren om en genomgripande väckelse i församlingen samt om nåd för oss en hvar och för *alla* de troende att vi, hvar i sin stad, må vinna själar för vår dyre Mästare. Vidare att han måtte resa upp *infödda ledare* i församlingen. Ett annat af våra böneämnen är *ett nytt kapell*. Vårt gamla är alldeles för litet. Dessutom ligger det invid en mycket bullersam gata, så att den som talar kan ofta endast med stor ansträngning göra sig hörd. Vi bedja nu Herren att, om så är hans vilja, beveka en af våra grannars hjärtan, så att han blir villig att sälja en angränsande gård till tomt för det nya kapellet.

Ett annat i denna tid mycket kännbart behof är f. ö. *böcker*. Sådana ha på grund af de ökade kostnaderna för papper och tryckning stigit 2—300 %. Utan böcker kunna vi ej utföra ett effektivt evangelisationsarbete. Men kostnaden öfverstiger vida vår förmåga.

I mitt senaste bref till S. L. nämnde jag en ung lärare från Iensï, som jag tror, att Herren har gifvit oss såsom svar på bön för arbetet i vårt nya gatukapell samt bland stadsbefolkningen. Han lämnar en mycket inkomstbringande befattning för att få tjäna sin Mästare. Så ha vi en annan ung man, som har tjänat i evangelium under ett par år med mycken nitälskan och framgång. För båda dessa sakna vi underhållare. Den förre heter Wei-dien-chen och den senare Koh-shu-chen. Också denna angelägenhet ha vi gjort till föremål för bön.

Om Gud vill, hoppas vi i slutet af denna månad få besök af vår vän Sie från Anking. Han kommer att ha en serie möten i alla våra församlingar i Honan. Jag ville så gärna, medan han är här, försöka anordna möten för de olika klasserna här i staden, men vårt kapell är så otillräck-

ligt, att jag knappast vågar försöka annat än inbjuda ett begränsadt antal. Sie är mycket lämplig för större möten, äfven för icke troende.

Hans besök förra gången bar frukt i ett andligt uppvaknande för många af våra kristna, och vi bedja och vänta, att Herren skall bruka honom ännu mer denna gång.

Efter den nåd Herren gifver, hålla vi ock på att förbereda den evangelisationsvecka, som skall hållas i början af det kinesiska nyåret. Äfven häruti äro vi i stort behof af våra vänners förböner hemma i Sverige, att det må bli en verklig inhöstning af själar i Guds rike. Mycket tyder på att skörden är mogen.

BARNENS HEM OCH MISSIONSHEMMET VID DUFBO.

Julen i Barnens hem 1916.

Nu julen är kommen, till högtid sig reder
Naturen därute i hvitaste skrud.
Den väntar och längtar i stilla förbidan
Att bringa till människor julfridens bud.

Och barnen de fröjdas och leka och glamma
Och pulsa i snön med båd' skida och staf.
De bedt sina böner i tro och förtröstan
Om snöflingor hvita, som Gud ock dem gaf.

Nu vänta de ifrigt, att klapparne komma,
Att julen i år ej blir mörk eller kall.
Förvisso skall Gud deras barnabön höra
Och gifva dem fröjd och bönhörelse all.

Så tidt och så ofta brefbäraren kommer
Med bref och paket ifrån främmande land.
Och barnen de vänta och bida och längta
Se älskade stilen från fars och mors hand.

Och vänner i Sverige de svika ej heller,
En skörd utaf gåfvor i Dufbo vi fått,
Ej tillmätt och litet och knappt och försiktigt,
Nej, stora paketer och rågade mått.

Från småländska bygder och norrländska skogar,
Från städer och byar oss budskapet nått:
»Vi ville så gärna till hemmet få skänka
En del af det goda i år vi ha fått.»

Och ostarne komma och fläsk och potäter
Och julgran och gädda och godter också,
Och hästarne knoga med säckar i backen,
Af hvete och råg vi nu julbrödet få.

Det bakas och kokas och stekes i köket,
Och alla ha brådtom, och ingen är lat.
Snart julbordet dukas, och maten frambäres
Med julkost på stora och rågade fat.

I köket på Dufbo vi samlas en skara
Af ungdomar många båd' stora och små.
Det skiner och blänker af ljus och kastruller,
Och alla på hemmet sin julmiddag få.

När midda'n är öfver, det gäller att duka
På äkta och urgammalt svenskmannasätt
Ett julbord i salen med frukt och med nötter
Och julhögar många, så fint och så nätt.

Och granen den strålar, och julljusen brinna.
Hör, orgelen brusar, och dörren slås upp,
Och — »Hell dig julafton, du härliga klara»,
Nu sjunges af barnen med glädje och hopp.

Se'n boken frambäres, den gamla, den kära;
Vi läsa och höra det dyrbara ord
Om Barnet i krubban och änglar, som sjöngo,
Om ära i höjden och frid uppå jord.

Så sakta det tonar. Se julljusen stråla.
Till hemmet därofvan ej dörren är stängd.
Hör lofsången ljuder. Vi tro oss förnimma
Den heliga fläkten från Betlehems ängd.

M. F.

FRÅN HEMARBETET.

EN SYSTER I LANDSORTEN, SOM från söndagsskolbarnen på sin trakt insändt 50 kr. och från barnen i en småskola 7: 40, skrifver:

»Det är så roligt att se de små barnen både i sön- och hvardagsskolorna ha *missionssinne*, äfven sådana barn, som aldrig i hemmen få se något föredöme i detta afseende.

Söndagsskolbarnen här i missionshuset hade i år 102 kr. i sina sparbössor. När de tömma dessa, är det nästan mer glädje än vid julfesten. Barnen få då taga med sig de föräldrar, som vilja vara med, och så bjudas alla på kaffe. Jag vet ej hvilka som äro gladast, ty både små och stora sjunga med fröjd.

Af småskolebarnen i L., som samlat de 7: 40, äro de flesta fattiga. Summan är ju ej så stor, men jag känner tyngd i dessa kronor. Förlidet år gingo här ett par små och plockade ekollon, som de ville sälja för att få något till sparbössna. En liten gosse i skolan var mycket ledsen öfver att han aldrig hade något med sig att lägga i sparbössan. Föräldrarna ville inte, att han skulle bry sig om den saken. Häromdagen hittade han ute på vägen 5 öre. Så gick han till lärarinnan och berättade det. Hon frågade alla skolbarnen, men ingen hade tappat slanten. Nu sade hon: »Du får då behålla den själf.» Gossen blef så glad, kilade med detsamma fram till sparbössan och lade ned slanten där. Månne ej den 5-öringen i Guds ögon var en änkans skärf?»

*

En annan missionsvän skrifver: »Huru välsignadt att *få* gifva för Herrens sak! Må Herren blott få behålla våra hjärtan, så att om han vill gifva oss

mer, vi frivilligt och med glädje offra på Herrens altare. Just detta medför välsignelse liksom ock att göra godt mot de många arma, vi ha omkring oss. Det är ej endast en glädje för dem man gör väl emot utan fastmer för en själf. Tänk att få bo i ett fredligt land och ej behöfva lida nöd hvarken till kropp eller själ. Hvilken nåd, hvilken nåd af vår store Gud!»

EN HEMFÖRLOFVAD MEDARBETARE.

Några minnen.

GENOM BREF FRÅN KINA HAR den sorgliga underrättelsen meddelats oss att en af vår missions mest kända infödda medarbetare, Guo Datjöng, omkommit genom olyckshändelse. Han blef nämligen på väg till sitt hem i Linchin så illa sparkad af den mulåsna, på hvilken han red, att han efter en dags sjukdom afled.

Med honom har gått ur tiden en verklig trotjänare, allmänt känd och värderad inom hela församlingen, i hela vårt distrikt och äfven utom detsamma. För mig kommer han alltid att framstå såsom den förste kristne kines, med hvilken jag kunde samtala på kinesiska.

Det är nu öfver 7 år sedan jag från språkskolan kom till vårt missionsfält och för första gången såg »Johan», som han då kallades bland oss utlänningar. En liten fryntlig gubbe med trohjärtad, vänlig blick. Sådant var mitt första intryck af honom. Han var då diakon i församlingen i Chiehchow, men för öfrigt en hjälpare för allt och alla. Skulle något köpas på den stora marknaden i staden, nog skulle »Johan» sköta om det, och affärsmännen i marknadsstånden kände väl igen herr Guo. Man kände sig så lugn och trygg i hans sällskap, äfven om man ej förstod ett ord af hans kinesiska. Hans trofasta, vänliga ögon talade ett språk, som man väl förstod. Det var särskildt för denne mans skull en glädje för mig att tillsvidare få stanna i Chiehchow.

* * *

Hans intresse för Guds ord var också mycket stort. Ofta hade han sin anteckningsbok och en liten blyertspenna framme under predikan, och ehuru han icke var hvarken någon snabbskrifvare eller skönskrifvare, lyckades han alltid samla något, som han kunde använda vid andra tillfällen, antingen då han själf talade eller ock för sin egen uppbyggelse. Ty ehuru han flitigt läste sin bibel, kunde han ej ur den på egen hand få så mycket till egen eller andras uppbyggelse. Men han *lefde* nog mer lifvet i förening med Gud, än han kunde *tala* därom.

* * *

När jag genom min kamrats, Verner Westers, resor i distriktet ibland lämnades ensam under flera dagar, kom den käre »Johan» alltid upp för att se till, huru jag mådde och gifva mig den vanliga fridshälsningen. Men en kväll slog han sig ned i mitt rum och började språka. Och se, jag kunde *förstå* det mesta af hvad han sade! Glädjen öfver att ändtligen en gång kunna följa med i ett samtal på kinesiska var så stor, att den kvällen blef en minnesstund för mig, och vid »Johan» blef jag från den stunden knuten med ett varmt och fast vänskapsband. Hvad han sade, minns jag nu ej, blott att jag från den stunden fick mod att sam-

tala med honom och andra på kinesiska.

* * *

Länge dröjde det nu ej, förrän jag blef ombedd att predika på kinesiska. Mitt första försök i den vägen var också i »Johans» sällskap. Det var vid det kinesiska nyåret. Min kamrat var åter borta, och man ansåg, att någon utlänning måste vara med för att »draga folk». Jag hade skrifvit upp hvad jag skulle säga och lärt det utantill, och så begåfvo vi oss i väg till en lifligt trafikerad gata. Efter en sång började jag, medan en grupp män stod där och lyssnade med synbar förvåning. Jag förstod ej genast orsaken till deras förvåning, men »Johan» löste gåtan, då han med några hostningar intog min plats och sade: »Ja, hvad den här utlänningen har sagt, förstå ni nog inte, för han talar mandarinspråket, men jag ska' tala om för er hvad han sagt på ett språk, som ni förstå.» Och så begynte han på sitt landsmål utlägga mina ord, och glad var jag att jag inte talat alldeles förgäfves.

»JOHAN.»

»Johans» hjärtlighet och hjälpsamhet kom väl till pass i det arbete, som han under vintermånaderna fick ägna sig åt, nämligen opieasylverksamheten. Han var som klippt och skuren till detta arbete. Var någon sjuk bland patienterna — och sådant inträffade ofta — var »Johan» läkaren. Han hade underliga kurer, men som i regel ledde till ett godt resultat. Ja, han var äfven en skicklig »kirurg», och många äro de, som han förbundit och återfört till hälsa och kraft. Huru underligt därför att tänka, att då han själf blef sargad och slagen af sitt riddjur, kanske ingen fanns till hands, som kunde hjälpa honom och förbinda hans sår.

* * *

Under de senare åren fick »Johan» på grund af ledsamma familjeförhållanden lof att flytta från Chiehchow till sin hembygd Linchin. Hur gärna hade vi icke alla velat bespara honom dessa sorger! Den gamle diakonen blef emellertid äfven i sin hembygd till glädje och välsignelse. Församlingen därstädes hade just då genom-

gått en stormig tid, och den lugne och kärleksfulle diakonen Guos inflytande verkade därför så välgörande.

* * *

Ännu en gång fick han börja ett mer aktivt lif för Herren, och åter fingo vi mötas på samma verksamhetsfält, nu i Yuncheng. Han blef nämligen kallad till gatukapellpredikant i Yuncheng, där jag då verkade. Helt kort tid fingo vi dock nu vara tillsamman, innan jag måste resa hem till Sverige, men samma trofasta vänskapsband förenade oss alltjämt med hvarandra.

Med dessa ord har jag nu velat strö några tacksamhetens och kärlekens blommor på den gamle trotjänarens graf.

David Landin.

FRÅN VÄRLDSMISSIONSFÄLTET.

UNDER DEN FÖRSTA FULLständiga veckan af det kinesiska nyåret (jan. 28—4 febr.) komma enligt meddelande särskilda anstalter att vidtagas af de protestantiska missionssällskapen i Kina för att med evangelium nå de stora skaror, som hittills varit mer eller mindre oberörda af kristendomen. Äfven våra missionärer ha beslutit följa exemplet. Begäran om särskild förbön har utfärdats till stora delar af kristenheten. Vi vilja också bedja våra vänner deltaga i bönekamp särskildt under den veckan, att evangelii ljus måtte uppgå för många af de i mörkret vandrande i Kina.

*

Grefve Okuma, som innehaft premierministerposten i Japan, har på följande sätt uttalat sig om kristendomens betydelse för sitt land och folk:

Äfven om kristendomen ej vunnit mer än 200 tusen anhängare i Japan, har den dock utöfvat ett indirekt inflytande, som sträckt sig till alla områden af nationens lif. Genom de strömningar som nått oss af europeisk civilisation, hafva vi erhållit intryck af kristendomen. Isynnerhet har den engelska litteraturen, genomträngd som den är af kristna idéer, utöfvat ett djupt inflytande öfver Japans tankelif. Med afseende på framtiden anser jag, att vår nations många viktiga problem ej kunna lösas utan kristendomen.

Expedition: *Drottninggatan 55.* Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.*
Telefon: *Riks. 44 59. Allm. 224 73.*

INNEHÅLL.

Österns längtan, I. — Från Redaktionen och Expeditionen. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Svenska Missionen i Kina, II. — Under höstregnets välsignelser, I. — Brefafdelningen. — Julen i Barnens hem 1916. — Från hemarbetet. — En hemförlofvad arbetare. — Från världsmissionsfältet.

STOCKHOLM 1917 NORDISKA BOKTRYCKERIET.

N:R 3. ÅRG. 22. 1 FEBR. 1917. PREN.-PRIS 1: 50.

以便以設耳 KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND" 耶和華以拉

EBENEZER HERREN FÖRSER

UTGIFVARE: KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.

Vänta vi vår Herre?

Matt. 25: 13.

Mel. »Blott en dag».

Vänta vi vår Herre, såsom bruden
väntar efter den, som hon har kär?
Bära vi den hvita silkesskruden,
som Hans ögonlust och glädje är?
***Detta:** hjärterenhet, hjärteifver,*
icke brutna bud, men hållna bud,
detta enda, starka, som förblifver
*för hans blick, som heter **Eldens Gud?***

Äro vi väl de, som öfvervinna
synd och skam i Herrens stora kraft?
När han kommer, skall han då oss finna
*ibland dem, som **segeranden** haft?*
Höra vi till dessa, som förblifvit
vid sin första kärlek dag för dag?
Flammar skriften, som Hans hand har skrifvit,
en gång på vårt änne drag för drag?

Vänta vi vår Herre? Han kan komma
nästa nattväkt, nästa morgongry.
Innan fikonträdet står i blomma,
skall Hans tecken färga himlens sky.
Trå vi efter att se molnen brinna,
att se bergen ryka för hans fot?
*Minnas vi: blott de, som **öfvervinna,***
få med jubel gå sin Gud emot?

Är här skulder att bekänna, vänner,
o, så låt oss icke dröja då!
Ner på knä i bot och bön som bränner
bort allt hjärtats torra hö och strå,
och så upp att göra Herrens vilja,
om än stigen för mot hugg och slag —
Herrens husfolk, Herrens hvita lilja,
red dig till att möta Herrens dag!

Ida Granqvist.

ÖSTERNS LÄNGTAN.

Af *C. Skovgaard-Petersen.*

(Utdrag.)

II.

DE VISE MÄNNENS BESÖK I Jerusalem var djupast sedt ämnadt till en välsignelse för Jerusalem. Hade Gud genom en stjärna ledt de vise männen till det Heliga landet, så kunde han naturligtvis också genom allenast en stjärna hafva fört dem ända fram till Betlehem. Men det gjorde Gud icke. Han lät stjärnan försvinna utanför Jerusalems portar. Därigenom måste de i Jerusalem fråga efter vägen. Detta skedde för Jerusalems skull. Gud ville genom dem ropa Jerusalem upp ur sin dvala och vända de skriftlärdas uppmärksamhet på den Frälsare, som var född. Deras besök skulle blifva något af ett Johannes-Döparens rop — ett långt ifrån kommande: »Omvänden eder, ty himmelriket har kommit nära.»

Gud har liknande tankar med längtan från Östern just nu. Genom det vaknande Östern vill Gud väcka det sofvande Västern. »Ha'n I råd att undvara den Frälsare, som Österns folk komma långväga ifrån för att söka?» Det är den fråga, som Gud genom Österns längtan riktar till Västerns folk.

Måtte Guds barmhärtiga afsikt blifva förstådd! De skriftlärde förstodo den icke. De visade hjälpen ifrån sig. Låt oss icke handla som de!

Vi böra icke taga emot Österns längtan hvarken som Herodes eller som de skriftlärde, — hellre må vi lära af Josef och Maria.

Det står icke mycket om hur de togo emot de visa från Östern. Dock har jag intet tvifvel därom.

De vise männens besök har först och främst förökat Marias och Josefs glädje öfver Jesus.

De hade allaredan upplefvat så mycket underbart med Jesusbarnet. Himmelens änglar hade uppenbarat sig för det barnets skull. Nu kommo också jordens hedningar dit. Det var nästan ännu större. Det var en påtaglig bekräftelse på den gamle Simeons nyss uttalade ord, att Jesus en gång skulle blifva »ett ljus till hedningarnas upplysning». — »Hvilken skatt vi dock äga i det barnet. Alla — från himlens ljusa änglar till jordens fallna folk — dragas till det barnet» — så ha de icke kunnat undgå att tänka, när de sågo de vise männen tillbedjande böja sig inför barnet.

Gud gifve oss att tänka liknande tankar nu, då Österns längtan spörjer efter Jesus. Att Jesus kan *draga* de många millionerna där på andra sidan visar oss på nytt vår Herres och Frälsares storhet. Det är ett nytt bevis på sanningen i det gamla ordet, att det icke är gifvet oss människor något annat namn under himmelen, genom hvilket vi kunna varda frälsta. Och honom, denne Jesus,

som hela världen behöfver, honom äga vi. Hur det må fylla oss med glädje, vördnad och tack!

Men den förökade glädjen öfver Jesus bör visa sig i förökad omsorg om honom — eljes är den icke äkta.

Maria och Josef ha genom de vise männens besök stärkts i sin ifver att af all sin förmåga vårda och ha omsorg om Jesusbarnet.

Måtte Österns längtan verka detta hos oss!

»Jag lefver icke mer jag, men Kristus lefver i mig». Så sade Paulus; och så borde hvarje troende människa kunna säga. »Jesus lefver i mig.» Men Jesus lefver ofta ett fattigt och försummadt lif i mig. Jesuslifvet därinne blifver ofta dåligt vårdadt. Bör då icke Jesu makt öfver Österns millioner sporra oss till att med större omsorg vårda Jesuslifvet i oss själfva? Att äga honom, som hela världen spörjer efter, är en härlig förmånsrätt. Ve oss, om vi icke bruka den. Hur förfärligt det hade varit om Josef och Maria hade vanskött Jesusbarnet. Må icke vi göra oss skyldiga till något sådant.

Och låt oss komma ihåg, att förökad omsorg om Jesus i oss betyder förökad offervillighet för Jesu sak.

Maria och Josef visade kort efter »de heliga tre konungars» besök, att de kunde *offra* något för Jesusbarnet. De offrade sina stilla dagar i Betlehem; för barnets skull drogo de till främmande land. Deras offervillighet hade sin grund i deras omsorg men sporrades genom de vise männens exempel. Dessa främmande hade ju offrat både guld, rökelse och myrra.

Skulle då *de*, hans närmaste, som voro bundna vid honom med så mycket ömmare band, stå tillbaka?

Så tänkte de, — och så böra också vi tänka nu.

Österns längtan ställer nya kraf på de kristna folkens offervillighet. Det är ju icke blott hedningarna, som klappa på kristenhetens portar, det är Jesus själf. Det är *han*, som säger: »Se, min tid är kommen för dessa folk. Köp nu den lägliga tiden!»

Tusenden af unga män och kvinnor i kristenheten ha hört Frälsarens kallelse. De ha lämnat sitt land för att stilla Österns längtan. De offer, som kräfvas af oss, som förblifvit hemma, äro jämförelsevis blott små. — — Och dock är det ofta på oss det väntas. Låt oss offra mer af det vi kunna! Vi få allaredan blygas inför Österns folk. De *ha*, många af dem, offrat mer än guld, rökelse och myrra; de ha offrat hus, hem, lif och blod. Skola vi stå tillbaka? — De tankarna komma af sig själfva. Låt oss gifva dem rum — och låta Guds Ande råda.

Vårt lif blir rikare, om vi bättre lära oss förstå vårt ansvar inför Österns längtan.

Gå hvart du vill, din själ skall icke finna någon ro utom vid Jesu Kristi hjärta. Jag sökte honom och fann i honom allt hvad jag önskat eller behöft.

Rutherford.

FRÅN REDAKTIONEN OCH EXPEDITIONEN.

FÖR NÄRVARANDE BEFINNA sig flera af våra bröder på resor i landsbygden.

Missionär *David Landin* började en serie besök i Värmland den 19 jan.

Missionär *Nath. Högman* skall vistas en längre tid i öfre Norrland. Hans resor togo sin början den 22 jan.

I slutet af jan. begåfvo sig missionär *E. Folke* till Småland och kandidat *G. Österberg* till Västergötland.

Våra bröder äro tacksamma bli ihågkomna i förbön.

EN DAG PÅ EXPEDITIONEN.

»VÄLKOMMEN UPP TILL OSS på expeditionen!» säga vi ofta till de vänner vi träffa. Denna gång bjudas alla våra vänner att vara med oss en hel dag. Ni äro hjärtligt välkomna vid 1/2 10-tiden, för att vi skola få börja dagen tillsamman. Först af allt samlas vi då i missionär Folkes rum, läsa något Guds ord, bedja om hjälp och ledning i dagens arbete samt frambära våra syskon ute i Kina och våra vänner härhemma. Vi hafva så mycket att tacka Gud för och få åter och åter göra det. Dagligen uppstå också nya behof — — — men vi hafva ju kommit till den källan, där vattnet aldrig tryter.

Sedan skynda vi allt att se efter, hvad som finnes i breflådan. Å, så mycket post det var i dag! Ni förstå, att det är alldeles särskildt roligt att öppna brefven. Vi känna ju igen stilen på så många. De kära, trofasta vännerna! Det är som en högtid att läsa deras skrifvelser. Ni måste höra ett litet utdrag ur ett bref:

»Här följer en gåfva — en kärleksgåfva — från en vän, som hvarje år kommer med sitt: 'till missionen!', då ögonen stråla och anletet ler. En gåfva *till* och *inför Gud* — — ja, jag skulle nästan kunna säga — ett *offer*.»

Tycker ni inte, att vi kommit på helig mark? Tänk, hvad det var många gåfvor redan med första posten, och ännu har inte värdebrefbäraren kommit! Nu måste vi skynda på riktigt med arbetet. En hel mängd rekvisitioner på böcker voro också med. De måste antecknas och räkningar skrifvas. Vi äro mycket glada öfver bokrekv. och prenumerationer på Kinamissionstidningen, och det är med tacksamhet i hjärtat, vi lägga upp en ny sida i respektive böcker. Så kommer kassaboken fram. Den boken är dyrbar. Hvarje skrifven siffra är ju ett bevis på Guds trofasta omvårdnad och på vänners kärlek och offervillighet. Nu få vi lof att börja skrifva kvitton och bref — — vänta, det ringer i telefon. — »Svenska missionen i Kina», svara vi. Det är någon som vill tala med missionär Folke, kanske om ett möte, där de önska hans hjälp — — ja, så börja vi igen att skrifva. En stund har gått, klockan är 11. Då öppnas dörren af en liten gosse, som så gladt säger: »Goddag, farbror, goddag, tant.» Jaså, det var lille Olle eller Ville. De komma, den ene efter den andre, Martin, Gösta och Bengt. Det är nämligen frukostlof i skolan, och de komma upp för att sitta och läsa öfver sina läxor. Förut ha de här också ätit sina frukostsmörgåsar, men nu ha ett par kära vänner ordnat det så, att de få äta gröt på en hushållsskola. Nog ha gossarna en hel del, som de vilja berätta för oss, men vi hinna kanske ej just nu höra på dem.

Så kommer värdeposten, och åter få vi nya ämnen till tacksägelse. Tänk, att Gud just nu sände in den

summa vi behöfde för det eller det ändamålet, och som vi bedit om! O, så stort! — Brefven registreras — det är så godt hafva dem i riktig ordning, för de bli allt lästa mer än en gång.

Under träget arbete gå några timmar så fort. Telefonerna ringa ofta, ibland båda på en gång. Som ni se, är det lif och rörelse på en missionsexpedition.

räknade. Hoppas att med middagsposten äfven kommer något Kinabref. Vi få verkligen nu för tiden pröfvas i tålamod, då det gäller att vänta på bref från Kina. Censuren håller kvar posten så länge. Men när brefven ändtligen komma, blir det glädje. — —

Nej — — så mycket klockan är! De som ska' resa med tåget till Dufbo

EXPEDITIONEN.

Rart främmande få vi äfven ibland. Oftast är det vänner från Stockholm, men ibland kommer äfven någon från landsorten, ja, ända nerifrån Skåne eller långtuppifrån Norrland. Tänk, huru lätt det går att samarbeta, då intresset är gemensamt! De bref som skrifvas härifrån, uppgå till många hundra på året. Förra året skrefvos öfver 2,500, och då äro ändå ej brefven till de kära syskonen i Kina med-

måste skynda för att hinna med. Vi som bo i staden äro ju ej så beroende af tiden.

Så har en dag gått. På ett sätt äro alla dagar rätt lika men ändå mycket omväxlande. När vi sluta arbetet för dagen, kunna vi af hela vårt hjärta instämma i apostelns ord: »Herren är kärleksrik och barmhärtig.»

L. B.

BREF TILL KINAMISSIONSVÄNNER.

Stockholm den 19 jan. 1917.

»GÖR DIG EN ORM OCH SÄTT upp den på en stång; sedan må hvar och en, som blifvit ormstungen, se på den, så skall han blifva vid lif.» Dessa ord ur 4 Mos. 21: 8 mötte mig i dag på morgonen, då jag gick att hos min himmelske Fader utbedja mig den nåd, som behöfdes för denna dag. Huru *underbart*, att en blick upp till den på korset upphöjde Frälsaren medför syndaförlåtelse, frid och evigt lif! — Den dag i slutet af år 1880 går aldrig ur min håg, då jag som ung officer, längtande efter något — jag visste ej rätt hvad — kom att läsa berättelsen om kopparormen, med ens fick visshet om syndernas förlåtelse samt, undrande öfver hvad som skett, under återstoden af dagen blott läste och fröjdades. Huru stort, att denna lifserfarenhet genom Guds nåd ej förbleknat under de inemot 40 år, som sedan förflutit! Men huru stort också, att det är just genom detta ordet om kopparormen, genom evangelium om den döde och uppståndne Frälsaren, som det eviga lifvet äfven i denna tid tändes hos den ena människan efter den andra både här hemma och ute i Kina, där våra missionärer lefva och verka för detta det största af alla lifsmål, till hvars vinnande vi, missionens vänner i Sverige, äro kallade att medverka!

En tisdagsafton före nyss förliden jul voro vi samlade till det sedvanliga Kinabönemötet i den lokal — Betesdakyrkan — som är så minnesrik för vår mission, emedan i den afhöllos de små möten och bönemöten, som voro för missionen grundläggande. Bland andra böneämnen, som framburos, var ett som jag alltsedan dess haft på hjärtat att erinra våra bedjande vänner i landet om, ehuru jag ej förr än nu vågat söka bringa tanken till verkställighet. I Sinims land för 15 november 1916 framställer missionär Aug. Berg detta böneämne sålunda: »Förra året hemkallade Gud en varm missionsvän i Stockholm, hvilken under loppet af många år med 1,000 kronor underhållit 5 evangelister. Andra ex. skulle kunna nämnas. Så ha vi ock andra, som vänta på underhållare och förebedjare. I allmänhet bruka vi begära 200 kr. till en evangelist och 100 kr. till en bibelkvinna.

F. n. behöfva vi underhåll åt 15 evangelister och 5 bibelkvinnor. Må Herren leda i denna sak.»

I november 1886 utbad man sig inom China Inland missionen 100 nya missionsarbetare under det följande året. Äfven bads om 180,000 kr., som behöfdes för verksamheten, med särskildt framhållande att denna summa önskades skänkt i stora poster.

Första sidan af tidningen »China's Millions» för 1888 visade porträtten af de 100, som reste från England 1887, och af redogörelsen för årsmötet i London den 29 maj 1888 framgick, att inkomsterna för år 1887 stigit från 396,000 kr. till 606,000 kr., och att häraf 180,000 kr. influtit i 11 poster på resp. 9,000 kr. till 45,000 kr.

»Den Gud, som så bönhörde, är densamme i dag och i evighet. Om I förblifven i mig, säger Jesus, och mina ord förblifva i eder, allt hvad I viljen, skolen I bedja, och det skall ske eder. Därigenom är min Fader förhärligad, att I bären mycken frukt. — — —»

I slutet på 1880-talet bad jag Gud mycket om »tecken» på hans vilja, att jag skulle få gå till Kina. Men Herrens plan var en annan. Nu på ålderns dag vore det mig en sådan fröjd att genom *bön* kunna kraftigare än hittills gagna den mission, jag allt se'n ungdomens dagar burit på mitt hjärta. Och hur gärna ville jag ej

också uppmuntra andra att till Herrens ära och välbehöflig hjälp åt våra stridsmän ute i Kina blifva verksamma, glada bönemedarbetare.

Visst vore det härligt för oss att få bevittna och för världen till Herrens ära få kungöra att *Gud under år 1917 till svar på våra böner gåfve vår älskade broder och missionsledare därute i Kina medel till 15 evangelister och 5 bibelkvinnor!*

Kära vänner, kända och okända, må vi genom tro och förenad bön vinna detta mål; och vi skola tillsamman jubla öfver Guds nåd och gåfvor.

Eder i Jesus förbundne
H. Dillner.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEämnen: Den utveckling arbetet för evangelii utbredning haft i Mienchih. — De 12 män, som vid sista stormötet döptes. — De 113 församlingsmedlemmarna, de 2 äldste och de 2 diakonerna. — Flickskolan med dess 20 elever och gosskolorna med deras 80 lärjungar. (sid. 40). Sommarmötet i Mienchih. — Den rike mannen i P'o-t'eo. — De 6 nya sökarne i Jongning. — Bokspridningen i Wangfan (sid. 41).

Syster Maria Petterssons småbarnshem i Sinanhsien. — De 2, som vid stormötet erhöllo dopet, och den förut uteslutne nu återupptagne församlingsmedlemmen (sid. 40, 41).

Evangelisten Chang (sid. 41).

F. d. skoleleven Tong ua och hans goda hjälp i evangelisationsarbetet. — Tillgängligheten för ordet i Uanch'uan, särskildt bland därvarande soldater. — Att våra syskon under vistelsen på denna plats icke ofredades af röfvare (sid. 42, 43).

Guds Andes verk hos många af skolflickorna i Honanfu. — De två unga kvinnor, som af Herren hemförlofvats (sid. 44).

Särskilda böneämnen: Församlingsvården inom Mienchih- och Yongningdistriktet. — Den omfattande transportverksamheten och mottagningen af genomresande missionärer på Mienchih station (sid. 40, 41).

Besöken bland fångar i Ishih och Uanch'uan. — Församlingarna i Ishihdistriktet. — Att Herren må göra sin vilja känd angående förvärf af lokal för verksamheten i Uanch'uan (sid. 42—44).

Våra bröders resor i hemlandet (sid. 36).

UNDER HÖSTREGNETS VÄLSIGNELSER.

Ps. 84: 7.

Några anteckningar från resor, stormöten och högtidsdagar under hösten 1916.

Af *August Berg.*

II.

DAGEN INNAN JAG RESTE ÖFverlämnade några af de till Honanfu hörande församlingarna en minnesgåfva åt broder Ossian Beinhoff, som nu flyttat till Mienchih för att därifrån upptaga arbete i Shanchow-distriktet. Små karaktäristiska tal höllos af flera. Ja, gamle »Bågen», f. d. evangelisten Kung, föll gamle diakonen Chang i talet, och så talade de båda på en gång! »Se, vi ville inte, att 'Pao Muh sï' (pastor Beinhoff) skulle resa, men då han köpte sig den hvita hästen, förstodo vi, att det var allvar med det, och nu ville vi gifva honom den här lilla obetydliga gåfvan — den är inte värd någonting. För att 'Pao Muh sï' ej skall glömma oss utan bedja för oss.» Ungefär så föllo sig gamle diakonen Changs ord. Gåfvan bestod i en vacker väggbonad af siden med följande inskrip-

tion: »Gemensamt tacka vi för evangelium».

Resorna mellan Honanfu, Sinanhsien och Mienchih försiggå nu, tack vare järnvägen, helt bekvämt, och under begagnandet af detta samfärdsmedel träffar man många från vidt skilda delar af riket och får genom samtal tillfälle att så ett korn här och ett där. De flesta äro i allmänhet så tillgängliga på resor, det må vara kinestalande fransmän eller fransktalande kineser, cigarrettbolmande soldater eller melonkärnätande studerande! Bekantskapen är lätt inledd och samtalet snart i gång.

*

Mienchih stormöte hölls denna gång på veckodagar för att göra det lättare för mig att kunna få vara med. Anslutningen var mycket god. Då man besinnar, att arbetet här är jämförelsevis ungt, och att det bedrifves bland den förut så främlingsfiendtliga Honanbefolkningen, måste man »tacka Gud och fatta mod». Jag minns såväl en gång för många år sedan, hurusom broder Gustaf Adolf Stålhammar rådgjorde sig med mig om att öppna en utstation i Mienchih. Själf bodde han då i Sinanhsien. Så skedde, och i en liten, förhyrd lokal började verksamheten. Många voro de gånger, broder Stålhammar till fots vandrade den 5 svenska mil långa vägen mellan Sinan och Mienchih! Se'n växte »barnet» och »föräldrarna» (syskonen Stålhammar) flyttade hit.

Missionen har nu eget hus i västra förstaden och en förhyrd lägenhet i östra. I den förra bo f. n. syskonen Beinhoff. Där är predikoverksamheten förlagd, och där ha vi en småskola och en mellanskola för gossar med tillsamman omkring 80 elever. Där döptes i dag 12 män, och utgör nu församlingsmedlemmarnes antal 113. Där afskiljdes ock i dag två äldste och två diakoner.

I östra förstaden bo syskonen Malte och Ida Ringberg. Där ha vi en liten flickskola med omkring tjugu elever, och därifrån bedrifves församlingsvården i Mienchih och Yungnings församlingar samt en ganska omfattande transitoverksamhet af gods samt mottagning af genomresande missionärer. Mienchih är nämligen tillsvidare så godt som ändpunkten för den under byggnad befintliga järnvägen.

Nu skulle det blifva stormöte i *Sinanhsien*. Vid järnvägsstationen gingo syster Maria Pettersson och fröken Gunhild Engström, (fru Hildur Anderssons syster, f. n. på besök i Kina) och väntade. Vår syster Maria Hultkrantz väntade hemma. Så fort jag hunnit blifva i ordning, var det att gå till det festligt prydda kapellet och viga ett ungt par, brudgummen en f. d. skolgosse, bruden dotter till en troende moder.

På e. m. väntade andra högtidligheter. Det af syster Maria Pettersson uppbyggda lilla barnhemmet skulle nu invigas för sitt ändamål. Vi sände inbjudning till stadens myndigheter och lärare, och tolf af dem infunno sig. Borgmästaren skickade i sista stund återbud, och polismästaren hade ämbetsförrättning. En af ortens mest betydande röfvarhöfdingar hade nämligen gripits. Hvad nu barnhemmet beträffar, äro ju lokalerna ej stora men trefliga och inbjudande. Fyra små föräldralösa ha redan funnit en fristad där. Efter intaget té samlades vi i det största rummet, de små lika klädda i nya kläder, de inbjudna och andra, så långt utrymmet medgaf. Öfver orden: »Den som mottager en af dessa minsta, han mottager mig», talades några ord, och så blef denna byggnad, en ny länk i den kristliga kärleksverksam-

hetens tjänst, invigd för sitt ändamål. Ett par små barnsånger: »Juvelerna» och »Jesus älskar mig, jag vet», började och afslutade det hela.

Ett i och för sig mycket välkommet regn hade hindrat flera af våra vänner att infinna sig. I två hela dagar silade regnet ned och gjorde vägarna ofarbara för gående. Broder Rikard Andersson hade dock kommit med tåget från Honanfu, och tillsamman med ett par kinesiska bröder fingo vi predika ordet. Två män införlifvades genom dopet i församlingen, och en utesluten medlem återupptogs.

(Forts.)

AXPLOCK FRÅN FÄLTET.

AUGUST BERG SKRIFVER:

»Evangelisten Chang Hsiang-lin, 67 år gammal, har hela sommaren varit skral och ur stånd att arbeta. Hans dagar synas vara räknade. »Snart får jag se Jesus, och då skall jag hälsa er välkommen, när ni kommer», sade han i går, under det tårarna runno ned för hans kinder. »Jag har ingen omsorg mera. Allt är uppgjordt mellan mig och Gud och människor. Jag är en stor syndare, men Jesu blod har tvagit mig ren.»

Det är uppbyggligt att sitta vid den gamles sjukläger. Han erfar nu under allt lidande frälsningens fröjd.»

*

Malte Ringberg berättar om arbetet i Mienchih- och Jongningdistriktet bland annat:

»Söndagsgudstjänsterna i Mienchih stad och på utstationerna hafva varit väl besökta. På utstationen Shiihts'uen anordnades ett sommarmöte med början en lördagseftermiddag och afslutning följande måndags morgon, besökt af ett hundratal kristna och omkring 300 utomstående. Det fortsattes med bibelstudium under en hel vecka och med ett tjugotal deltagare.

På den nyöppnade utstationen P'o-t'eo har evangelisten Chao-rung-tao fått röna uppmuntran i arbetet. Sju personer besöka regelbundet gudstjänsterna. En af dem är en rik man, som hörde evangelium där *för första gången och genast trodde.* Och han blef angelägen att hans närmaste också skulle få del af det ljus, som strålat honom själf till mötes. Han vann genast tre af dem. Dessa äro förstlingar af den skörd däruppe bland bergsfolket, hvilken vi förvisso tro vara mogen för bärgning, men där ännu så litet arbete hunnit utföras.

I Jongning besökas söndagsgudstjänsterna regelbundet af ett tjugotal, af hvilka sex äro nyantecknade sökare. På den viktiga platsen Wangfan, 5 li från staden, har god afsättning af evangeliidelar ägt rum på marknaderna hvar femte dag. I den myllrande skaran där äro många, som i och för affärer kommit från platser, belägna mer än tio sv. mil bort och inne bland svårtillgängliga berg.

Evangelisten Chin-hsing-teo ägnade åtta dagar åt en mer aflägsen trakt af Jongnings distrikt och samlade de troende till bibelstudium.

Det vore synnerligen önskvärdt, att mer arbete af detta slag utfördes, men lämpliga personliga krafter finnas ej.

*

Då det nyligen var fråga om att en af våra missionärsfamiljer skulle flytta till en annan station, förklarade kineserna: »Flytten I, så behålla vi edra saker, och hjälper ej det, så behålla vi barnen.»

*

Från Hoyang skrifver missionär *R. Bergling* d. 6 november:

En stor uppmuntran har det varit för mig, att den man, som jag betraktade som allra svagast bland dem, hvilka döptes förlidet år, och som bor mycket långt från alla våra utstationer, nu fört med sig från sin by fem personer, som önska dopet, nämligen sin hustru, sin son, sin sonhustru och en s. k. broder med sin hustru. Alla dessa vittnade om de under, Herren vid flera tillfällen utfört till deras räddning, då de varit omgifna af röfvare. Den yngre brodern, Li, omtalade bl. a., att den dag, då deras by plundrades, stannade han och hans hustru i hemmet och bådo. Tre gånger den dagen kommo röfvare in på gården och togo hans mulåsna, och tre gånger samma dag kommo de själfmant tillbaka och satte åter in henne i stallet.

BREFAFDELNINGEN.

SOMMAREN BÖRJADE TIDIGT detta år. Redan i slutet af maj var det full sommarvärme, men i början af juli blef det först verkligt tryckande. Med arbetet blir det under sådan hetta icke mycket af. Man är som i ständigt upplösningstillstånd.

På grund af litet reparationer i Ishih blef vår afresa till Uanch'uan fördröjd, så att vi ej förrän den 11 juli voro resfärdiga. Den starka hettan skrämde oss från att fara på dagen, och så bröto vi vid mörkrets inbrott upp och kommo efter en behaglig färd fram vid 7-tiden på morgonen. Så snart man kommer till denna plats, känner man sig som en annan människa. Skillnaden i temperatur är blott 5 à 6 grader, men den höga luften verkar lifvande och stärkande, så att man känner sig som i en annan värld.

Vår arbetspersonal för sommaren hade ökats med vår förre skolelev Tong ua, nu studerande vid Kina Inland missionens bibelskola i Hongtong. Under sina sommarferier skulle han hjälpa till i evangelisationsarbetet. Han var också en god hjälp i detta arbete. Han har mognat mycket sista året, och hans föredrag vittnade om stor bibelkunskap. Nästa år, då han slutat sin kurs, hoppas vi få honom till medarbetare. Han underhålles ännu af en vän i Sverige. Vi hoppas, att det som kostats på honom skall visa sig rikt räntebärande.

I Ishih lämnade vi evangelisterna Pei och Peng att tillsamman med en tjänare se efter stationen och skolan samt efter förmåga och tillfälle verka Guds verk för öfrigt. Peng går vanligen ut ensam med sin bokpåse, äfven om det är midt i hettiden, att vittna så godt han kan om sin Herre.

Folket i Uanch'uan med omnejd visade sig som vanligt mycket tillgängligt för ordet. Icke minst var så fallet med den skara soldater, som nu var förlagd i staden. Dessa kommo ofta till vår bostad, stannade långa stunder och frågade icke efter något annat än att höra om frälsningens väg. Våra evangelisters predikan är numer full af *Jesus* från början till slut; alla deras bemödanden gå ut på att lära människor känna honom och vägen till honom.

En klass människor, beklagansvärdare än alla andra, äro *fångarna*. Af sådana finns det ett stort antal i denna lilla stad af både dömda och rannsakningsfångar. Isynnerhet de senare synas vara många. Det säges, att mandarinen lätt nog låter häkta folk men sedan icke bryr sig om att på länge hålla rannsakning med dem.

Evangelisterna besökte nu dessa olyckliga här, liksom de förut gjort i Ishih. För hvar gång evangelisten Chang talade om sina besök bland dessa arma, stod gråten honom i halsen. Sammanpackade i en eländig håla, utsvultna, fulla af ohyra samt plågade af hetta och sjukdomar förde de i sanning en ömklig tillvaro. En ringa tröst är, att de flesta gjort sig väl förtjänta af att lida. Att predika evangelium för dessa arma och så möta den djupaste nöd med den rikaste nåd är en stor förmån. På samma gång kännes det dock svårt att se de olyckligas bedjande blickar och tydliga förväntningar på lekamlig hjälp, som man dock icke kan gifva. Allt detta erfara evangelisterna i rikt mått. Några af fångarna tyckas dock fatta innebörden i budskapet och ha börjat bedja till Jesus.

En dag fingo vi i Uanch'uan besök af en man, som presenterade sig som församlingsmedlem. Han var från Chilih och hade tydligen rest mycket. På kristendomen hade han verkligen väl reda och var icke heller så litet hemma i Guds ord. Den sysselsättning han hade, var dock farlig för en kristen; han hade anställning hos polismästaren. Nu kom han till oss med den hälsningen att denne ansåg det rådligast för oss att resa från staden tillbaka till Ishih, då han ej såge sig i stånd att skydda oss mot röfvare, som snart kunde väntas. Röfvarehorder hade nämligen uppträdt ej så långt borta och bl. a. plundrat en stad, 3 à 4 mil ifrån Uanch'uan. Jag bad om min hälsning till polismästaren med tack för hans omsorg om oss. Vi kunde dock icke nu, sade jag, resa åter till det heta Ishih, men han behöfde icke oroa sig för vår säkerhet. Vi litade icke på människor utan på Gud, som förvisso skulle bevara oss för allt ondt. Redan samma natt kom mannen åter, nu med den nyheten, att äfven Ishih plundrats. Så var då bron bränd bakom oss. Men med undantag af att jag en kväll låg vaken en stund och sökte räkna ut, huru det skulle gå till, om röfvarne kommo, samt undrade, om vi *då* skulle ha tro och icke sätta kött oss till arm, kände vi ingen oro. Herren lät icke heller vår tro sättas på allt för starkt prof. Hela tiden var det lugnt och stilla i staden och trakten.

Med min hustrus missionsresor blef det denna sommar ej mycket af på grund af hettan. Blott ett par kortare besök gjordes hos kristna ute på landet. I stället företogos husbesök i staden och dess omedelbara närhet. Kvinnor kommo äfven på besök hos oss, hvarför tillfällen till vittnande visst icke saknades. Bibelkvinnan fick en kär liten verkningskrets här liksom förut i Ishih, i det *barnen*, mest små flickor, flockade sig omkring henne för att lära sig läsa och höra om Jesus. Det är roligt att se hennes tålamod med de små. Alltid är hon färdig för dem, när helst de komma stultande på sina stackars förkrympta fötter. Som hennes mål är ej blott att lära dem några skriftord, utan att föra dem till Jesus, blir det säkert frukt af hennes arbete, och skall genom detta sol komma in i glädjelösa hjärtan och hem.

De båda församlingskretsarna, byarna Peichuang och Suenchuang, ligga ej långt ifrån Uanch'uan; därför kunde vi vid månadsmötena besöka dem.

Tillståndet i Peichuangs församling har tydligen undergått en förändring till det bättre. Det förnimmes mer mottaglighet för ordet än förr, och i bönen höres botfärdighetens suckan. Här har *ordet* verkat; det som var omöjligt för människor, var möjligt för Gud, han som alltjämt gör under. Tillståndet i de öfriga församlingarna är ungefär som förut, somligstädes hoppgifvande, öfverallt

sådant, att apostolisk förbön behöfves. Evangelisterna ha turvis besökt de aflägsnare belägna församlingarna vid deras månadsmöten. Äfven Ishih har besökts, enär hvarken Pei eller Peng äro särdeles rikt utrustade som talare.

Vår i Uanch'uan hyrda lägenhet är mycket trång, hvarför det länge varit ett önskemål för oss att få en större lokal för verksamheten. Det har dock länge synts omöjligt. Icke heller ha vi mycket legat öfver Herren beträffande denna sak utan enfaldigt trott, att han i sin tid skulle göra något, om det verkligen behöfdes. Nu kom helt oväntadt anbud på att få köpa en gård fullkomligt lämplig för våra behof och tilldragande för oss genom ett både kärt och vemodigt minne: Det var nämligen från denna gård som Naëmi Linder och hennes lille Gustaf fingo flytta till det bättre hemmet. Det skulle vara innerligt kärt, om denna sålunda helgade plats komme i missionens ägo. Den har också utvidgningsmöjligheter. Vi lämna nu detta ärende i Herrens hand. Han skall förvisso både visa oss sin vilja i detta stycke samt öppna väg för oss.

Ishih i oktober 1916.

Axel Hahne.

*

Fröken *Anna Janzon* skrifver i enskildt bref:

Vi ha i sommar haft glädjande underrättelser från våra barn. De äro nu i sina hem. Många af dem göra sitt bästa för att leda andra till sanningens kunskap. Så omtalade en af våra vänner häromdagen, att fyra flickor hade några dagar varit tillsamman i en by och där sökt undervisa kvinnorna och barnen. De skulle, skref hon, snart gå till en annan by och bådo om förbön att få hjälp och kraft att göra evangelium kändt. Det är nog ej lätt att motstå sådana vittnen.

Vid ett tillfälle lär en af våra flickor uppmanat några kvinnor att tro på Jesus, och när kvinnorna, som voro mycket upptagna af annat, ej ville lyssna, grät hon. Någon frågade: »Hvarför gråter du, barn?» Hon svarade: »Jag är så ledsen, att ingen vill lyssna, när jag talar om Jesus.» Detta grep kvinnorna, så att de nu satte sig ned och lyssnade med verkligt intresse.

Två af våra yngre kvinnor hämtade Herren förliden vår hem till sig. Det var ett par snälla, gudfruktiga kvinnor, riktigt Jesus-älskande själar. För vår kortsynta blick tyckes det, som om sådana »ljusbärare» så väl skulle behöfvas i vår mörka, fattiga värld, men vår trofaste Fader gör inga misstag. De äro nu bärgade i de eviga boningarna. Den ena dog efter blott en dags sjukdom genom blodförgiftning. Den andra hade troligen galopperande lungsot. Hon var glad och lycklig i Jesus och hade, som en kvinna sade, ett godt vittnesbörd i hela byn för sin gudsfruktan.

FRÅN HEMARBETET.

DET ÄR ETT ANMÄRKNINGSvärdt förhållande, att vid den stora världsmissionskonferensen intet betonades mer allvarligt än vikten af det andliga lifvets fördjupande i *hemförsamlingen*. I Vol. I läsa vi: »En afgörande faktor vid evangeliseringen af den icke kristna världen är hemförsamlingens tillstånd. Förrän en mer allmän öfverlåtelse åt Gud bland hemförsamlingens medlemmar äger rum, finnes intet hopp om, att en sådan utveckling af missionen skall komma till stånd, att budskapet om Jesus

Kristus skall nå ut till alla.... Det mest direkta och effektiva sätt som finnes att befrämja världens evangelisering, är att påverka hemförsamlingens arbetare, ja, hvarje dess medlem, så att de i odelad öfverlåtelse helt böja sig under Jesu Kristi konungaspira».

*

Sanningen af detta uttalande bekräftar sig ock alltjämt genom erfarenheterna i hemarbetet. Kunde vi genomskåda sammanhanget, skulle vi säkerligen finna, att alla verkliga framsteg i fråga om Guds rikssak på jorden leda sin upprinnelse från något personligt möte med Jesus, något genombrott i lifvet. En äldre man, som var med vid en af våra bibelkurser, berättade mig följande: Han hade varit en längtande själ, som i 30 års tid sökt och sökt utan att komma till frid. Så behagade det Gud att vid en bibelstund låta sitt ljus lysa öfver korsets hemlighet. Den stunden, där han satt på bänken, kom han till frigörelse och hvila i Kristi fullbordade verk. »Sedan dess», sade han, »har min frid varit som en ständigt flödande ström, och jag bara förvånar mig öfver att den ej tar slut». Två år lågo nu bakom den minnesrika stunden. »Nu ville jag så gärna visa min tacksamhet», sade han, »jag ville i någon mån likna Sakeus». Och så anförtrodde han mig att han under sina återstående år ville ställa sina inkomster till Guds förfogande.

*

En missionsvän som är affärsman skrifver: »Vi ha med intresse läst »Axplock ur bref från fältet». Jag tänkte då att äfven vi vilja vara med och hjälpa till litet och lofvade Gud att gifva tionde af försäljningen från de två sista dagarne före jul. Gud gaf så rikligt, att vi aldrig förr haft en så god kontant försäljning, nära dubbelt emot det bästa förut. En stor del af köparne hade vi aldrig sett förr. Så kan Gud leda människors vägar».

*

»Fören full tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat, och pröfven så, hurudan jag blifver, säger Herren Sebaot. Förvisso skall jag då öppna himmelens fönster öfver eder och utgjuta öfver eder riklig välsignelse», Mal. 3: 10. I Nya testamentet *fordrar* Herren visserligen icke tionden. I nya förbundet fordrar Herren mindre men *väntar* mer. Ej lagens: du skall! utan kärlekens: du får! är här normen. »Den som icke försakar *allt*.. han kan icke vara min lärjunge». — Visserligen icke på tiggarmunkarnes sätt, men likväl i en hela lifvet omfattande öfverlåtelse, i ett intagande af förvaltarens, tjänarens plats. »Salig den tjänaren, hvilken hans Herre finner så görande, när han kommer».

*

Trettondagen var som vanligt en missionens dag för S. M. K. i Stockholm, med missionsföredrag och sparbösstömning. I Hackvads och Edsbergs kyrkor i Nerike hade ock, enligt gammal sed, missionsgudstjänster anordnats af S. M. K:s trogne vän, kyrkoherde Willén. Missionär Landin besökte i år dessa minnesrika trakter. Kand. G. Österberg verkade under hela julhelgen i Simtuna och trakten däromkring. F. ö. komma från många håll underrättelser, som gifva vid handen, att missionens sak under den gångna helgen ej varit glömd ute i Sveriges bygder.

N. H.—n.

VID DEN LILLA VAGGAN.

FÖR VÅRA SMÅ MISSIONSVÄNNER.

VÅR VAGN HADE STANNAT inne på missionsstationens gård, och ännu innan vi hunnit stiga ut, välkomnades vi av missionär och fru C.

O, det var så skönt att vara framme efter att ha åkt fem mil på dåliga vägar, hela tiden med ett litet barn på armen för att akta det för stötar, när vagnen körde upp på någon sten mitt i hjulspåret!

Vi buro in den lille och gingo så direkt att se på vår värdinnas lilla älskling. Hon var så ivrig, att vi genast skulle komma och titta på honom.

Denna moder hade genom döden förlorat alla sina egna anhöriga. Hennes första barn hade vi fått följa, då det lades i det tysta vilorummet för att vila där till uppståndelsens morgon. Nu hade Herren skänkt henne och hennes man en ny liten skatt.

Den lilles mamma hade i sin iver sprungit före in och stod redan lutad över den nätta lilla järnvaggan. Nu tittade hon än på barnet, än på mig. Ja, jag kunde i sanning dela hennes glädje. Den lille låg där så trygg och sov så gott. De knubbiga händerna vilade så sött på täcket, och gula lockar omgåvo som en krans det lilla fina huvudet.

Nu hördes en späd stämma, så väl känd för mitt hjärta, och jag gick att giva min egen skatt det efter resan så välbehövliga badet. Missionärernas barn måste ofta ut med på vägarna och slita ont. Men, *vår Jesus* måste ju också själv med sin mamma tidigt ut på resa. Ingen liten vagga väntade honom efter dagens slut under resan till Egypten. *Allt detta för vår skull!*

Senare på aftonen vaknade lille Kenneth, och då måste vi in och titta på hans vackra blå ögon. Han var ett ovanligt älskligt barn. Under de dagar vi voro hos dessa vänner, stodo vi ofta vid den lilla vaggan och gladde oss över det jollrande barnet.

*

Några år förgingo. Vi befunno oss åter på genomresa på samma station. Tre små barn sprungo omkring oss. Men var var nu lille Kenneth, och var voro hans mamma och pappa? Jag kom in i ett tomt rum. Där stod den lilla vaggan, Kenneths vagga! Allt vad jag sett förut vid den lilla vaggan, stod så livligt för mig. Ett glatt, jollrande barn, en lycklig moder, små armar, som sträcktes upp från vaggan. Vad hade hänt? Vaggan var till salu, och vi blevo ägare av densamma. Men Kenneth — var var han? Jo, hos barnavännen Jesus! Martyrkronan hade fått smycka hans och hans föräldrars huvuden. Det skedde år 1900. De voro också ute på resa, då de plötsligt fingo gå härifrån in i Guds glädje. Lille Kenneth, som ej förstod, vad det gällde, sade: »Pappa vill inte, att ni ska' slå Kenneth.» Familjens trogne tjänare, Fien-sven, ville först fly, men när han såg lille Kenneths armar utsträckta emot sig, kom han tillbaka och tog den lille i sina armar, och så dogo de tillsamman. Allt gick så hastigt. Gud ville icke, att föräldrarna och deras älskling skulle skiljas, och så unnade han deras tjänare, som här nere hade tjänat dem i trohet, att nu få dela glädjen med dem däruppe.

Mången liten en har, sedan detta inträffade, legat i Kenneths vagga. Somliga av dessa äro nu hemma i Sverige för att gå i skola.

Vaggan skänktes sedan åt en missionärsfamilj i Honan. Deras barn ha legat i vaggan men äro nu så stora, att de muntert kunna springa omkring i sitt Kina-hem.

Hur jag önskar, att de små, som legat i Kenneths vagga, en gång må bli Guds budbärare bland detta arma folk.

Jag har också fått stå vid den minnessten, som blivit rest över lille Kenneth som så tidigt fick gå hem till Gud.

Till sist jag såg,
hur från den helga orten
det kom liksom ett festligt tåg
af änglar, som ur purpurvåg
den lille bar
igenom pärleporten.

D. B.

SVENSK MISSIONSSTATISTIK. Enligt den nyligen utkomna af doc. Knut Westman uppgjorda allm. svenska missionsstatistiken har den svenska missionen trots världskriget och däraf följande svårigheter under senaste året gått framåt. Så t. ex. har antalet missionärer ökats från 405 år 1914 till 473, infödda medhjälpare från 1,371 till 1,968, hufvudstationer från 100 till 116, bistationer från 533 till 753, församlingar från 152 till 187, s. k. anhängare från 23,832 till 43,888, lärjungar i hvardagsskolorna från 16,325 till 27,717.

Den stora tillökningen i de sistnämnda siffrorna beror väsentligen på den tillökning Sv. kyrkans mission erhållit genom öfvertagande af den stora Leipzigermissionens verksamhet i Indien.

Antalet biblar och bibeldelar som under året spridts, uppgår till omkring 190,000, andra böcker, skol- och sångböcker till 127,931. Hvardagsskolornas antal är 804. I 38 barnhem uppfostras 1,787 barn. Antalet sjukhus är 13 med 135 sängar. Klinikpatienterna ha varit omkring 59,000.

Samtliga under året döpta uppgå till 3,063.

Af de 473 missionärerna äro 199 män, 140 gifta och 139 ogifta kvinnor.

Största antalet missionärer har Sv. Missionsförbundet, nämligen 135, därnäst Ev. Fosterlands-Stiftelsen 92, Svenska kyrkan 69, Helgelseförbundet 54, Sv. Missionen i Kina 51 och Sv. Alliansmissionen 36.

Största antalet infödda missionsarbetare har Sv. kyrkan, eller 872 (detta dock beroende på öfvertagandet af Leipzigermissionen). Därnäst kommer Sv. Missionsförbundet med 317 och Ev. Fosterlands-Stiftelsen med 274.

På Sv. kyrkans missionsfält är ock antalet nattvardsberättigade störst eller 13,384. Därnäst kommer Sv. Missionsförbundet med 4,321, Ev. Fosterlands-Stiftelsen med 1,913, Helgelseförbundet med 1,869, Sv. Alliansmissionen med 1,671, Svenska Missionen i Kina med 1,220 och Sv. baptisterna med 825.

I hvardagsskolorna är antalet elever också helt naturligt störst på Sv. kyrkans missionsfält eller 14,568, därnäst på Missionsförbundets 5,614 och på Ev. Fosterlands-Stiftelsens 2,778.

Märkligt nog ställa sig utgifterna på fältet ungefär lika för de tre största missionssällskapen eller för Sv. kyrkans kr. 254,663, Ev. Fosterlands-Stiftelsens kr. 235,970 och Sv. Missionsförbundets kr. 258,350.

Utgiftssumman i dess helhet, kr. 1,409,884 är fördelad på följande sätt:

På de olika fälten kr. 1,021,383.

För utbildning af missionärskandidater och underhåll af hemmavarande missionärer kr. 274,300.

Expeditions- och organisationskostnader kr. 114,201.

Utgifterna ha f. ö. något sjunkit, dels beroende på att de inföddas bidrag afsevärdt vuxit sedan krigets utbrott, dels därpå att en del inskränkningar nödvändiggjorts på

grund af kriget. Så t. ex. ha inga svenska missionärer fått landstiga i Ostafrika och endast några få i Indien.

SVENSK MISSIONS-TIDSKRIFT.

DENNA VÄRDEFULLA AF PROfessor Ad. Kolmodin redigerade publikation intager en alldeles särégen ställning. Medan hvar och en af vårt lands öfriga missionstidningar helt naturligt hufvudsakligen behandlar den mission, för hvilken den är ett språkrör, behandlas i Svensk Missionstidskrift alla svenska missioner liksom de olika folk, bland hvilka det ena och det andra missionssällskapet upptagit arbete, deras religioner, seder och bruk. Sakrika bidrag lämnas äfven till tidskriften af missionärer, tillhörande olika sällskap, samt af vårt lands förnämsta missionskännare.

Men Svensk Missionstidskrift följer äfven utvecklingen på världsmissionsfältet och behandlar på ett grundligt sätt tidens stora ofta brännande missionsproblem.

Den innehåller äfven förteckning och recensioner öfver nyutkommen missionslitteratur, både svensk och utländsk.

Tyvärr har denna på ett ytterst förtjänstfullt sätt redigerade tidskrift icke omfattats med det intresse man kunde ha hoppats och väntat. Den har tvärtom erhållit så liten spridning, att det lär vara fråga om dess vara eller icke vara.

Vi fästa härmed ånyo missionsvännernas uppmärksamhet på denna missionstidskrift, om hvilken har yttrats, att det är »en heder för den svenska missionsförsamlingen att ha fått en sådan till stånd.» En hvar som vill tillägna sig verklig och grundlig missionskunskap bör studera den. Särskildt är den oumbärlig för dem, som skola söka bibringa andra kunskap angående missionen. Vi vilja därför isynnerhet rekommendera den åt präster, predikanter, lärare och lärarinnor, ledare af ungdomsrörelser och missionsstudiekretsar. Tidskriften är i sanning värd att vinna stor spridning bland vårt lands missionsintresserade kretsar.

Svensk Missionstidskrift utkommer på Sveriges Kristliga Studentrörelses Förlag i Uppsala och kostar 3 kr. pr år. Om minst 5 ex. rekvireras under samma adress på Förlaget, lämnas den till 2: 50 pr ex. Den kan f. ö. beställas i bokhandel eller på närmaste postkontor.

Expedition: *Drottninggatan 55.* Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.*
Telefon: *Riks. 44 59. Allm. 224 73.*

INNEHÅLL.

Vänta vi vår Herre? — Österns längtan. II. — Från Redaktionen och Expeditionen. — En dag på Expeditionen. — Bref till Kinamissionsvänner. — Tacksägelse- och böneämnen. — Under höstregnets välsignelser. II. — Axplock från fältet. — Brefafdelningen. — Från hemarbetet. — Vid den lilla vaggan. — Svensk missionsstatistik. — Svensk Missionstidskrift.

STOCKHOLM 1917. NORDISKA BOKTRYCKERIET.

N R 4. ÅRG. 22. 15 FEBR. 1917. PREN.-PRIS 1: 50

以便以設耳 耶和華以拉

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

EBENEZER HERREN FORSER

UTGIFVARE: KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.

Ropet från hednafolkens öken.

Mel. 396 Sionstoner. "Sabbatsdag, hur skön du är —"

Du, som funnit lifvets bröd,
tänk ock på min hungersnöd.
Stilla ock min andes törst,
du, som funnit källan först.

Tron på bild af trä och sten
aldrig gör den själen ren.
*Låt **din** Gud mitt öga se,*
att med dig jag må tillbe.

I mitt arma, kvalda bröst
hörs så mången villsam röst.
Gif mig öra, att jag må
ock din Herdes röst förstå.

Skuld, som växer dag från dag,
aldrig återgäldar jag.
Eget blod jag offra kan,
frid i hjärtat dock ej fann.

Tag min hand och för mig fram
till det rätta Offerlamm.
Låt din himmel ock bli min —
visa du mig vägen in.

H. S.

SELA.

DETTA ORD, SOM VI SÅ OFTA påträffa i Psaltaren, är ett musiktecken, som anger en paus d. v. s. ett uppehåll i musiken.

Om vi likna församlingens eller en enskild troendes lif vid en psalm, komponerad af honom, som blef smord med glädjens olja mer än sina medbröder, kan ordet *sela* gifva oss flera viktiga lärdomar.

1) Helt visst förekommer emellanåt någon paus i en kristens lif. Än inträffar sjukdom, än blir det af annan orsak ett afsidestagande från nära och kära eller från verksamheten. Förundra dig ej, om du finner ett sådant *sela* i ditt lifs psalm!

2) Sela är insatt i musikstycket af kompositören själf. Han vet, hvar och när en paus är nödvändig, för att stycket skall blifva fulländadt skönt och göra den rätta verkan på åhörarna. Om alltså ett »sela» hejdar dig midt i din verksamhet, så säg till dig själf, hur hinderligt det än synes dig: »*Han* har insatt det här.»

3) Sela eller pausen utgör en del af musikstycket. Detta består ej ensamt af noter, såsom man kanske skulle vara benägen att tänka, utan pauserna äro lika nödvändiga för harmonien som de högsta tonerna. Säg därför till ditt hjärta, om det uppstått en paus i ditt lif, så att din verksamhet för en tid afbrutits: »Detta hör också till min psalm.» Den tanken skall trösta dig.

4) Ett »sela» betyder ej nödvändigt att *alla* deltagarna i sång- eller musikstycket skola göra ett uppehåll. Om den ene eller andre får göra en paus, så kommer detta de öfrigas sång att höras dess tydligare, och dess klarare framträder kompositionens skönhet. Hafva vi själfva för en tid blifvit tagna afsides, så låtom oss lyssna till harmonien i deras sång, hvilkas röster vi höra rundt omkring oss, samt vara glada under vår hvilotid!

5) Af dem, som i ett sång- eller musikstycke göra en paus, väntar man, att de under tiden skola räkna noter och takt. De äro i harmoni med kören och utgöra alltjämt en del af denna. Glöm aldrig, att pauserna i ditt lif böra vara tider af eftertanke och begrundande! »Herre, lär oss räkna våra dagar, (engelska öfvers.) att vi må blifva förståndiga.» Ps. 90: 12.

6) *Sela* innebär, att sångarna hvila men på samma gång stå väntande och aktande på det ögonblick, då de åter skola falla in. Bör det ej vara så också för oss under en tid af sjukdom eller afsidestagande? Vi få under en sådan tid säga: »Mitt lifs psalm torde snart åter behöfva min röst.»

7) *Sela* nödgar alltså sångaren att under pausen hafva sina ögon riktade på sångledaren för att kunna stämma in igen i det rätta ögonblicket, hvarken för sent eller för tidigt.

Kom därför ihåg att under ditt lifs pauser hafva dina ögon fästade på din himmelske Ledare! Han skall gifva dig tecken att återupptaga din uppgift, när han ser, att rätta ögonblicket är inne. (Från engelskan.)

FRÅN REDAKTIONEN OCH EXPEDITIONEN.

Just när tidningen skulle läggas i press, erhöllo vi det smärtsamma budet, att Kommittén förlorat en af sina medlemmar, ingenjör *Ivar Landgren*. Hembudet kom den 12 febr. kl. 8,15 på aftonen.

När jag uppvaknar, vill jag mätta mig af din åsyn. Ps. 17: 15.

VÅR MISSIONS TROGNE VÄN och mångåriga ombud, kontraktsprosten *C. F. Lindblom* i Askeby, Östergötland, ingick den 19 jan. i sin Herres glädje i en ålder af 78 år. Herren vare tack för hvar och en, som i kärlek utgifvit sitt lif i arbetet för att göra Jesus känd för nödställda, behöfvande själar i denna mörka värld, och som har ett hjärta vidt nog att rymma äfven aflägset boende hedningar! Välsigne Herren alltfort den sådd, vår hemgångne vän fått göra på Svenska Missionens i Kina fält!

*

Med glädje höra vi, att vänner rundt om i landet tycka om förändringen af vår tidning. Ofta få vi äfven meddelanden om huru Herren hjälper dem, som så kärleksfullt åtagit sig att sprida den. En kär vän skrifver t. ex.: »Här äro ganska svåra kommunikationsförhållanden; jag är själf gammal och klen, instängd under vintern. Och då ingen anmälde sig som prenumerant, föreföll det ganska vågadt af mig att före jul begära 20 ex. Men nu har den Underbare och Trofaste så styrt det, att jag icke blott fått ut alla 20 exemplaren, utan att ytterligare 4 önskas.

*

EN HÖGTIDSSTUND PÅ EXPEDITIONEN.

En dyrbar högtidsstund hade vi på expeditionen den 25 jan. Missionens älskade och värderade sekreterare, *kommendör O. von Feilitzen*, fyllde den dagen 70 år. Till den med blommor och flaggor vackert prydda expeditionen hade infunnit sig medlemmarna af båda kommittéerna, hemmavarande missionärer samt några representanter för Soldatmissionen för att gemensamt frambära en varm lyckönskan och tacka Gud för hans stora trofasthet under dagar som gått. Klockan 11 voro alla samlade, och då kommendören kom, uppstämdes sången: »En tillflyktsort är urtidens Gud.» Därefter läste öfverste Dillner Ps. 92. Hela den psalmen är ju en lofsång, och tack och lof till Gud, det kände nog alla, att de ville frambära den stunden. Då öfverste Dillner sedan tackade Gud för all den kärlek och allt det trofasta, uppoffrande arbete, som kommendören ägnat missionen, samt till honom framförde kommittéernas tack och öfver honom nedkallade Guds rika välsignelse, gaf han helt visst uttryck åt hvad alla kände.

Major von Malmborg framförde en hälsning från »Soldaternas vänner» och gaf som minnesord första versen af Ps. 23: »Herren är min herde, mig skall intet fattas.»

Å alla missionärernas vägnar uttalade missionär Folke till kommendören ett tack för allt hvad han varit för dem och för missionen.

Så sjöngs: »Så tag nu mina händer och led du mig.» Därpå samlades de närvarande vid ett festligt dukadt kaffebord, och så följde en stund af kärleksfull samvaro, innan alla åtskildes.

L. B.

KOMMITTÉ-MEDDELANDEN.

VI HAFVA OFTA BEDT GUD OM flera arbetare för missionsfältet i Kina, särskildt manliga sådana. Och Gud hör bön. Förliden höst antogs och utsändes till fältet missionär Carl Bergqvist. Och nu har Gud åter kallat en ung man att tjäna honom i Kina.

Nathanael Engbäck från Grebo församling i Östergötland har nyligen blifvit antagen af kommittén till missionärskandidat. Han studerar nu vid Sv. Bibelinstitutet, där han redan vintern 1914—15 genomgick en studiekurs. Först sedan alla med hans värnplikt förbundna öfningar äro fullgjorda, är han fri att gå till Kina. Väntetiden är emellertid en dyrbar förberedelse- och utbildningstid, hvarunder Gud vill utrusta honom för arbetet på det kinesiska skördefältet.

Må nu genom missionsvännernas förböner och deras tack för Guds gåfva alla Guds rika afsikter med denna väntetid förverkligas.

*

Under några år har missionär *Nath. Högman* på uppdrag af kommittén gjort missionsresor till en mängd orter inom landet. Guds välsignelse har äfven hvilat öfver hans arbete. För ett år sedan upptog kommittén missionär Högman bland sina hemarbetare, och i början af detta år beslöts, att han skulle benämnas *Svenska Missionens i Kina resesekreterare*, emedan han på sina resor är kommitténs och missionens representant inför missionsvännerna.

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN.

DET NYINREDDA KAPELLET i Ruicheng. — De 4, som genom dopet upptogos i församlingen och de nya sökarna (sid. 54).

Guo Da-tjöng och allt hvad han varit för missionen (sid 54). Att Herren må uppväcka flera medhjälpare med samma Ande och kraft som han.

Puchowfu kapell, som lyckligt nått sin fullbordan. Att många i detsamma må delaktiggöras af nåden i Kristus. — De 11, som vid kapellets invigning införlifvades med församlingen (sid. 54).

Att fröken Emy Ohrlander frisk återkommit från Shanghai. Att hennes nyligen skadade hand snart må bli fullt återställd (sid. 55).

Den glädjande underrättelsen om de 92 dopen i Hancheng och Hoyang samt de 15 i Tungchowfu sid. 55).

Att bland de nydöpta i Hoyang äro 5 gossar från mellanskolan och bland de nydöpta i Hancheng äro 5 af kvinnoskolans elever (sid. 55, 57).

Att br. *Carl Bergqvist* lyckligt anländt till S. M. K:s fält (sid. 55).

Löftet om den stora gåfva, som möjliggör öppnandet af en station i *Shanchow*-distriktet (sid. 55).

Det växande förtroende, som från de inföddas sida kommer missionärerna till del på S. M. K:s fält (sid. 56).

Den å sid. 57 omtalade kvinnan, som fick mod att lösa sin dotters fötter, som nu brukar få sin familj med sig till kapellet, och som bland sina släktingar och grannar så frimodigt vittnar om Herren.

Lärarinnornas missionsförening (sid. 61).

Att tillståndet i *Hoyang* blifvit lugnare, så att fru Bergling och frk. Berg fått återupptaga arbetet där (sid. 56, 57).

Underrättelsen om att *jullådorna* anländt till S. M. K:s fält (sid. 56).

De uppmuntrande underrättelserna om verksamheten i Puchow nya kapell (sid. 59).

Makarna *Svenssons* vistelselse i Los Angeles. Att Herren genom dem gifvit missionen nya vänner och understödjare (sid. 58).

Särskilda böneämnen: Flera skördemän (sid. 55).

De 107 nydöpta i Shensi, att de må bevaras i tron, och att de äldre kristna må vara dem till verklig hjälp (sid. 55).

Att missionär *C. Bergqvist* må få nåd till inhämtande af det kinesiska språket. — De öfriga bland våra syskon, som ännu äro upptagna af språkstudier.

Vår syster *Ingeborg Ackzell,* som återupptagit arbetet i Hsiao-i och på denna plats står alldeles ensam (sid. 55).

Evangelisterna Kao och Chang, som söka bana väg för missionen i *Lingpao.* Att en lägenhet måtte erhållas i denna stad. Seger för Guds sak i Shanchow-distriktet (sid. 55).

Att våra syskon i Shensi alltjämt må bevaras från öfverfall af röfvare samt få arbeta i frid.

Anna Erikssons arbete i kvinnoskolan i Hancheng. Hennes medhjälpare, läraren Chang och de kvinnliga eleverna. — Att kvinnan T'u-ta-sao måtte vinna seger öfver synden, och att hennes nydöpta vän må kunna bli till hjälp i missionsarbetet (sid. 57).

Att missionär och fru Svenson må erhålla en rik andlig behållning genom kurserna i Bibelinstitutet. (sid. 58).

Fyra ting få vi anförtro åt Gud — oss själfva, våra bördor, vår väg och våra verk.

F. B. Meyer.

UNDER HÖSTREGNETS VÄLSIGNELSER.

Ps. 84: 7.

Några anteckningar från resor, stormöten och högtidsdagar under hösten 1916.

Af *August Berg.*

III.

Från Sinanhsien förde tåget mig tillbaka till Mienchih, ja, ett litet stycke till, till Kuanintang. I Mienchih voro syskonen nere vid tåget och sade farväl. Broder W. Englund, tillhörande Skandinaviska Alliansmissionen på Sinanslätten, var med på tåget. Det var första gången vi råkades, ehuru vi båda varit i Kina nog så många år, men så går det, då arbetarna äro spridda på muren. Fru Ringberg var vänlig nog att komma ned med kaffe till tåget.

På kvällen anlände vi i mörkret till vårt värdshus. Vägarna voro obeskrifligt sörjiga efter några dagars regn. Påföljande morgon fortsatte vi färden, br. Englund i vagn och jag i mulbår. Men som dessa fortskaffningsmedel ej kunna hålla jämna steg med hvarandra, sammanträffade vi ej förrän påföljande dag i staden Lingpao. Denna lilla lifliga handelsstad ligger i Shanchowdistriktet, inom hvilket vi nu hoppas få upptaga arbete. Här skiljdes våra vägar åt. Jag skulle öfver Gula floden och sedan öfver en bergskedja för att komma till Ruicheng. Englund skulle västerut till Sianfu.

En packmulåsna var redo att föra mig vidare, och efter en dräglig dagsresa i regn, blåst och med försenad flodöfvergång närmade jag mig i skymningen den lilla täcka staden Ruicheng, där syskonen Gerda och Oscar Carlén ha sitt hem. »Men hvem kommer där? Är det ej Oscar Carlén på sin lilla bruna häst? Jo, visst!» Han hade ridit ut för att möta mig.

Påföljande dag skulle min hustru komma öfver bergen från den norra sidan, men väderleken hade hindrat henne. Hon kom dock dagen därpå, buren på en stol af fyra bärare, frisk och glad. Tidigt den därpå följande morgonen kommo bröderna Henrik Tjäder och Äldste Ching Fuh-seng.

Det var en särskild anledning, som samlade oss alla till Ruicheng. I förening med stormötet skulle *det nyinredda kapellet invigas.* Jag vill ej gå broder Carlén i förväg genom att beskrifva mötet. Så mycket vill jag blott säga, att hans bemödande och arbete att få en treflig och ändamålsenlig lokal till stånd krönts med framgång. De vänner i Sverige, som genom gåfvor förhjälpt missionen till denna vackra lokal, äro värda det varmaste tack.

Genom ordets förkunnande, bön och sång fingo vi nu inviga denna samlingslokal åt Herren, och vår bön är, att ett fulltonigt evangelium, ett frälsande, helgande och bevarande evangelium där skall förkunnas, samt att syndare där skola mottaga inbjudningen till Lammets bröllopsmåltid. Mötena voro talrikt besökta. Fyra personer upptogos genom dopet i församlingen, och flera erkändes som forskare.

Här, midt under glädjen, nådde mig en sorgepost. Missionens trogne, mångårige medhjälpare, Guo Da-tjöng, under många år evangelist och diakon i Haichowförsamlingen och de sista månaderna min medhjälpare i gatukapellet i Yuncheng, hade på väg till sitt hem blifvit sparkad af sin egen lilla åsna med den sorgliga påföljden, att han efter en half dags svåra plågor aflidit. Allmän och stor är saknaden efter gamle »Johan», som han brukade kallas. Vi stå så undrande inför detta hastiga dödsfall. Arbetarne äro så få. Han var ju ej en person med lysande begåfning men beprövad och trogen. »*Likväl* vill jag glädja mig i Herren och fröjda mig i min frälsnings Gud.» Hab. 3: 18. »Johan» var vid sin död 57 år gammal.

*

»Lönen, att se allt färdigt, vinkar — ej i fjärran, utan nära! Om du visste, huru jag fröjdar mig öfver att se detta byggnadsarbete fullbordadt!» Så skref broder Verner Wester från Puchow, och med honom väntade och fröjdades en hel skara. Under många, långa år har det planerats i och för byggande af ett kapell i Puchow. Församlingen har knogat och sparat, missionsvännerna i hemlandet ha bidragit med många kärleksgåfvor, missionärerna själfva ha' gifvit, och så randades till sist den dag, då inbjudningskallelserna till den högtidliga invigningen kunde utfärdas — den 11:te november. Äfven nu måste jag hålla tillbaka mycket af hvad jag ville säga. En annan penna än min bör skildra högtidsdagarna. Jag vill blott säga, att Svenska missionens i Kina första för ändamålet byggda gudstjänstlokal nu står där färdig, enkel, smakfull, rymlig och på allt sätt tilltalande som ett vittnesbörd om Guds nåd och missionsvänners offervillighet. Broder Verner Wester har nedlagt mycken omsorg och möda på att utarbeta och öfvervaka planen, inredningen och uppförandet af detta hus. Han har troget bistånts af sina medarbetare på platsen, kineser och utländingar, och nu fröjdas alla med dem och med Puchowförsamlingen samt bedja, att Guds öga och hjärta alltid må hvila och vaka öfver detta hus, och att skaror i detsamma må blifva delaktiga af Guds nåd, uppenbarad i Kristus.

Skaror af människor från land och stad strömmade till för att öfvervara invigningen, som varade i två dagar. Ämbetsmännen, lärarekåren,

handelskammaren m. fl. voro inbjudna och infunno sig mangrant. Flera skrifna väggrullar och bonader öfverlämnades som present och prydde under högtidsdagarna kapellets väggar. Jag lade märke till att alla hade kristlig tendens, ett glädjande bevis på huru kristendomens principer tränga igenom bland folket. För ett tiotal år sedan skulle man knappt ha funnit sådan kunskap. Vår glädje förökades därigenom att elfva personer genom dopet förenades med församlingen.

Ännu ett glädjeämne beskärdes oss. Sista dagen vi voro samlade, anlände en landsmaninna, fru Karin Long från Kramfors. Fru Long är på besök i Kina hos sin son, som är lärare i en kinesisk högskola i Paotingfu, och gör nu påhälsning på vårt svenska missionsfält. Det är oss en stor glädje att hafva ibland oss en landsmaninna, som kan betrakta missionsarbetet med samma blick och hjärta som vi, och vi önska varmt, att vistelsen på missionsfältet må blifva henne själf till glädje, lärdom och nytta, ja, ett pund, som, rätt förvaltadt, skall gifva ränta åt husbonden.

*

Åter hemma i Yuncheng! Bröderna samlade till finansmöte, fru Long anländ; missionär och fru Dreyer, tillhörande C. I. M., också anlända, på genomresa; syster Emy Ohrlander återkommen från Shanghai frisk men med handledsbenet brutet! Snafvade i mörkret på en värdshusgård, och så skedde olyckan. Underrättelser ha ingått om 92 dop i Hancheng och Hoyang och 15 i Tungchow. En massa arbete väntar. Man känner sig stundom så vanmäktig inför de stora uppgifterna.

Ack, om den glädjen snart beredes oss att få se flera skördemän härute!

Vi stå snart inför det förhållandet, att syskon måste resa hem i och för hvila. Inga finnas, som kunna fylla deras platser! »Bröder, bedjen för oss!»

AXPLOCK FRÅN FÄLTET.

MISSIONÄR *R. BERGLING* skrifver från Hoyang den 6 nov.: »Vårt stormöte, förberedt af en 10 dagars dopklass, har just slutat. Vi ha haft glädjen döpa 49 personer, bland dem 5 gossar från vår mellanskola. Bedjen för dessa nydöpta! De äro i stort behof af förbön.» —

Ja, låtom oss följa apostelns exempel, såsom vi se det framställdt i Kol. 2: 1—2.

Broder *C. Bergqvist* meddelar i brefkort från Mienchih den 29 nov., att resan dittills hade gått bra. Han inväntade där br. Linder, i hvilkens sällskap han skulle fortsätta resan till Yuncheng.

I Honanfu, Sinanhsien och Mienchih var allt väl.

Genom brefkort från br. *Josef Olsson* af den 15 nov. meddelas, att syster *Ingeborg Ackzell* åter är i Hsiao-i. Vi anbefalla henne, ensam som hon är på denna viktiga post, i missionsvännernas förböner.

Br. *Beinhoff* skrifver från Mienchih den 12 nov.: »I dag fick jag underrättelse om att vi ha utsikt att få en gåfva på 5,000 kr. för öppnande af station i Shanchow-distriktet. Det var en glädjande, mycket uppmuntrande nyhet. Ännu ha vi ej hunnit långt i vårt arbete. Jag söker gå »kines-vägen», och medan underhandlingar pågå om hyrande af en tillfällig bostad, håller jag mig undan samt låter kineserna göra upp affären. Jag har tvenne präktiga medhjälpare, Kao och Chang. Dessa söka efter lägenhet i staden Lingpao och

dess omnejd. Det faller sig ej så lätt att erhålla en sådan. De hade ett hus på förslag, men när värden fick höra, att det var *vi*, som skulle hyra, fingo de ögonblickligen afslag. Om det alltfort visar sig omöjligt att få hyra, blir det kanske nödvändigt att köpa tomt och bygga en station. Jag hoppas dock, vi skola lyckas att få åtminstone ett litet »kryp in».

Kolportörerna äro redan i verksamhet och de behöfva en bokdepôt i staden, så att de ej må behöfva fara den långa vägen till Mienchih för att hämta böcker. Bedjen Gud, att han snart måtte gifva oss ett hus att bo uti och sedan en station, som likt en fyrbåk må sprida evangelii ljus öfver hela Shanchow-distriktet. Herren vare lof för de 5,000. Med dem kunna vi göra en god början. Tacken ock med mig Herren för de båda evangelisterna.»

Vi märka att i dessa afsides liggande trakter äro gamla fördomar ännu starkt härskande. Vår broders uppgift här blir den banbrytande missionärens tålamodspröfvande och ytterst svåra uppgift. Han behöfver därför särskild hjälp af bedjande vänner. Till den gamla fruktan för europeer alltsedan opiumkrigen så djupt rotad i kinesernas hjärtan torde underrättelsen om det nuvarande blodiga kriget ha lagt en ny fruktan och en skärpt motvilja för de hvita.

»Genom Guds Andes hjälp och eder förbön» vänta vi seger för Guds sak i Shanchow-distriktet. Så snart folket lärt känna evangelium, skola de finna, att Kristi rike ej är af af denna värld.

När vi se tillbaka på den tid, vi fått arbeta på vårt fält i Norra Kina och taga i betraktande, att folket där förut icke alls hade varit berördt af kristendomen, ja, ej ens hade sett en europé, utan blott under årtionden ständigt hört de mest öfverdrifna rykten om de hvitas grymhet och vildhet, är det ett under, att vi nu få glädja oss åt ett så förtroendefullt bemötande, som för närvarande öfverallt, där vi ha regelbundet arbete, kommer oss till del.

*

Den 21 nov. kunde *fru Bergling* med lille Rudolf och frk. *Ester Berg* lämna Yuncheng och anträda resan till Hoyang. —

I ett brefkort, dat. Mienchih d. 3/12, skrifver missionär Beinhoff: »*Jullådorna* äro på väg mellan Hankow och Mienchih, och vi jubla öfver deras ankomst. Tänk att få julklappar i dessa tider!»

Enligt ett senare anländt meddelande från frk. Maria Hultkrantz, dat. Sinanhsien d. 20 dec., hade jullådorna ankommit till fältet.

BREFAFDELNINGEN.

Hancheng 25/10 1916.

Kära syföreningssystrar!

Stor frid!

Låtom oss nu göra ett förbund med vår Gud! Esra 10: 3.

I OFVANNÄMNDA BIBELVERS gällde det att utdrifva synd och orenhet ur Guds församling. Hvarje enskild medlem af denna församling behöfver säkert ännu i dag allt som oftast rannsaka den *inre* afdelningen af Guds hus. Hvilken nåd, att stänkelseblodet från det fullkomliga offret ännu talar bättre än Abels blod! Herren vare därför lofvad!

Det är i dag jämt en månad sedan jag kom tillbaka hit. — Det har varit en tid af gladt arbete i förväntan på välsignelse vid det möte, som just nu är öfverståndet. Vi prisa Gud för

de 43 själar, som vi tro af uppriktig afsikt kommit öfver på hans sida och nu genom dopet blifvit intagna i församlingen. Satan har gjort en stor förlust. Måtte striden alltfort utfalla till hans nackdel! Gud skydde och bevare dag för dag de 34 män och 9 kvinnor, som vid detta tillfälle bekänt sin Frälsare! Jag jublade i mitt hjärta öfver dessa Jesu *synliga* segertecken efter en sådan bedröfvelsetid, som öfvergått våra bygder. Och våra kära utstationsledare sedan! I mån tro deras ansikten lyste för hvar person de kunde rekommendera till dop. Bedjen om välsignelse öfver de äldre troende, att de må kunna bli till verklig hjälp för dessa nykomna!

Ett annat glädjeämne är, att jag nu kan fortsätta med kvinnoskolan. Tre elever äro här, och om en vecka börja vi på allvar — ånyo med vår käre, tålmodige herr Chang som lärare. De kvinnor, som varit med oss förut, ha varit angelägna om att i sin hembygd sprida Jesu kunskap. Det är svar på bön, kära vänner. Tack, för att I säkert viljen hålla ut i förbön för kvinnoskolan!

Fem af dem som döptes voro skolelever, bland dem den Chang-ta-sao med det svåra lynnet, som jag en gång gaf eder som böneämne. »Ära, ära, Jesus frälsar!» Hon var själf så glad i går, när vi sade hvarandra farväl, och bad så varmt om mer nit för andra, och att satan ej måtte få röfva bort hennes hjärteskatt.

Den T'u-ta-sao som jag också förut omnämnt i bref till eder, som blef så misshandlad af sin svåger i början af året och som jag hoppats nu skulle kunna rekommenderas till dop, måste ännu stå på tillväxt. Ack, det är ej lätt att bo bland dem som hata friden. Men Gud skall nog hjälpa äfven henne till seger öfver synden. Hennes vän, som i fjol kom med hit till skolan, fick samfäldt goda vitsord och blef döpt. Jag fäster åtskilligt hopp vid denna kvinna såsom en framtida hjälp.

Två andra af dem som döptes voro också här i våras. De ha i flera år känt till evangelium men icke känt Jesus förrän det sist gångna året. Det är en väsentlig skillnad mellan det ena och det andra. En af dem har en dotter på 14 år. »Mor», hade denna flicka sagt, »hvilken väg vill du jag skall gå? Du har löst dina fötter och går till söndagsgudstjänsten. Du ämnar dig till himlen men gör ingenting, för att jag skall komma med. Hvilken väg skall jag gå?» Frågan grep moderns hjärta. Flickan var redan förlofvad med en hedning, men mor tänkte: »Säga hvad de vilja i det hemmet, jag måste få min dotter med mig till Herren.» Så gjordes nya skor, fötterna löstes, och nu går hela familjen till kapellet på söndagen trots grannarnas förundran och smädeord. Intet under, att Chang-ta-sao är glad, ty på lydnad följer välsignelse. Genom hennes varma vittnesbörd ha flera af släktingarna blifvit intresserade. På söndagseftermiddagarna bjuder hon de troende ledarne i byn att komma och predika på hennes gata, och så ber hon grannarna noga lyssna till frälsningens ord. Det i världen oansenliga har Gud utvalt.

Nu får jag snart en hel rad elever från norra distriktet, där det förut varit kyligt och dystert i andligt afseende. I kunnen nog begripa, hur glad jag är! Ära, ära ske Guds Lamm!

Nu måste jag sluta med hjärtevarma hälsningar och tack för kärt samarbete för Herren och kvinnorna i Hancheng.

Eder i honom lyckliga syster
Anna Eriksson.

*

Fröken Ester Berg skrifver från *Hoyang* d. 30 nov.:

Bara en hälsning i all hast för att säga, att Berglings och jag lyckligt och väl kommo hit på e. m. d. 29 nov. Vi äro så glada åt att vara hemma. Reste öfver Haichow och Puchow — fingo se det nya kapellet och alla förändringarna där — vidare öfver Tungchow. Fingo där se Johanne och hennes duktige och snälle lille Yngve. Söndagen voro vi på en utstation. I går, onsdagen, hade jag möte med kvinnorna. O, hvilken glädje att åter vara ibland dem! I dag hafva bibelkvinnan och jag varit på husbesök. Jag hoppas få gå ut litet hvar dag, då jag ej har möte eller reser ut till någon by. Jag bor hos Berglings. — Konferensen i Yuncheng börjar den 6 januari.*

*

Från Los Angeles, Californien, skrifver fru *Olga Svenson* i slutet af december:

. . . Gud är så god emot oss hvarje dag: Hälsan ha vi, både vi och de små. Några kära vänner har Herren gifvit oss, och några vänner till missionen ha vi genom hans nåd och hjälp vunnit.

Jag var en eftermiddag på ett systermöte och fick då af vännerna mottaga en kollekt på öfver 8 dollars. Det var mig en glädje att få sända detta till fru Olsson i Tungchowfu att användas till anställande af en bibelkvinna för några månader i vår. Vid nämnda möte gaf Gud mig också tillfälle att framlägga en af mig länge närd önskan och plan att kunna anskaffa helt uppehälle för en bibelkvinna på Tungchowfu station. Och se, Herren gaf mig detta ej blott för ett år utan, som vi hoppas, tills han kommer. O, hvad jag blef glad! Till hösten få vi sända ut medel för detta ändamål . . . .

Min man har fått två kära bröder i Kingsburg att åtaga sig en evangelists underhåll. Pengar härtill ha redan utsändts till missionär Berg. Våra hjärtan äro i Kina, och vi äro glada att under vår härvaro kunna göra något för arbetet där.

MISSIONÄR OCH FRU SVENSON, EDNA 3 1/2 ÅR, LINNEA 8 MÅN.

Nu vid julen har Nils 14 dagars fritid från Bibelinstitutet. Han arbetar strängt med sina studier, och att döma af de examina han tagit, tyckes det gå bra.

Jag får vara med om tre lektioner i veckan, hvarje fredagskväll 6—9, och är så glad och tacksam för dessa timmar. Vi ha så utmärkta lärare. En af dem, dr. Evans, är en mästare. Han öfvergår nästan dr. Torrey själf, ehuru han från tidigare år är hans lärjunge. Jag hörde en gång dr. Torrey säga om honom, att han var

* I st. f. den, som blef inställd i våras, dels på grund af Svea Wibells död, dels emedan det troddes, att syskonen i Shensi på grund af röfvareoroligheterna ej kunde begifva sig ut på resa.

den bästa bibellärare han kände, och det var nog inte så litet sagdt. Emellan 12—1300 personer äro hvarje fredag med om dr. Evans bibelkurs. —

Så glädjande, att flera missionärer kunnat utsändas till Kina i vår mission! Herr Bergqvist är en gammal bekant till min man från Chicago. De tillhörde samma kyrka. Nils är så glad, att denne hans vän kommit ut till Kina och det i samma mission som han själf.

FRAMFÖR STORA INGÅNGEN, INNAN KAPELLET ÖPPNADES VID INVIGNINGEN.

*

Puchow, Sha., den 7 december 1916.

Kära missionsvänner!

»Och i den staden vardt stor glädje.»

Prisen med oss Herren för hvad vi få se och vara med om denna tid! Allt sedan stormötet ha vi hvarje dag, både för- och eftermiddag, stora skaror inne till predikan i kapellet, däribland en hel mängd, som under alla dessa år inte kunnat förmås att gå öfver vår tröskel. Hvarje kväll har kapellet varit fullkomligt packadt med folk. T. o. m. hvarenda liten ståplats har varit upptagen. Vi bedja innerligt Herren och hoppas, att frukt för evigheten skall följa från dessa evangeliska möten, där vi få tillfälle att så ut den ädla säden, det lifgifvande ordet. Någon gång ha vi lat. mag.-förevisning med bilder ur Jesu lif och predikan därtill. En underbar riktigt oväntad villighet att lyssna till ordet förefinnes, som också kommer till synes, genom att de allra flesta komma åter dag efter dag för att höra och lära mer om »den vägen». Vänligheten emot oss är större än förut, och de hem som ej skulle vara villiga att taga emot min hustru och bibelkvinnan på husbesök, vore tydligen lätt räknade. Det är en

påtaglig förändring till det bättre. Alla glädjas och fröjdas med oss öfver att det nya kapellet är färdigt.

Med hjärtlig hälsning.

Broderligen
Verner Wester.

FRÅN HEMARBETET.

»Må jag få dö de rättfärdigas död, och blifve mitt slut som deras!
4 Mos. 23: 10.

EN OSKATTBAR NÅD BESKÄres den, hvilken Herren i unga år kallar in i missionens verk. Det är en oändlig nåd att få gifva något af det bästa i sitt lif åt honom som gaf sig själf för oss. Men än större är att få sluta som en missionens vän, som en trogen förvaltare.

När den Herren hängifne indianmissionären John Elliot 87 år gammal kallades ur tiden, var han sysselsatt med att undervisa en negergosse om frälsningens väg. Men midt under sitt arbete stod han i en sådan innerlig gemenskap med sin Mästare, att han, när evighetens portar slogos upp för honom, kunde utropa: »Välkommen glädje, välkommen Herre Jesus!» Och huru gripande är ej David Livingstones slut! I en liten lerhydda i hjärtat af Afrika dör han på sina kän under bön till Gud. Bredvid honom fann man en liten papperslapp, på hvilken han skrifvit dessa ord: »Min Jesus, min konung, mitt lif, mitt allt, åt dig inviger jag på nytt mitt lif!»

*

Men äfven i Sveriges bygder finns en skara, för hvilken Jesu sista befallning blifvit en hjärtesak. Äfven de få sin del af lydnadens och trohetens glädje. Den välsignelse och fröjd, som Herren ger åt dem som troget tjäna vid »trossen», är ej mindre än kämparnes därute.

*

Nyligen har Herren kallat hem en af dessa, och från detta underbart sköna dödsläger har kommit följande hälsning: »Det är, som om något af den himmelska stadens härlighet kom oss till del vid hennes ingång genom paradisets portar. Hon har fått förhärliga Gud genom lidandets väg dessa sista 8 åren, och nu fick hon det äfven vid flyttningen. Hennes plågor voro i vårt tycke outhärdliga; barnen måste emellanåt gå ifrån sängen, ty de uthärdade ej att se hennes lidande. Men tron på Gud höll henne uppe. Inte en enda gång sviktade hennes tro. Det var detta, som var så underbart att bevittna. »Sjung, bara sjung, sjung mer!» bad hon. Sången om Jesus gaf henne ro. Aldrig har jag varit med om en sådan sång på denna sidan porten. Jag stod förundrad, särskildt sista dagen och natten. Det förunderliga var, att hon ej tröttnade att höra och vi ej att sjunga. O härliga ämne redan här på jorden: »Jesus är min!» Det sista, hon lade på mitt hjärta var: »Sjung om detta ämne om och om igen! Börja och håll ut! Sjung i detta hus, sjung för mina barn, sjung äfven sedan för andra, så många du hinner att sjunga för, bara sjung!» Sedan dess hör jag nu ständigt denna röst: »Sjung, bara sjung!»

När hennes mantel föll, voro vi alla, de 7 barnen och vi 2 andra, på knä i bön och tacksägelse vid hennes säng. Vi förnummo då, att himmelen var öppen, och att välsignelse strömmade ned öfver oss.

Alla barnen lågo henne ömt om hjärtat, särskildt den yngste. Sista aftonen kom han fram till sängen och sade: »Hvarför ser det ut, som om änglarne vände om, när de begifvit sig i väg för att hämta mamma?» Vi

svarade: »Jo, de vilja ha dig med sig i hennes sällskap. De vilja att du, som hon bedit så mycket för, må gå in på den väg, hon vandrat.» Djupt gripen kastade sig då sonen öfver sin mor och sade: »Mamma, hvarken änglarne eller du skola behöfva vänta längre. Jag vet ej, hur det skall gå till, men jag vill följa Jesus och möta mamma i himmelen.» — Sådana stunder äro himlastunder redan här på jorden.

En dag talade vi med hvarandra om missionens heliga sak och att Guds förvaltare ibland äro litet långsamma att föra fram »kost i rätt tid». Den sjuka sade då, att det var hennes hjärtelängtan, att alla hennes barn skulle komma därhän, att de ej räknade sig som ägare till det de ha, utan blott som förvaltare. »Herre Jesus, du förmår verka detta», bad hon, »jag lämnar det allt i din hand».

*

Hvilken himmelsk fläkt omger ej denna missionsväns lidandes- och dödsläger! »Saliga äro de som i Herranom dö . . . . deras gärningar följa dem efter.» — Gifve Herren oss den nåden att få *sluta* väl, att i förvaltaresinne, pilgrimssinne tjäna honom, till dess han kallar oss inför sig! Men gifve han oss framför allt brudesinnets hängifna kärlek!

N. H—n.

LÄRARINNORNAS MISSIONSFÖRENING

har under flera år kraftigt understödt S. M. K. och på många sätt omhuldat de systrar, som genom föreningen underhållas.

L. M. F. har äfven åtagit sig »såsom en Guds goda gåfva» att bedja och arbeta för *det kvinnliga seminariet i Yuncheng*. Utgifterna för detsamma voro emellertid under förlidet år stora. En intill seminariet liggande gård måste förvärfvas, nödvändiga reparationer och inredning af lokalerna göras och inventarier anskaffas. För undervisningen måste också anställas *två* manliga infödda lärare samt ytterligare en eller två infödda lärarinnor.

För att »fylla förrådsrummen» har L. M. F:s styrelse tänkt sig, att en extra insamling skulle göras för seminariet i Yuncheng och därför till alla sina medlemmar riktat en varm vädjan att hvar i sin stad göra något för denna sak — något *utöfver de vanliga afgifterna och gåfvorna till arbetet.*

Äfven föreslår Centralstyrelsen, att de olika grupperna skola söka anordna en *Kina-afton* under vårens lopp, då insamling för seminariet likaledes göres. På så sätt tänkte sig styrelsen erhålla behöfliga medel för seminariet i Yuncheng.

*

Hur tacka vi icke Gud för sådana medarbetare som L. M. F., för den insats dessa systrar genom sin förbön, sin tro och sin offervillighet göra i arbetet särskildt för *Kinas kvinnor!*

OPIUM OCH MORFIN.

ENLIGT DEN ENGELSKA MISsionstidningen »China's Millions» skall mars 1917 blifva en betydelsefull månad för Kina rörande opiehandeln. Under den månaden skola 25 procent af opiebutikerna i Shanghais municipalsamhälle stängas. Vidare är då den förlängda försäljningstid ute, under hvilken enligt kinesiska regeringens beslut opium skulle få säljas i de tre provinserna Kiangsi, Kiangsu och Kwangtung mot en extra

afgift af 45 mill. kr. Denna extra afgift skulle betalas för de 6,000 kistor opium, som funnos i opieköpmännens magasin vid den först beslutade försäljningstidens slut.

Samtidigt äro äfven de 18 månader slut, under hvilka de i Hongkong magasinerade 1,200 kistor opium skulle få försäljas i provinsen Kwangtung mot en ännu högre extra afgift, uppgående till 18 mill. kronor. Det synes alltså ljusna för Kina rörande den slutliga segern i denna väldiga kamp mot ett af mänsklighetens mest fördärfbringande njutningsmedel.

Men nu tyckes det samvetslösa vinstbegäret finna ut andra medel att utarma och fördärfva detta af opiemissbruket så lidande folk. Den engelske läkaremissionären, doktor Fowler, skrifver, att sedan det blef opieförbud i Kina har en betydande handel med engelsk morfin uppstått, hvilken morfin blifvit införd öfver Japan och såld af japaner. Doktor Fowler säger vidare, att han blifvit ombedd af mandarinerna i Siaokan att afsätta ett par rum i sitt sjukhus därstädes för botandet af morfinister. Han skrifver om detta arbete på följande sätt:

»Polisen höll på i flera dagar att hopsamla dessa stackare. När de anlände i små grupper, sågo de förskräckliga ut — smutsiga, orakade, oklippta, klädda i trasor. Mer än en af dem var klädd i en smutsig säck, hvilken fasthölls med ett snöre omkring midjan. Och deras kroppar voro betäckta med skorf och öppna sår. Mänskliga vrak. En hemsk syn.

Att blott förbjuda morfininsprutningar är icke nog. Man måste finna ett botemedel mot detta onda. Men ack, det är nästan hopplöst arbete att söka hjälpa dessa morfinister, ty så snart de komma ut från sjukhuset, mötas de af djäfvulska män, hvilka göra en lysande affär genom att i hemlighet gifva morfininsprutningar. Och som det aldrig kommer ifråga att sterilisera morfinsprutorna efter dess användning på andras kroppar, uppstå bölder och rötsår efter liknande insprutningar. Vi ha sett många män och äfven kvinnor, hvilkas hela kroppar varit öfvertäckta med varsår, som en följd af upprepade insprutningar med dessa smittoförande morfinsprutor.»

Det är att hoppas, att den kinesiska regeringen i tid upptar kampen på fullaste allvar mot denna nya fara, som hotar den gamla nationen.

K. V. Engdahl.

Ur Sv. Morgonbl.

FRÅN VÄRLDSMISSIONSFÄLTET.

KANG YU-WEI, SOM EFTER statskuppen i Kina 1898 under en lång tid lefde i landsflykt och därunder sökte sig en tillflyktsort i Sverige, är nu åter i sitt hemland och har nyligen satt i gång en agitation för införandet af konfucianismen såsom statsreligion. Denna hans propaganda har dock rönt kraftigt motstånd icke blott från de kristna kinesernas sida utan äfven från hela pressen. En petition med 2 1/4 million underskrifter har inlämnats till regeringen med begäran, att hans förslag ej må leda till någon åtgärd.

*

Kyrkan vid Ristorget i Peking var för ej längesedan eldgudens tempel. Stadens invånare betraktade detta tempel med fruktan och bäfvan. Den allmänna tron var, att onda andeväsen där hade sitt tillhåll, och emot dessa var man enligt den allmänna

meningen fullkomligt maktlös. Nu har templet blifvit öfverlämnadt åt Londonmissionen, som använder det för den sanne Gudens tillbedjan.

*

Kinesiske jordbruksministern Yungtao har länge visat intresse för evangelium. Då han vid amerikanska bibelsällskapets stora möte i Peking förra året offentligt förklarade sin tro på bibelns betydelse för Kina och meddelade sitt beslut att kraftigt verka för dess spridning, väckte detta stort uppseende. Efter någon tid anmälde han sig till dopet. Han har sedan verkat med stor kraft bland sitt folk, för hvars väl han stiftat en reformförening, som haft en mycket blomstrande utveckling. Vid årsmötet, som hölls i Centralparken i Peking den 15 sistlidne okt., voro 20 tusen personer närvarande. Af dessa voro 11 tusen medlemmar af den nämnda föreningen. En deltagare skrifver: »Vi äro förvissade om att aldrig förr i vår republiks historia en så stor skara människor varit gripna af en sådan hänförelse.»

Den nämnda reformföreningen, som har till uppgift att motverka polygami, opierökning, spel och alla slags laster, sammanträder den 1:sta i hvarje månad i det tempel, där Kinas kejsare förr hvarje år vid vårdagjämningen plägade tillbedja åkerbrukets skyddspatron och vid samma tillfälle plöja en fåra i parken. Under ledning af jordbruksministern Yungtao tillbedes numer vid dessa möten i detta tempel den sanne Guden.

Vid det första mötet förra hösten yttrade Yungtao:

»Människan är anden i naturen; hjärtat är människans herre. Har hjärtat sitt fäste därofvan, blir man lik Gud; är det fäst vid det, som är nedanefter, är man ej bättre än djuret. Gud har här i Kina gifvit oss en storslagen natur, sköna berg och strömmar. I denna natur har han satt oss till härskare, men människan är fallen från sin höga ställning. Vårt lands 400 millioner hafva förgäfves sökt reformera sig själfva. Huru ömkansvärda äro vi ej!» — Dessa ord uttalade han under strida tårar. — »Men», fortsatte han, »jag hyser det fasta hoppet, att Gud skall se till oss i vårt elände och hafva förbarmande med oss. Jag tror, att han skall förändra vår olyckliga ställning, om vi blott af hjärtat bedja till honom.»

Efter detta tal reste sig hela församlingen, och så ledde ett par af de närvarande i bön.

Åtföljd af de församlade tågade därpå ministern ut på den öppna platsen framför templet. Alla böjde där knä framför altaret, medan en infödd pastor ledde i bön. Så hölls för första gången i denna Kinas uråldriga helgedom *en kristen gudstjänst.* Mörkret viker, och det sanna ljuset lyser.

Som ett bevis på jordbruksministerns intresse må äfven nämnas, att han i Peking har donerat en tomt värd 14 tusen täl (omkr. 35 tusen kr.), på hvilken skall uppföras en ny kyrka. Andra kineser ha samlat 2,000 täl för byggandet af denna kyrka. Verksamheten i densamma skall helt och hållet bekostas af de infödda kristna.

SVENSKA KYRKANS MISSION.

SV. KYRKAN BEDRIFVER SÅsom under föregående år mission i *Sydafrika* och *Sydindien.*

I *Sydafrika* arbetas bland två olika folk: *Zuluerna* i Natal, Zululandet och Transvaal, samt *karangafolket* i Rhodesia.

Bland zuluerna utföres arbetet på 8 hufvudstationer och 55 bistationer jämte 162 predikoplatser, bland karangerna på 1 hufvudstation och 8 bistationer.

Missionsarbetarna på detta fält, de tjänstlediga och nyantagna inberäknade, utgöras f. n. af 13 pastorer samt 14 lärarinnor och sjuksköterskor. De infödda medarbetarna äro 126, af dem 6 prästvigda.

Församlingsmedlemmarnas antal uppgick vid 1915 års slut till 6,236 i Natal, Zululand och Transvaal samt till 44 i Rhodesia. Härtill komma hednakristna till ett antal af 1,425, hvilka i Johannesburg stå under missionens vård. I 67 skolor undervisades 1,737 barn. Härtill kommo 10 aftonskolor med 462 lärjungar och 48 söndagsskolor med 959 lärjungar.

I *Sydindien* bedrifves mission bland *tamulfolket* dels i Tamullandet, dels på Ceylon.

Intill den 1 juni 1901 arbetade Sv. kyrkans mission i anslutning till Leipzigermissionssällskapet. Från nämnda dag erhöllo Sv. kyrkans missionsarbetare ett afskildt område, det nuvarande s. k. *södra* fältet.

Sedan nämnda tyska missionssällskap genom det nu pågående kriget förhindrats att utöfva missionsverksamhet i engelska kolonier, har Sv. kyrkans mission med indiska regeringens samtycke fr. o. m. hösten 1915 öfvertagit äfven den öfriga delen af Leipzigermissionssällskapets förutvarande område, hvilket nu benämnes det *norra* fältet.

Sammanlagdt omfatta dessa båda fält en folkmängd af öfver 10 millioner.

Missionsstationerna äro 44, 11 på södra och 33 på norra fältet. Härtill komma 767 bistationer: 125 på södra och 642 på norra fältet, däraf 256 med gudstjänstlokaler (resp. 55 och 201).

Missionsarbetarna (de tjänstlediga och nyantagna icke inberäknade) utgöras f. n. af 13 pastorer, 1 läroverksföreståndare, 1 missionsläkare, 8 lärarinnor och 1 sjuksköterska, hvartill komma 746 infödda medhjälpare, bland dem 39 pastorer, 603 lärare och lärarinnor, 79 evangelister och kateketer samt 25 bibelkvinnor.

Församlingsmedlemmarnas antal uppgick den 31 dec. 1915 till 21,474, däraf 2,977 på södra och 18,497 på norra fältet. Skolorna voro då till antalet 273, resp. 63 och 210 med 13,250 lärjungar, däraf 3,405 på det södra och 9,845 på det norra fältet.

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: »***Sinim***», ***Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Ropet från hednafolkens öken. — Sela. — Från Redaktionen och Expeditionen. — En högtidsstund på Expeditionen. — Kommittémeddelanden. — Tacksägelse- och böneämnen. — Under höstregnets välsignelser. III. — Axplock från fältet. — Brefafdelningen. — Från hemarbetet. — Lärarinnornas missionsförening. — Opium och morfin. — Från världsmissionsfältet. — Svenska kyrkans mission.

STOCKHOLM 1917. NORDISKA BOKTRYCKERIET.

N:R 5. ÅRG. 22. 1 MARS 1917. PREN.-PRIS 1: 50.

UTGIFVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

HERDEPSALMEN.

Herren är min herde, mig skall intet fattas.

MIG SKALL ICKE FATTAS HVIla. »Han låter mig hvila på gröna ängar.»

Mig skall icke fattas dryck. »Han förer mig till vatten, där jag finner ro.»

Mig skall icke fattas förlåtelse. »Han vederkvicker min själ.»

Mig skall icke fattas ledning. »Han leder mig på rätta vägar för sitt namns skull.»

Mig skall icke fattas sällskap. »Om jag ock vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag intet ondt, ty du är med mig.»

Mig skall icke fattas tröst. »Din käpp och staf trösta mig.»

Mig skall icke fattas föda. »Du bereder för mig ett bord i mina ovänders åsyn.»

Mig skall icke fattas glädje. »Du smörjer mitt hufvud med olja.»

Mig skall intet fattas. »Min bägare flödar öfver.»

Mig skall intet fattas i detta lifvet. »Godhet allenast och nåd skola följa mig i alla mina lifsdagar.»

Mig skall intet fattas i evigheten. »Och jag skall bo i Herrens hus evinnerligen.»

Allt detta är hvad David sagt sig hafva funnit i den gode Herden. Och en dag kom jag tydligt att se, huru denna 23 psalm uppfylldes i Kristus. Nedanstående är hvad jag fann i Kristi egna ord.

Jag är den gode Herden.

Dig skall icke fattas hvila. »Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder.»

Dig skall icke fattas dryck. »Om någon törstar, han komme till mig och dricke.»

Dig skall icke fattas förlåtelse. »Människosonen har makt på jorden att förlåta synder.»

Dig skall icke fattas ledning. »Jag är vägen, sanningen och livet.»

Dig skall icke fattas sällskap. »Se, jag är med eder alla dagar.»

Dig skall icke fattas tröst. »Fadern skall gifva eder en annan Hugsvalare.

Dig skall icke fattas föda. »Jag är lifvets bröd, den som kommer till mig, han skall icke hungra.»

Dig skall icke fattas glädje. »Att min glädje må förblifva i eder och eder glädje vara fullkomnad.»

Dig skall intet fattas. »Allt hvad I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han gifva eder.»

Dig skall intet fattas i detta lifvet. — »Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta därjämte tillfalla eder.»

Dig skall intet fattas i evigheten. »Jag går bort för att bereda eder rum, på det att hvarest jag är, där skolen ock I vara.»

John R. Mott.
(Ur Månadsbl.).

IVAR LANDGREN.

IVAR LANDGREN FÖDDES d. 11 nov. 1860 i Ystad, där fadern var kyrkoherde. Redan vid tre års ålder förlorade han sin far. Men i sin gudfruktiga mor såg han dagligen en sann kristen, och hennes valspråk: »Trakten först efter Guds rike» blef med tiden äfven hans.

Efter att hafva genomgått Tekniska högskolan i Stockholm var Landgren åren 1884—86 biträdande ingeniör vid Degerfors järnverk och därefter tre år ingeniör vid Ferna bruk.

År 1890 erhöll han stipendium i och för studier af järnindustrin i Tyskland. På vägen dit skulle han tillbringa julen i moderns hem, något som han dock kände svårt på grund af deras olika syn på kristendomen. Under sin studietid hade han nämligen alldeles förlorat tron på Gud, ja, blifvit en utpräglad fritänkare. Men genom föräldrarnas förböner hade Gud midt under allt detta ett fast grepp om hans själ.

Vid ett besök hos modern i Ystad hade den blifvande Kinamissionären Emanuel Olsson, en man, som i ovanlig grad brann af nit för själars frälsning, fått se hennes sons porträtt

och efter detta börjat bedja för hans omvändelse. Han skref äfven ett bref till den för honom personligen obekante unge mannen, hvari han helt kärleksfullt kallade honom broder samt uttalade sin varma önskan, att han skulle komma till tro på Kristus. Till svar på detta kom följande sträfva svar: »Jag är icke eder broder och har ingen lust att blifva det. Jag håller f. ö. på att bygga upp mitt eget system. Visserligen är det icke fullt färdigt, men icke blir det kristet.» Men Emanuel Olsson lät sig icke af detta afskräckas utan skref på nytt: »Min broder. Jag kallar eder så, ty jag förstår, att ni söker sanningen, och i hvarje sanningssökare ser jag en broder.» I brefvet uppmanade han ock L. att söka sanningen på *bönens* väg. Detta var en ny tanke för den unge ingeniören och en tanke, som han icke kunde komma ifrån. Genom Guds ledning fick han ungefär samtidigt genom en af sina kamrater i sina händer Drummonds bok »Naturens lagar i andens värld», och denna gjorde på honom djupt intryck. Han började nu verkligen söka sanningen på bönens väg men i en rätt egendomlig form. Hans bön lydde: »Gud, om du *finns*, så uppenbara dig för mig före julaftonen!» Dagarna gingo, men ingenting särskildt inträffade. Så satt han dagen före julaftonen ensam i sitt rum. Då var det plötsligt, som om en ljusstråle hade brutit in i hans själ. Gud uppenbarade sig för honom, och från denna stund omfattade han i tro denne Gud. Han uppfylldes af en så öfversvallande glädje, att han icke kunde härda ut ensam utan måste uppsöka sin mor för att delgifva henne sin upplefvelse, och hon blef naturligtvis icke litet lycklig öfver hvad den älskade sonen hade att förtälja.

IVAR LANDGREN.

I Berlin sammanträffade Landgren med Emanuel Olsson och samarbetade en tid med honom. Gud välsignade också hans vittnesbörd. Under sin resa till järnverken i Westphalen träffade han sedan evangelisten Franson och den från Ryssland för sin tro landsförviste grefve v. Korff samt deltog i deras möten. Härunder kom han till visshet om att han åt Gud skulle helga sin tid och sina krafter, och som han alltid var helt, hvad han var, sände han tillbaka till Sverige det stipendium, han erhållit. För sin Frälsare var han villig att offra allt.

En tid bortåt arbetade nu L. som evangelist och underkastade sig härunder de allra största umbäranden. Men allt detta räknade han som en glädje, ja, som en vinst för Kristi skull. Under denna verksamhet kom han emellertid till insikt om sitt behof af djupare kunskap i Guds ord, och så begärde han inträde i ett missionsinstitut i västra Tyskland. Här satt han på skolbänken sida vid sida med unge män, af hvilka de flesta kommit direkt från plogen, och i likhet med dem ålade han sig alla möjliga försakelser samt utförde åtskilligt praktiskt arbete för att såmedelst minska sina utgifter vid institutet. Efter en tvåårig kurs vid missionsanstalten fick han anställning som stadsmissionär i en stad i Westphalen. I en för Herrens sak varmt nitälskande bok-

tryckares hem lärde han år 1893 i dennes äldsta dotter, Elisabeth Braus, känna den hjälp, som Herren hade utsett för honom under hans vandring genom lifvet. De förenades i äktenskap år 1895.

Vid denna tid höllos i Stockholm s. k. allianssånggudstjänster. Dessa föranledde K. F. U. M:s sekreterare, dr. Karl Fries, att öppna brefväxling med ledaren för en omfattande rörelse i Tyskland, som hade till mål att genom sång förkunna evangelium, och han sände därunder K. F. U. M:s Förbundstidning i utbyte mot den på tyska utgifna tidningen »»Sängergruss». Den tyske sekreteraren, som icke alls förstod svenska, skickade tidningen till Landgren.

Denne fick i ett nummer af tidningen se, att Skandinaviska afdelningen af K. F. U. M. i Berlin behöfde en sekreterare. Han trodde sig nu i detta se en Guds fingervisning och skref till dr. Fries, erbjudande sin tjänst. På detta vis kom Landgren in i K. F. U. M.-arbetet. Under några år tjänade han med stor trohet som Skandinaviska afdelningens sekreterare i Berlin. Då emellertid behofvet af en resesekreterare i Sverige gjorde sig alltmer kännbart, kallades han hem för att fylla denna uppgift. Inom kort tycktes dock behofvet af en sekreterare inom Göteborgsföreningen ännu större, och nu afstod Förbundsstyrelsen Landgren åt nämnda förening.

Under vistelsen i Göteborg kom L. i beröring med vänner till Svenska Missionen i Kina, och från denna tid förskref sig hans kärlek till denna mission.

Arbetet inom Göteborgsföreningen ställde emellertid mycket stora kraf på sin sekreterare, och L. ansåg sig icke i längden vara rätte mannen för denna plats. Efter mycken bön kom han till visshet om att han borde flytta till Stockholm för att där egna sig åt en honom erbjuden industriell verksamhet.

I januari 1902 blef han medlem af kommittén för S. M. K. Och plikttrogen som så tog han äfven denna uppgift på allvar. Aldrig en dag förgick, utan att han i bön inför Herren frambar den för honom så kära missionen. Härvid indelade han fältet i sju olika distrikt, gjorde hvarje dag ett af dessa till föremål för bön och nämnde därvid inför Herren de missionsarbetare, som befunno sig på just denna del af fältet. Hans arbete i kommittén och inom det af densamma tillsatta missionshemsutskottet, af hvilket han alltifrån början var ledamot, uppbars alltid af en varm nitälskan för allt, hvad han ansåg kunna tjäna Herrens sak och missionens bästa. Trohet och grundlighet präglade hans utförande af hvarje uppgift han åtog sig. Med stor villighet att tjäna förenade han ock en anspråkslöshet i uppträdandet, en helhjärtenhet för Gud och en oskrymtad kärlek till bröderna, som hos dem kvarlämnat ett dyrbart minne af det 15-åriga samarbetet med honom.

Sin stora kärlek till Guds rikssak visade han f. ö. på många sätt. Efter flyttningen till Stockholm blef han äfven medlem af K. F. U. M:s förbundsstyrelse samt ordförande i dess Hvita-Kors-kommitté. Nykterhetsverksamheten och sedlighetsarbetet bland unge män låg honom nämligen särskildt om hjärtat, och outtröttlig var han i sitt intresse, när han fann någon, som han kunde vara till hjälp eller till upprättelse. Icke sällan erhöll han också i sitt hem besök af unge män, som under enskilda samtal med honom sökte hjälp i striden mot öfvermäktiga frestelser. De kände, att de i Landgren hade en vän, för hvilken de med fullt förtroende kunde öppna sina hjärtan. Han gaf sig ock

tid att lyssna till berättelsen om deras strider, svårigheter och nederlag, ja, kunde ägna flera timmar åt en enda sådan kämpande själ. I de flesta fall slutade samtalet med gemensam bön. Mer än en räknar från dessa stunder begynnelsen till ett nytt lif, ett lif i seger genom Jesus Kristus. Med af glädje strålande ansikten kunde ock hans unga vänner lämna honom, men själf tyckte han aldrig, att han fått uträtta något.

Från augusti 1915 till augusti 1916 tjänstgjorde L. som redogörare i Röda Korsets tjänst ombord på en af de stora ångare, som öfverförde invalider från Tyskland till Sverige och från Sverige till Tyskland. Under denna tjänstgöring kom han att förtära någon föda, som orsakade förgiftningssymptom och i fortsättningen tärde på hans hälsa. Hans sista sjukdom — lunginflammation — fick därför ock ett svårare förlopp än den, mänskligt sedt, hade behöft få. Motståndskraften var för liten.

Vid flera tillfällen under det sista året uttalade han ock sin längtan efter det eviga hemmet, ja, sin visshet om att snart få gå hem. Som den största pröfningen i sitt lif räknade han, att han icke fått göra mer direkt arbete för sin Mästare. Han hade så gärna velat egna sig uteslutande åt arbetet på att rädda människosjälar, ja, riktigt sörjde öfver att Herren icke beskärde honom denna glädje.

Ett genomgående drag i hans lif var f. ö., att *Herrens vilja*, hur den än tedde sig, var för honom hufvudsak.

Ett annat drag var hans orubbliga förtröstan på Gud. Hans väg gick ofta genom mörka djup, men aldrig förlorade han sin trosvisshet. Han hämtade kraft genom böneumgänget med sin Gud. Ofta hördes han om nätterna, då han låg på sitt läger, bedja. Som han vaknade, utgöt han äfven sitt hjärta i bön. Vid den lilla soffan i sitt arbetsrum böjde han också under dagens lopp åter och åter sina knän.

Under de sista fjorton dagarna, då han fick genomgå mycket svåra lidanden, var det endast Guds ord, som höll honom uppe. »Mera, mera», hviskade han, när hans hustru sakta läste upp bibelspråk för honom. Hvad som särskildt fröjdade honom, var detta Jesu ord: »Där jag är, där skall ock min tjänare vara.»

Den 12 på e. m. yttrade han tydligt namnet »Jesus» och därefter: »Färdig, färdig!» Det var det sista, som hördes från hans läppar. Utan kamp somnade han in kl. 8,15 på aftonen, omgifven af sina närmaste, sin trogna maka och sina fem barn.

Stor är saknaden efter vår broder icke endast i hemmets lilla krets utan vida utanför densamma. Det var något så redbart och klart i hela hans väsen. Man visste, hvar man hade honom. Särskildt för S. M. K. är hans hastiga bortgång en stor förlust. Men Gud, som nu har löst sin tjänare från jordens lidanden och sorger och tagit honom till sig, gör aldrig några misstag, och det höfves oss att ödmjuka oss under hans mäktiga hand samt af hela vårt hjärta tacka honom för hvad han gaf oss genom denne broder, som i tålamod och lidande var ett så skönt föredöme, samt bedja Herren, att äfven vi må kunna kämpa ut den goda kampen, fullborda loppet och bevara tron.

Det kan om den käre hemgångne sägas, att Kistus var hans lif. Därför var ock döden hans vinning. Förvisso får han nu sitt hjärtas längtan uppfylld att dag och natt kunna tjäna Herren i hans tempel.

Lammet, som är midt för tronen, skall vårda dem och leda dem till lefvande vattukällor, och Gud skall aftorka alla tårar från deras ögon.

*

Den 19, kl. 2 på middagen, invigdes i stora grafkoret å Nya kyrkogården stoftet af vår hänsofne broder till dess sista hvilorum. Pastor *Sam. Thysell*, som förrättade jordfästningen, talade med ledning af Uppb. 22: 1—3 om den *mättnad* och den *läkedom*, som genom *lifvets träd* skänkas en hvar, som har tvagit sina kläder hvita i Lammets blod och genom portarna ingått i den himmelska staden.

Härliga, tröstefulla ord ur Skriften upplästes därefter af öfverste *H. Dillner*.

Prins *Bernadotte* talade å K. F. U. M:s vägnar några ord om hvad som kännetecknat den hemgångne. Denne hade, yttrades det, varit alltigenom en kristlig karaktär, en man, som alltid gått *raka* vägar. Till barnen, som alla gått i Prinsens söndagsskola, ställdes ock den maningen, att de skulle vandra i sin faders fotspår.

Å Hvita korsets vägnar uttalade dr *Karl Fries* några tacksamhetens ord.

Den högtidliga akten afslutades med att en dubbelkvartett ur K. F. U. M.-kören under ledning af dir. *H. Lindqvist* sjöng först den sköna sången: »O, hur stilla slumra de saliga», därpå en för första gången sjungen, utomordentligt vacker hymn, börjande med orden: »När får jag ro?» och slutande med orden: »*Nu har jag fått ro.*»

*

Den 20 på aftonen var å Margaretahuskållsskolan en minneshögtid efter ingeniör I. Landgren anordnad af S. M. K:s kommitté.

Till denna samlades en ganska stor skara vänner.

Sedan gemensamt sjungits 195 i Uppåt samt: »Hvem är den stora skaran där med palm i hand?» sjöngs af fru *L. Lodin:* »O, strålande krona!»

Kommendör *O. v. Feilitzen* talade därefter med anslutning till Upp. 7: 13—17 om Guds barns hopp och den väntande härligheten. Med tacksamhet omnämndes äfven det nitiska, samvetsgranna arbete, som den hädankallade brodern under 15 år fått utföra inom S. M. K.

Dr. *Karl Fries* påpekade, utgående från Mal. 3: 16—18, huru det i alla tider varit ett problem för tron, hvarför den ogudaktige ofta i det yttre har större framgång än den gudfruktige, och hurusom detta problem ofta sysselsatt den hemgångne vännen. Men han hade också trängt igenom till dess lösning och funnit hvila i profetens ord: »I skolen vara hans egendom.» Såsom *Herrens egendom* kände han sig under jordelifvet, och såsom sådan kände han sig i ännu högre grad nu. Här nere tedde sig lifvet sällan för honom harmoniskt och skönt. Men icke dess mindre hade han ett sinne för det sköna, ljusa och glada, som icke alla hans vänner visste af.

Att, såsom textorden lyda, Herren omhuldar sina barn, såsom en fader omhuldar sin son, det fick den hemgångne nu i fullt mått erfara. Själf hade han förstått att såsom fader omhulda sina egna barn. Med de små hade han varit glad som ett barn. Klen som han var, hade han lekt med sina yngsta barn, strax innan han nedlades på sin sista sjukbädd. Men han hade omhuldat icke blott sin egen ungdomsskara utan äfven andra unga inom vida kretsar; det framgick under hans arbete i K. F. U. M. och för Hvita korset. Goda, rena, starka hem, det var, hvad han så gärna velat, att de unga skulle vinna.

Ingeniör *K. G. Magnusson* framhöll med ledning af Ps. 84: 6—8, hurusom detta lif är en tåredal men af en kristen kan göras rik på källor. *En* sådan källa är den kristliga gemenskapen och vänskapen. Den som

hade lärt känna Ivar Landgren, hade ock i honom funnit en trofast vän med ett varmt, rikt hjärta.

Af fru Lodin sjöngs ånyo en hemlandssång, slutande med orden: »Jag skall igenkänna honom.» Därpå uppläste öfverste *H. Dillner* Fil. 2: 25—27 samt erinrade om att den jordiska sorgen icke är någon verklig sorg. Verklig sorg är det, när människor gå bort från Gud, eller när vi se vår egen synd. Fröjdernas morgon inträder, när vi i tron få skåda Jesus. De eviga fröjdernas morgon inbryter, när vi hunnit dit, hvarest vår hemgångne broder nu är, den eviga härligheten.

Efter uppläsande af bref från Kina, bönemöte och gemensamt afsjungande af 103 i Uppåt afslutades aftonens samvaro med gemensam tedrickning. Förvisso medförde en hvar af de närvarande det intrycket, att Jesu lärjungar älska hvarandra, känna för hvarandra och behöfva hvarandra. Samvaron hade präglats af vemod och saknad men äfven af det ljusaste evighetshopp.

FRÅN REDAKTIONEN OCH EXPEDITIONEN.

»Gud — ingen kommer på skam som förbidar dig.»

ÅTER HA VI FÅTT ETT ÄMNE till tack och lof inför Guds ansikte. Han har i stor trofasthet hört bön med afseende på det upprop, som var infördt i S. L. n:o 3 om underhåll af 15 evangelister och 5 bibelkvinnor. Sedan dess ha medel inkommit till underhåll af 6 evangelister och 4 bibelkvinnor, och ha vi erhållit löfte om underhåll för ytterligare 1 bibelkvinna. Vi känna det så dyrbart att tillsamman få tacka Gud för detta, liksom vi alltfort få bedja honom fylla det som fattas.

*

I n:o 2 af S. L. stod ibland böneämnena: »Medel till böcker för den så viktiga bokspridningen.» En dag fingo vi en gåfva, åtföljd af dessa ord: »En liten början till svar på bön, till Rik. Anderson för bokspridning.» Det är med glädje vi meddela detta. Vi se, huru Herren bär omsorg om hvarje enskild sak. *L. B.*

*

I Örebro hölls Kinamissionsmöte den 17 och 18 febr. Talare vid detta voro rektor *Joh. Rinman*, missionär *David Landin* och herr *Joh. Hedengren*.

Kandidat *G. Österberg* afreste i medlet af febr. till Öfre Norrland och kommer där att besöka olika platser ända till medlet af denna månad.

S. M. K:s resesekreterare, missionär *Nath. Högman*, höll den 18 —26 febr. bibelkurs och möten i Göteborg.

Den 11 mars anordnas Kinamissionsmöte i Eksjö. Dagarna därförut bibelkurs under ledning af missionär Högman. *N. H.*

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN: De bönhörelser, som redan gifvits i fråga om medel för anställande af evangelister och bibelkvinnor samt till böcker för bokspridning (sid. 71).

Kapellet i Puchowfu (sid. 72, 73).

Att Herren besvarat bön och återskänkt fru Augusta Berg hälsa och krafter. (sid. 74).

— Att vår syster Fredrika Hallin trots sin höga ålder alltfort kan i Kina verka Herrens verk (sid. 74).

Att syskonen Bergs hem tack vare missionsvänners kärlek kunnat göras så rymligt och trefligt (sid. 74).

Att den första kvinnliga seminaristen kunnat utgå i aktiv tjänst (sid. 75).

Att Herren bevarade bröderna Bergling och Lindén under deras resor i det oroliga Shensi (sid. 75).

Att bröderna Hahne och Lindén fått vara så friska (sid. 76).

Att arbetet synes få fortgå i frid på de olika stationerna.

BÖNEÄMNEN: Hvad som har utsåtts och alltjämt utsås under brödernas resor i hemlandet (sid. 71, 76).

Ting li meis möten på S. M. K:s fält (sid. 74).

Att Herren må leda Kinas regering vid afgörandet af frågan om samvetsfrihet för landets invånare (sid. 77).

Missionär Beinhoffs banbrytande arbete i Shanchow (sid. 74).

Fru Sandbergs arbete bland mandarinfruarna i Yuncheng och fru Bloms mission bland de gamla på fattighuset (sid. 74).

Att Herren i sin nåd snart må återställa såväl fru Beinhoff och frk Ester Jonsson som frk. Emy Ohrlander, och att hans kärleksafsikter med de dem pålagda pröfningarna må vinnas (sid. 74, 75).

Den i Hoyang nyanställda från seminariet i Yuncheng utgångna bibelkvinnan (sid. 75).

Missionär Lindéns lärare, att han må bli en helhjärtad Jesu efterföljare (sid. 75).

Att fru Anna Hahnes krafter må bli stärkta (sid. 76).

Ingeniör Ivar Landgrens efterlämnade maka och barn.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

HÖGTIDSDAGAR I PUCHOW.*

STRÅLANDE SOL ÖFVER HÖGtidsklädda skaror, myllrande på alla gårdar — se där en af de taflor, som dröja i minnet! Den andra är ett vackert, rymligt missionskapell, till sista plats fylldt af lyssnande åhörare. Vårt nya kapell invigdes nämligen den 11 nov., en efterlängtad glädjedag.

Redan dagen förut samlades de troende till församlings- och bönemöten, och 8 af våra kamrater kommo hit att med oss fira denna högtid. Bjudningar hade utfärdats till mandarinen och stadens styresmän, af hvilka de flesta infunno sig. Och folk från såväl stad som landsbygd strömmade till, så att man aldrig sett något dylikt här.

Sammanringningen började, och alla samlades på den rymliga planen framför kapellet. Sedan ett par sångverser afsjungits, öppnades stora dörrarne, och med mandarinen i têten tågade alla in, under det att från orgeln tonade Beethovens: »I himlar, sjungen den eviges ära». Hvarje sitt- och ståplats upptogs, och det liknade närmast ett större missionsmöte därhemma.

Först höll missionär Wester ett inledningsföredrag, hvari kapellets historia m. m. berördes. Därefter framträdde evangelist Tsao och uttalade församlingens tack till hemförsamlingen och alla gifvare samt till hr Wester för hans osparda nit och möda vid byggandet, och som en deras tacksamhetsgärd öfverlämnade äldste Chong till hr W. en vackert inbunden kinesisk bibel. Församlingen fick ock genom missionär Berg mottaga en lik-

* Som den för vår tidning afsedda skildringen af det nya kapellets invigning tydligen förkommit, tillåta vi oss återgifva ofvanstående ur Meddelanden till L. M. F.

nande bibel för det nya kapellet ifrån de 5 systerförsamlingarna inom provinsen.

Från mandarin, militär, skolor och andra departement hade lyckönskningsadresser anländt till hr Wester, somliga af dem stora röda standar. Dessa prydde väggarna i kapellet.

Efter sången: »Helig, helig, helig» etc. höll missionär Berg högtidstalet öfver ordet: »Vi tänka, o, Gud, på din nåd, när vi stå i ditt tempel», Ps. 48: 10. En invigningssång följde och därefter ett föredrag af en troende kinesisk lärare.

Iband de inbjudna befunnos ock alla som arbetat vid bygget. Dessa jämte öfriga gäster från när och fjärran bjödos af församlingen på middag.

På e. m. hölls ett möte för män, inbjudna från gatan, då missionär Tjäder m. fl. talade. Samtidigt höllos möten för kvinnor på annat håll, ledda af Augusta Berg och Frida Prytz. På kvällen omväxlade korta föredrag med sång, som ljöd så kraftig och klingande, tack vare hjälp af de manliga seminarieeleverna från Yuncheng, hvilka nästan mangrant infunnit sig.

Kom så söndagsmorgonen, då missionär Lindén genom tolk påminde om orden i 2 Krön. 7: 16: »Mina ögon och mitt hjärta skola vara där alltid.» Därefter förrättades dop, då 6 män och 5 kvinnor upptogos i församlingen. Det var en gripande syn att se den hvitklädda skaran omkring dopgrafven i koret, medan från orgeln sakta ljödo tonerna af: »Den store hvide Flok.»

På f. m. talade äldste Ching och missionär Tjäder, på e. m. missionär Bergling.

Den mest stämningsfulla stunden var dock på söndagskvällen, då vi samlades till nattvardsgång i det festligt smyckade kapellet, som, strålande i ljus från två kandelabrar och fyra svenska lampor, nästan fylldes af troende, bland dem de nydöpta, hvilka nu hälsades välkomna med i kretsen. Bordet pryddes af en hvit duk, skänkt af skolflickor i Sverige och delvis broderad af skolflickor här. En vacker nattvardsservis användes för första gången, också den en gåfva. Genom de höga fönstren lyste fullmånen in öfver den andaktsfyllda skaran, och stilla musik hördes, under det de heliga håfvorna utdelades. Allvarligt ljödo orden i Ps. 139: 23, 24: »Utrannsaka mig, Gud» etc., och oändligt stort blef det för hjärtat att tänka på, hur hela denna skara uttagits från hedendomens mörker och nu kommit in »på den eviga vägen».

Nästa morgon samlades vi ännu en gång till möte, och efter sången: »Gud dig skydde, tills vi möts igen», skingrades den högtidsfirande skaran. Men intrycken från dessa dagar äro oförgätliga, och vår önskan och bön är, att det nya huset må få blifva hvad inskriften öfver stora dörrarna säger: »Ett bönehus för alla folk.»

Det blef så tyst därute på kapellgården sedan alla rest. Före mötet rådde intensiv arbetsbrådska på alla håll — nu hvilar en sådan helgd öfver hela området. Vi känna, att Guds ögon och hjärta äro där. Mången kväll ha vi gått till kapellet och sjungit vårt tack och lof till Herren för den nåd han bevisat oss, att vi nu fått se detta kapell fullbordadt efter så många års bön och förberedelse.

Sista aftonen af vår högtid fingo vi välkomna en svensk gäst, fru Karin Long, som, på besök hos sin son härute, gjort en resa till många missionsstationer. Hon stannade här en dag, och det var så uppfriskande för oss, som sällan få några besök. Nu har lifvet återtagit sin vanliga prägel, men med tacksamhet till Gud minnas vi »högtidsdagarna i Puchow».

Maria Nylin.

AXPLOCK FRÅN FÄLTET.

MISSIONÄR *BEINHOFF* MEDDELar i ett nyss ankommet brefkort, att det fortfarande möter stora svårigheter att hyra hus i Lingpao, dels på grund af den stora bostadsbristen, dels på grund af att folket i den trakten ännu hyser så stora fördomar mot europeer. Den nya tidens anda och åskådning har ännu ej trängt till dessa undangömda trakter. Låt oss bedja Herren för vår broder, att han må få en öppen dörr till folkets hjärtan! Broder Beinhoff skrifver vidare, att hans förevisning af skioptikonbilder fått tjäna. Skada blott, att han har ett så litet antal bilder att förevisa!

*

Fru *Augusta Berg* skrifver från Yuncheng den 27 nov.:

O, hvad det är obeskrifligt härligt känna, huru krafter och lefnadsmod komma åter, och hur jag åter kan börja taga del i arbetet. Under hela det gångna året kunde jag ju så litet få verka utåt. I dag var jag hela f. m. ute på husbesök — fick gjuta olja på elden i några hjärtan, som börjat tro på Gud.

Fredrika Hallin är full af arbetslust. Har nyss hållit en bibelkurs på en af missionär Tjäders utstationer. Om några dagar tänker hon resa ut på landet. —

Ethel Blom har tagit upp regelbundet arbete i fattighuset och är så glad däråt. Lilla Majastina är ofta med och bereder de gamla glädje. —

Våra kära Shensibor lämnade oss förra veckan. Ester studerade flitigt under vistelsen här och hjälpte f. ö. till med sjuka som kommo. Sedan hon tagit sin examen, reste hon på några dagar ut till en by. —

Samma dag som hon och Dagny reste, for ock vårt kära svenska främmande, fru Long. Hon tillbragte fem dagar hos oss, och vi hade mycket dyrbart tillsammans. Det var en så innerlig glädje få taga emot henne i vårt hem.

Ack, om missionsvännerna kunde se, hur trefligt och rymligt vi fått det! Numer kan hela konferensen samlas i vårt samlingsrum utan någon trängsel. Genom gåfvor från kära vänner i Sverige sattes vi i stånd att utföra reparationerna litet grundligare än missionens anslag medgaf. . . Hem, hem, mitt kära hem! Jag har allt hvad som hör till dagligt bröd: goda tjänare, trogna grannar och mer, ja, *mycket* mer sådant. —

Efter det kinesiska nyåret kommer *pastor Tingli mei* upp till vårt fält. Han stannar först i Honan. Hit kommer han kanske i början af mars. Hjälpen oss i förbön för hans möten!*

*

Frk. *Emy Ohrlander* skrifver också från Yuncheng den 21—23 nov. i ett enskildt bref, hvari hon skildrar sin resa från Shanghai efter där lyckligt genomgången blindtarmsoperation:

I Shanghai hade jag— trots allt — en riktigt lycklig tid. Gud var mig så nära och bar så ömt igenom allt.

Stannade en dag i Honanfu, där jag råkade bli första gästen i Ebba Buréns och Anna Janzons nya utländska hus, som är mycket trefligt, soligt och luftigt. Flickskolans sofrum voro under ombyggnad och tedde sig så tilltalande.

Vid stationen i Mienchih voro Ida Ringberg, herr och fru Beinhoff och Ester Jonsson nere. Fru Beinhoff

* Pastor Tingli mei eller, som hans namn också skrifves, Ding Li Mei, är en af Kinas märkligaste infödda kristna. Fick under boxaruppproret för sin tros skull genomgå oerhörda lidanden. Har sedan med sällspord välsignelse verkat Herrens verk ibland sitt folk och särskildt fått vinna skaror af unge män för Kristus. Se »Hans stjärna i Östern» 1916.

såg ganska dålig ut och ämnar resa till Shanghai för läkarundersökning. — Ester Jonsson var inte kry nog att följa med mig utan måste stanna ännu litet i Honan. —

Efter att ha skildrat, hur hon under resan kom att bryta sin handled, tillägger vår syster: »Du förstår nog, hvilken pröfning detta är för mig. Jag tyckte nästan jag haft nog i år — röfvare, sjukdom och operation — det kändes, som om vingårdsmannen satte knifven väl djupt i den svaga grenen — likväl, hur mycket har jag ej att tacka för! Att det inte var högra handen, hufvudet eller ryggraden, som skadades, var ju för väl. Och får nu bara Herrens afsikt med allt detta ske och grenen bära mer frukt, då har jag än större orsak till tack. Men nog kostar det på att vara beroende af andras hjälp — och sex veckor — det synes långt. Tålamodets läxa är svårlärd, och hur ofta behöfver man ej påminnas om sitt absoluta beroende af Gud i allt. —

I Hoyang kommer inte flickskolan att öppnas i år. Med Dagny och Ester reste Chwengo, *den första från kvinnliga seminariet, som kommer ut i direkt arbete.* Hon skall vara vår bibelkvinna i Hoyang och behöfs där så väl, att hon fick fara före terminens slut. Hon är en präktig flicka och har det bästa omdöme från seminariet. Varmt gudfruktig som hon är, skall hon nog bli en kraft i församlingen.»

Jesus vår sköld — mot domen: Ingen fördömelse finnes för dem som äro i Kristus Jesus; — mot lidandet: Ingen plåga skall nalkas deras hydda; — mot den ängslande oron: Varen icke bekymrade för något. Ingen fördömelse, ingen plåga, ingen omsorg! Allt tager skölden emot.

Fr. H.

BREFAFDELNINGEN.

Missionär *Martin Lindén* skrifver från Ishih den 27 nov., 1916:

»Han skall i evighet icke tillstädja, att den rättfärdige vacklar.»
Ps. 55: 23.

SEDAN VI KOMMO NED FRÅN Uanchuan, var jag blott hemma här i Ishih omkring tre veckor, hvarunder jag skref mitt första examensprof. Därefter blef jag ombedd att göra Robert Bergling sällskap på en resa i hans distrikt. Därifrån kom jag hem den 16 dennes, alltså efter nära två månaders bortavaro. Jag är så glad och tacksam, att jag fick vara med på den resan och se missionsarbetet på nära håll. Nöden och oron i Shensi syntes åtminstone på flera ställen ha drifvit de kristna nära Gud. Därför voro de glada och lyckliga trots all oro. Underbart var också att höra dem berätta, huru Gud skyddat och bevarat dem mot röfvare. Vi fingo äfven resa fram oantastade. En dag mötte vi fyra ridande väl beväpnade röfvare i en ravinväg, men de fortsatte utan vidare sin färd och vi vår.

Här i Ishih med omnejd är allt lugnt och stilla, och jag håller som bäst på att läsa Nya Testamentet på kinesiska. Jag har fått en mycket treflig och snäll lärare, som säger sig vara sökare, och som vi tro verkligen är påverkad af Guds Ande. För några dagar sedan, då vi tillsamman läst ett kapitel och sedan samtalat en god stund om det lästa, sade han: »Jag tycker det är mycket roligt att hjälpa er att läsa kinesiska, ty på så sätt får jag själf lära så mycket om Herren Jesus.» — Min bön är, att Herren skall i denne man få en helhjärtad efterföljare, ja, hvarför inte

äfven en trogen tjänare. Jag har uppmanat flera vänner att bedja härom och är äfven tacksam att själf få vara innesluten i förbön, att jag ej på något sätt må hindra Herrens verk i min lärares hjärta utan i stället genom Guds nåd må få vara en liten kanal, hvarigenom välsignelse från Gud tillflödar honom.

Vi äro friska och krya här i Ishih. Anna Hahne är ju ej så stark men dock i rörelse och arbete. Axel är frisk, och själf har jag fått vara frisk, ända sedan jag lämnade Sverige. Herrens godhet är det.

FRÅN HEMARBETET.

»På resor ofta» . . .

»NÄR NI BÄRA FRAM EDRA trossyskon i bön, vilja ni ej då komma ihåg oss och vår lilla stuga, att Herren måtte använda den? Jag tycker det vore så förskräckligt att ha ett hem bara för egen räkning.» Så skrifver en af de många, som villigt och gladt taga emot missionsarbetarne, då de äro ute »på resor ofta». Ja, dessa kära hem, de bereda icke blott vederkvickelse åt en trött resenär, utan de stå som verkliga centra för missionsintresset på sina respektiva platser, som ett slags missionsstationer i hemlandsarbetet.

*

Under den sista tiden ha flera missionsresor företagits. Missionens föreståndare har gjort en resa till Småland och därvid besökt Flisby, där S. M. K. har så trogna vänner, samt deltagit med i Hvetlanda missionsförenings årsmöte. I Hv. har S. M. K:s arbete allt ifrån dess begynnelse omfattats med verklig, och, som det också visat sig, uthållig kärlek.

G. Österberg har besökt N. Västergötland och Bohuslän. Ett vackert prof på offersinnet hos fiskarbefolkningen i B. fick vår broder bli vittne till, då han på en af öarna fick vara med om en missionsförsäljning till förmån för ett barnhem, som gick till öfver 3,000 kr. Det är ett varmt missionslif, som rör sig i vissa af Sveriges bygder.

Missionär D. Landin har på flera platser i Värmland hållit föredrag om missionen, belysta med skioptikonbilder. Särskildt glädjande är, att vår broder såsom de svenska lärarnes missionär får tillfälle att under sina resor föra missionens talan bland dessa vår ungdoms fostrare. Så var t. ex. hela lärarekåren i Karlstad, Kristinehamn och Karlskoga samlad, då han besökte dessa platser.

Äfven till Öfre Norrland ha våra resor gått. Norrland är ju de stora perspektivens land. Med sina fjäll och älfvar och milsvida skogar ligger det framför »sörlänningen» som ett rike för sig, där de upptäckter han gör, alltmer slå honom med förvåning. De förhållanden som råda i de stora jätteförsamlingarna i Väster- och Norrbotten öfverträffa allt hvad vi äro vana vid söderut. Se här några ex. I Umeå landsförsamling med dess 17,000 invånare finns det ej mindre än 80 lärare och lärarinnor samt, spridda öfverallt ute i byarna, 34 kristliga ungdomsföreningar. Skellefteå landsförsamling har omkring 23,000 inv., ett hundratal kristliga ungdomsföreningar och ett 20-tal lekmannapredikanter. En intressant jämförelse kan göras mellan Piteå landsförsamling och Gottland. Piteå landsförsamling, (11 mil lång och 8 mil bred) är något större än hela Gottland. Gottland har omkring 50,000 invånare och ett hundratal kyrkor. Piteå landsförsamling 21,000 invånare, 2 kyrkor och 1 kapell.

Det är gammaldags gedigen kristendom, som möter i dessa bygder. På grund af de långa vägarna till kyrkan samlas folket om söndagarna i sina skolhus till »högmässa», då någon af de gamla byamännen läser högmässoritualen ur psalmboken, under det församlingen sjunger och deltager med i bönerna. Sedan föreläses en god predikan. Vanligtvis väljer man då någon af Rosenius eller Hammarsten. Men skulle man tro, att detta vore allt, så tar man fel. Verkliga väckelser, då syndare vid Jesu kors söka frälsning, äro ej okända i dessa bygder.

Från en nyligen afslutad resa i dessa trakter medför jag de mest uppmuntrande minnen. Mycket folk har samlats, det största tillmötesgående och förtroende har visats oss, kyrkor, skolor och missionshus ha öfverallt stått öppna. Det har varit i hög grad uppmuntrande att besöka bönekretsarna ute i byarna och de många kära hemmen, där så trogen förbön för Kina öfvas. I städerna ha vi på ett par ställen förutom till de direkta missionsföredragen varit samlade omkring ett studium af profeten Jesaja och vår tid. I Umeå, Skellefteå och Luleå, där jag förr varit och ledt bibelstudieserier, behöfde jag ej känna mig som en främling. Till Piteå kom jag däremot midt i natten ensam och okänd. Men det hjärtliga mottagande, jag där rönte, dref snart bort främlingskänslan, och jag lämnade staden rik på nya erfarenheter af kristlig gemenskap samt förvissad om att missionen i Kina äfven i den staden vunnit vänner.

N. H—n.

En kinesisk muhammedan, som hade erhållit och läst några kristliga böckér, talar om dessa såsom om »en källa med vatten för en törstande».

FRÅN VÄRLDSMISSIONSFÄLTET.

DEN VIKTIGA FRÅGAN OM EN statsreligion och om samvetsfrihet upptager f. n., såsom nämndes i förra numret af vår tidning, mångas sinnen i Kina. Ifriga bemödanden göras å ena sidan af Konfucii anhängare att få konfucianismen till statsreligion, å andra sidan af de kinesiska kristna att förhindra detta. Så t. ex. ha rundskrifvelser rörande denna angelägenhet skickats till missionsstationerna, undertecknade af framstående infödda kristna med anhållan om missionärernas medverkan.

I en dylik rundskrifvelse, undertecknad af en kines, som tagit graden i Amerika och flera år studerat i Tyskland, heter det bl. a.:

»Genom i tidningarna införda telegram veta vi att heta debatter äga rum angående frågan om införande af en statsreligion. Vi motsätta oss absolut denna rörelse och fordra samvetsfrihet. Vi ha äfven beslutat att förena våra ansträngningar och insända en petition till parlamentet med anhållan om uteslutande af den andra paragrafen i Artikel IX, som lyder: 'Uppfostran i de allmänna skolorna skall grunda sig på Konfucii sedeläror . . . Vi ämna äfven afsända telegram till parlamentet och, om så är nödvändigt, skicka någon delegerad till Peking.»

I fortsättningen af brefvet beröras de utgifter, som äro förenade med en dylik agitation samt behofvet af hjälp. Därefter göres detta tillägg:

»Viktigast af allt är eder medverkan genom bön, samt att vi från eder erhålla en lista med namnen på alla edra församlingsmedlemmar, forskare, de studerande i edra skolor, missionens vänner och anhängare — ju flera namn dess bättre, på det vi må kunna insända en petition.» —

Konfucii anhängare äro också mycket nitiska. De hafva på privat väg satt upp proklamationer i städer och byar och skickat ut begåfvade talare, som förfäkta Konfucii sak. Inom alla samhällsklasser hafva de också erhållit understöd.

Man behöfver endast något litet känna till historien för att förstå, att utgången af striden kommer att för Kina erhålla den allra största betydelse. Frankrike t. ex. har aldrig riktigt repat sig efter återkallandet af det nantesiska ediktet, som beröfvade dess protestantiska undersåtar deras religiösa och politiska frihet. Viktigt är därför, att vi i våra böner för fjärran Östern icke glömma denna så betydelsefulla fråga, som Kinas regering har att afgöra.

FÖR VÅRA SMÅ MISSIONSVÄNNER.

Brev från fru *Sekine Sandberg* till hennes lille gosse i Sverige.

NU MÅSTE DU HÖRA LITET om vår resa från Chikong, det vackra berget, där vi voro i somras.

Vi voro ett stort sällskap missionärer tillsamman på tåget och hade så trevligt. Tant Hildur Anderson bjöd på förtjusande god gås. Du skulle ha sett oss, där vi alla sutto med var sitt gåsben i handen. Kineserna omkring oss sutto med hönsben och åto av hjärtans lust. Stekta höns kan man få köpa vid alla större stationer. Efter vår gåsmiddag gingo vi in i 3:dje klassens matsal och skaffade oss gott kaffe med rostat utländskt bröd och smör. Det var mycket billigt. Du må tro vi fingo även vit duk på bordet. Sådan lägges på endast för utlänningar. På varje bord stod det en kruka blommande pelargonia.

Först kl. 12 på natten kommo vi in på värdshuset. Där beställde vi oss ett mål kinesisk mat, men den blev inte färdig förrän närmare kl. 1, och då voro vi så trötta och sömniga, att vi just inte kunde äta något.

Kl. 9 följande morgon fortsatte vi med tåget till Honanfu. Där mötte farbror Beinhoff oss. Han hade med sig åt oss i en liten låda en hel liten trädgård: en kalla, en vit ros, sex olika slags pelargonier och en margerita. Vi fingo också en stor margerita i en kruka. Vi hade på vägen till Chikong haft med oss åt honom en bisvärm i en låda. Den blev han så glad åt då, och nu ville han glädja oss med blommor.

I Honanfu lämnade farbror Rikard Andersons oss, och där bytte vi om tåg. När vi stego av tåget och kommo med alla våra bylten — tant Ingeborg med den stora vattenpannan — hade farbror Beinhoff mycket roligt åt oss. Tant Agnes Forsberg passade på och knäppte av oss just vid det tillfället.

I Sinan hade vi en förtjusande dag hos tant Maria Pettersson. Jag vet inte allt, vad gott hon gav oss. Sedan var där så mycket att titta på: Hennes stora skolhus och barnhemmet, som hon byggt i sommar. Tant Maria har också så vackra blommor. Hon sa', att jag fick taga vilka blommor jag ville, så där ökade vi på »vår trädgård».

Tant Maria var full av rövarhistorier. När hon följde oss till järnvägsstationen, berättade hon: »Vid det där stora trädet bands häromdagen en rövare för att halshuggas. Just som han skulle avlivas, fick han höra tåget komma. Han hade aldrig förr sett ett tåg, och nu bad han soldaterna vänta, så att han skulle få titta på tåget. Och det fick han också.» —

Just som vi åkte in på Mienchih station, stod en stor italiensk ingenjörsfru vid grinden och lekte med en katt.

Jag nickade åt henne och smålog. Hon förstod varken tyska, kinesiska eller engelska, så vi kunde inte tala med varandra. Men hon måtte ha satt mycket värde på den lilla hälsningen, ty hon sprang in efter en mycket stor, fin druvklase och räckte mig genom kupéfönstret. Var inte det snällt? Vi kände alls inte varandra.

Vet du, att när vi i Sinan stego på tåget, satt i kupén en liten mandarinfru med sin lilla gosse i knäet. Så snart hon fick se mig, skyndade hon fram och sade: »Si-niang, ping-an, (Frun, frid!), o, vad jag är glad att se frun!» Hon hade tillhört min bibelklass för mandarinfruar i Yuncheng men hade i våras, då det var så oroligt, flytt med många andra. Nu var hon liksom jag på väg tillbaka till Yuncheng, där hon har sin man. Hon hade suttit på tåget i tre dagar med sin lille fyra månaders gamle gosse, så hon var så trött. Hon eskorterades på resan av en underofficer, men han kunde ju inte hjälpa henne mycket med lillen. Den lilla mamman var bara 17 år gammal. Hon talade om för mig, att hon hade inte alls sovit på två nätter, för pysen hade varit så orolig. »Nu skall jag taga hand om gossen», sade jag, och så skall ni försöka sova litet.» Så bäddade jag åt henne i ett hörn, och snart sovo både hon och barnet. När vi kommo till järnvägens ändpunkt, stod pappan där för att taga emot sin lilla fru och sin lilla gosse. Jag räckte honom den lille ut genom fönstret. Du må tro, att han var förtjust. Han hade inte sett sin lille son på tre månader.

I FÖRGRUNDEN SOMMARHEMMET PÅ CHIKONGSHAN SAMT MISSIONENS TOMTOMRÅDE. FRÖKEN BURÉNS HUS STRAX TILL HÖGER PÅ NÄSTA ÅS.

Följande natt sovo vi på ett järnvägsvärdshus. Ja, inte *sovo* vi just mycket, ty vi hade så rysligt mycket råttor i vårt rum. De sprungo över

våra bäddar, så mitt i natten måste pappa upp och fråga värdshusfolket, om de inte hade en katt. Nej, det hade de inte. Men de skulle gå ut i staden och låna en. Efter en lång väntan kom en gubbe med en katt, och nu dröjde det inte länge, förrän det blev en ryslig jakt på golvet. När det sedan tystnade, hoppade katten upp och lade sig på mina fötter. Jag strök honom och tackade så mycket för allt besvär. Han spann då så vackert för mig. På morgonen bjödo vi honom frukost, innan han skickades i väg.

Nästa dag reste vi över Gula floden. All trafik över floden var förbjuden efter kl. 3, men därför att vi voro utlänningar, blevo vi eskorterade över av en officer, fast klockan var över 6. Nu ser du, hur snälla kineserna äro mot oss. Sedan åkte vi blott en och en halv dag till, och så voro vi hemma.

Du kan inte tro, vad vi ha fått mycket gott av kineserna, sedan vi kommo hem. Vi ha fått höns, en massa druvor, granatäpplen, majs, ärter, dadlar och mycket annat. Nelly, hunden, var alldeles förtjust att återse oss.

Men nu farväl, min egen lilla gosse. Hälsa alla mycket från

din egen *mamma*.

TILL REDAKTIONEN INSÄND MISSIONSLITTERATUR:

»*Blod och tårar*». Armeniernas lidanden i Turkiet. Af M. Piranjan, armenier.

Stockholm 1917. Svenska Missionsförbundets förlag. Pris 75 öre.

»*Vår yttre mission.*» Af J. Lundahl. N:r 5 af Svenska Missionsförbundets Ungdoms studieböcker.

Samma förlag, pris 2 kr.

Åt alla dem som mottogo honom, gaf han makt att blifva Guds barn, dem som tro på hans namn, Joh. 1: 12. — Ja, Guds barn! Makt att öfvervinna världen, köttet och djäfvulen, makt att vid hvarje svårighet och frestelse i lifvet triumferande utbrista: »Allt förmår jag genom honom, Kristus, som styrker mig.»

Moody.

*

Ett bevis på hur kristendomen börjar aktas i Kina, är bl. a. att då fyra lärare skulle tillsättas i en skola, de som valdes, voro kristna! De ansågos hafva »en bättre ande i sin undervisning än de andra kandidaterna».

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: »***Sinim***», ***Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Herdepsalmen. — Ivar Landgren. — Från Redaktionen och Expeditionen. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Högtidsdagar i Puchow. — Axplock från fältet. — Brefafdelningen. — Från hemarbetet. — Från världsmissionsfältet. — För våra små missionsvänner. — Till Redaktionen insänd missionslitteratur.

STOCKHOLM 1917. NORDISKA BOKTRYCKERIET.